

charonův prstenec

Roger
MacBride
Allen

invaze

charonův prstenec

Roger
MacBride
Allen

invaze

Charlesi Sheffieldovi
příteli, kolegovi a nejrozumněji uvažujícímu muži v tom všem.

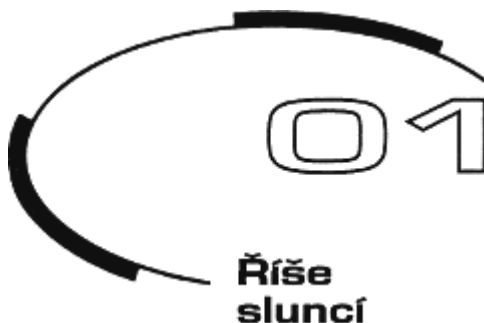
www.afl67.cz

Copyright © 1990 by Roger MacBride Allen

Translation copyright © by JUDr. Jan Pavlík
Cover art copyright © by Karel Soukup

Část první

01 Říše sluncí

Možná, že svět neskončil, ale nakonec byl Gerald MacDougal přece jen v ráji. Nebo alespoň v Kalifornii.

Ale koneckonců Kalifornie, Vancouver a vlastně celá Země byly najednou v ráji pro exobiology. Tento nový domov Země nebyl životem posmrtným, ale určitě to byl nebeský svět, království hvězd, Říše sluncí.

A byl to svět přeplněný životem. O tom byl Gerald přesvědčen – a určitě byl pravým rájem pro exobiologa. Většina ostatních planet byla příliš daleko, než aby teleskopy na zemském povrchu nabídlý dobrý obraz, ale mohli získat spektroskopická data. Gerald si znovu prohlédl dokument, který držel v ruce, a jen s veškerým sebeovládáním neskákal nadšením do vzduchu. Byla to zpráva z prvního průzkumu planetárních spektrografů, shromážděná z observatoří na celém světě.

A zpráva prakticky vykřikovala důkazy o tom, že na těch planetách je život. Volný kyslík, vodní páry i dusík vyzařovaly z každého spektrografů.

Stejně tak byla každá planeta ve správné vzdálenosti od hvězdy, aby na ní mohl existovat život. Pro každou hvězdu dané velikosti a teploty existuje pásmo určité velikosti zvané biosféra, v němž by planeta mohla mít správnou teplotu pro život podobný pozemskému, ani příliš nízkou, ani

příliš vysokou. Jen některé druhy hvězd dokázaly podporovat život. Ale *každá* standardní hvězda okolo sféry měla tu správnou velikost, teplotu i barvu, aby mohla podporovat život – a *každá* planeta v Multisystému obíhala po bezpečné a dokonalé orbitě uvnitř biosféry své hvězdy.

Musel se k těm planetám dostat. Nějak.

Dostat se sem byl dobrý první krok. Jeho odhad byl správný: JPL byla oficiálně jmenována vedoucí laboratoří, aby zjistila, co se to vlastně stalo. Gerald měl sotva čas prokázat své vědomosti jako exobiolog, než ho přijali. Lidé v JPL četli údaje spektrografu stejně dobře jako Gerald. Věděli, že budou dříve či později potřebovat expertizu exobiologa. A jakmile mohl pracovat přímo ve svém oboru, bylo tu nekonečné množství práce, která nesnesla odkladu. Přežití Země mohlo docela dobře záviset na tom, zda zjistí, co se stalo. Vědecké společenství celkově, a lidi v JPL zvláště, čekal největší a nejnaléhavější výzkumný program v dějinách a museli mít k němu vše potřebné. Gerald byl dobrý organizátor a byl rád, že může vypomoci.

Ale pod vším tím vzrušením se skrývala palčivá bolest. Marcia byla pro něho ztracena, někde za oceánem hvězd, daleko v hlubinách galaxie.

A jakkoli podivuhodné bylo toto místo, nebyl to domov Země. Nepochybně by jim zdejší pobyt prozradil mnoho věcí, ale Země patřila do sluneční soustavy. Gerald byl rozhodnut dostat ji tam zpátky.

Dianne Steigerová se za těch deset dní od doby, kdy ji vytáhli z vraku *Krysy smečky* na astroportu v Los Angeles, něčemu naučila: lidé si dokážou zvyknout na všechno.

Už si stačila zvyknout na duchovité pseudopocity, přicházející z její nové levé ruky. Odborová organizace astronautů snad upadala, ale pořád jí ještě zajistila solidní lékařskou péči. Ted' seděla v předpokoji Wolfa Bernhardta a čekala. Občas se někdo prohnal kolem se štosem bloků dat a s neklidným výrazem ve tváři. Všude kolem byl hektický shon. Trochu nemotorně, jen pravou rukou, vytáhla další cigaretu a zapálila si ji.

Hektické – takové to tu bylo, ale zároveň podivně normální a klidné.

Tak to ted' ve světě vypadalo. Obří neviditelné síly unesly Zemi – a přece šel život stále dál. Když byl čas jít do práce, nezáleželo na tom, ve kterém hvězdném systému se Země nacházela. Stále jste museli vstávat, nasnídat se, vypít si kávu – a vyjít ven do světa, kde denní světlo nemělo přesně tu správnou barvu, kde slunce na obloze nebylo Slunce. Museli jste jít do kanceláře a vyřídit všechny ty faktury, nebo do obchodního domu a nakupovat, anebo k zubaři a nechat si vyčistit ústa. Stále jste se večer vraceli domů, i když pod příliš jasnou oblohou, na níž nebyl Měsíc ani známá souhvězdí, ale namísto toho tucet až příliš jasných hvězd, které

zakrývaly velkou část oblohy a posévaly ji modrými tečkami. Bylo tam příliš mnoho hvězd v pozadí a příliš mnoho planet, moc velkých a moc blízko. A o mnoho více meteorů, než jich bývalo dřív. Všechno na obloze se změnilo, a přesto na Zemi bylo všechno stejné.

I kdybyste *chtěli* nějak reagovat, nebylo toho moc, co by se dalo dělat. Co jste si mohli počít se změněnou oblohou? A jaký to znamenalo rozdíl v praktickém životě, pokud nejste astronaut?

Vyfoukla oblak kouře, povzdechla si a snažila se přesvědčit sama sebe, jak obrovské štěstí měla. Jistě, pokud jste astronaut, máte těch problémů víc. Ne že by Dianne měla pocit, že by si mohla stěžovat. Byla doma a přežila to. Byla tu řada astronautů – hodně jejich přátel – kteří to štěstí neměli.

Zvedla levou paži a prohlížela si svou novou ruku. Příliš růžová, nehty nezarostly pořádně, žádné svalstvo, které by stálo za řeč, bez jakýchkoli výrazností a charakteristik. Ruka novorozence vyrostlá do velikosti a tvaru ženské ruky, ale bez jakékoli známky dospělosti. Zavřela oči a dala ruce příkaz, aby se sevřela, aby se začala v pěst. Se zavřenýma očima se soustředila na své pocity v ruce. Cítila ohýbání prstů, tlak konečků na okraj dlaně, palec sevřený na počátku ukazováku. Její pocity byly tak jasné, že viděla ruku a pěst i se zavřenýma očima.

Znovu otevřela oči a zjistila, že se dívá na otevřenou ruku s prsty roztaženými od sebe. Novou silou vůle opět přiměla ruku sevřít se v pěst, sledovala ji, jak se zatíná, tentokrát s otevřenýma očima. A nevnímala nic kromě tupého pocitu tepla. Její nervový systém, zmatený protichůdnými signály, to prostě vzdal.

Opatrně si položila ruku do klína a tiše zaklela. Stále se to stávalo, znovu a znovu. Bylo to, jako by mohla vidět jen jednu ruku a druhou mohla jen cítit.

Lékaři ji uklidňovali a povzbuzovali. Za starých časů, kdy amputace bývala permanentní, měli lidé po jejím provedení pocity přízračných končetin – svědění v noze, která tu už nebyla, nebo něco podobného. Na rozumové úrovni věděla, že ty podivné pocity, které zažívá, jsou jen ozvěnou téhož jevu. Její nová levá ruka vysílala správné signály jejímu nervovému systému, ale náhradní část jejího těla, i když to byl klon vypěstovaný z vlastních buněk pacienta, nikdy nemohla přesně odpovídat originálu. Časem si její nová ruka vytvoří svalovinu a koordinaci, ale zatím neodpovídala a ani nehlásila pocity tak jako její bývalá ruka.

Na dlouhou dobu, než se ji naučí používat, budou fyzické pocity... no, zneklidňující. Bude se to muset naučit tolerovat a pak si na to zvyknout, dokud jí její nová ruka nebude připadat normální a přirozená.

Mezitím, jak jí řekli lékaři, šel život dál. Musela počkat.

To byla druhá lekce, kterou se naučila. Život šel dál, bez ohledu na to, co se stalo.

Náhle a bez varování cosi celou planetu popadne a odhodí do nového hvězdného systému, bez jakéhokoli vysvětlení. Nikdo nevěděl, jak a proč se to stalo. Přesto tu byla řada krizí, které lidé *dokázali* pochopit, a na ty se zaměřili. Třeba byl způsob, jak zvládnout tu velkou krizi, právě poradit si s těmi menšími.

Ať už byl tohle mechanismus odmítání skutečnosti nebo ne, musela Země čelit některým mimořádně závažným problémům, které nesporně pozornost *vyžadovaly*. Ztráta všech zařízení v kosmu byla tvrdou ranou, způsobila energetické ztráty, přerušení komunikace, potíže v dopravě, problémy v zásobování. Lidé trpěli. Noviny, pásky i bloky zpráv stále přinášely hlášení o nových katastrofách, zvyšovaly se počty mrtvých a zraněných po ztrátě jedné nebo druhé kosmické stanice. Nikdo nedovedl zcela pochopit únos celé planety, ale lidé dovedli pochopit smrt desetitisečů lidí při katastrofě habitatu.

A přesto na jiné, vyšší úrovni byla škoda jen nepatrná. Z hlediska celé společnosti byla planeta Země stále dost silná, dost odolná, aby toto trauma přežila. Společnost nejevila žádné známky zhroucení.

Nebo alespoň to bylo uklidňující poselství, které se každý snažil předat někomu dalšímu. Ať už to byla pravda nebo ne, lidstvo jí potřebovalo věřit.

Třeba lidé právě teď vzhlíželi častěji k obloze, ale dále chodili po ulicích, setkávali se s přáteli, pojedli a šli do práce. Pokud i tohle byl mechanismus odmítání, byl nesporně přínosný.

Mezitím byly bary plné, stejně tak jako kostely. Nejrozličnější organizace bláznů všeho druhu měly nejednoho nového přívržence. *Jakákoli* skupina tvrdící, že zná vysvětlení nebo způsob útěku před nebezpečím, byla teď populární. A docházelo i k častějším útokům na všechny ty šílence, když lidé potřebovali na někoho svalit vinu.

Ale v zásadě, alespoň jak to vypadalo v Los Angeles, brali lidé na Zemi tu katastrofu s přehledem. Dianne Steigerová se zadívala na tu cizí, klonovanou ruku spočívající v jejím klíně. *Tuhle* katastrofu brala taky s přehledem a ze stejných důvodů. Měla snad na výběr? Snad ztratila kus ze sebe sama, ale nemohla přestat být naživu. Celý svět nemohl odhodit vše, čím se zabýval, jen aby našel vhodný způsob, jak reagovat.

A lidé, kteří *opravdu* reagovali protestními pochody (proti čemu nebo komu, to Dianne nechápala), ničeho nedosáhli. Otrlí vůdci pozemských národů a měst, mající se na pozoru před celým světem, se museli stále ještě vyrovnávat s následky nepokojů z doby Krachu vědomostí a celosvětové recese. Poučili se z té horší stránky, že vzepětí emocí přináší jen další nepokoje, více ničení, více strachu. Vlády a veliké instituce věnovaly

veškeré úsilí na udržení klidu, vyzývaly k návratu do normálu, ať to znamenalo cokoli.

Život přese všechno šel dál. Nebyl to pouhý fakt: byla to oficiální politika.

Dianne byla toho názoru, že by taková politika mohla fungovat. Koneckonců lidé si zvyknou na všechno.

Dokonce i na Dysonovu sféru visící na obloze. Lidé se chovali, jako by mělo být všechno jasné, když tomu dají jméno. Byla jedním z velmi mála lidí, kteří ji viděli mimo závoj atmosféry, zářící energií v okamžiku kulminujícího energetického pulzu. *Ona* věděla, že je třeba se jí bát. Ale ne tak obyčejní lidé. Ti se dozvěděli, že ta věc je mnoho milionů kilometrů daleko, a řadě z nich připadalo, že něco tak vzdáleného jim nemůže ublížit. Nezáleželo na tom, že to zřejmě souviselo s onou silou, která unesla celou planetu. A kromě toho Sféra už na obloze vidět nebyla. Její višňová červeň přešla do cihlové, až zmatněla a ztmavla. Teď už to byla jen tmavá skvrna na noční obloze, zakrývající hvězdy v pozadí. V infračerveném spektru to bylo samozřejmě něco jiného. Na infra zářila ta věc jasnou červení.

A *byla* to vlastně Dysonova sféra? Sféry tohoto druhu, pojmenované po Freemanu Dysonovi, vědci z dvacátého století, který přišel s myšlenkou jejich existence, měly být duté slupky o stovkách milionů kilometrů v průměru, postavené okolo hvězd. Tahle věc určitě takto vypadala – rozhodně na ni byla dost veliká – ale přitom snad každý inženýr na planetě dokazoval, že žádný materiál by nedokázal odolat silám, jímž by byla Dysonova sféra vystavena.

Pro stavbu Dysonovy sféry existovaly dva důvody: za prvé pro získání neuvěřitelného množství obytného prostoru; za druhé ke shromažďování masového objemu energie. Protože Dysonova sféra hvězdu zcela obklopovala, dokázala pohlcovat veškerou energii, kterou hvězda vyzařovala.

Samozřejmě, pokud to byla Dysonova sféra, musela být umělá. Byla postavena. Což nastolovalo otázku, kdo ji postavil. Zřejmě to byly tytéž bytosti, které unesly Zemi.

Tak kdo to byl?

Dveře kanceláře se otevřely a vyšel vysoký, dobře vypadající muž v prakticky stříženém obleku. „Dianne Steigerová?“

Dianne upustila cigaretu na betonovou podlahu a vstala. „Ano. Vy jste doktor Bernhardt?“

„Ach, ne, jsem Gerald MacDougal, hlavní exobiolog a personální ředitel Ředitelství vesmírného průzkumu.“

„Personální ředitel?“ zeptala se Dianne a snažila se působit optimisticky. „To je trochu zvláštní funkce pro exobiologa.“

Gerald se trochu smutně pousmál. „Na takové věci teď nikdo nemá čas. Musíme si poradit, jak to jde. Pojd'te dál.“ Gerald ji zavedl do vnitřních kanceláří, do malé, holé místnosti bez oken. Vypadala jako bývalé skladiště, které někdo vyčistil a rychle z něho udělal kancelář. Gerald si sedl na jednu stranu stolu s trnoží a pokynul Dianne, aby se posadila na druhou stranu.

„Doktor Bernhardt právě něco dokončuje. Za několik minut váš přijme. Myslel jsem, že bych mohl ušetřit trochu času a poskytnout vám základní informace, než se s ním setkáte,“ začal Gerald.

„Informace o čem?“ ptala se Dianne. „Proč jsem tady?“

„Trochu si promluvíme a vsadím se, že vám to dojde, než půjdete k doktoru Bernhardtovi,“ ujistil ji Gerald.

„A kdo je doktor Bernhardt?“

„Abych to trochu zjednodušil, doktor Wolf Bernhardt byl vědcem v JPL, který měl právě službu, když detekoval gravitační vlny, jež způsobily přesun Země. Rada bezpečnosti OSN potřebovala, aby někdo prošetřil, co se stalo, a rozhodla se, že technologie gravitoniky v tom bude hrát klíčovou roli. Kromě toho musela někoho vybrat, a to rychle. Tak to hodila Wolfovi do klína. Vytvořila Ředitelství vesmírného průzkumu a doktora Bernhardta jmenovala jeho ředitelem a hlavou průzkumu. Nařídila mu, cituji ‚určit příčiny a důsledky přesunu Země na její současnou polohu‘. Ředitelství má absolutní prioritu OSN na využívání JPL a jakýchkoli dalších výzkumných zařízení, institucí nebo zdrojů, které potřebuje, a to kdekoli na Zemi. Stačí cokoli chtít a máme to mít.“

Dianne pozvedla obočí. „Tak moment. Řekl jste, že něco s gravitačními vlnami souviselo s přemístěním Země. Myslíte tím, že někdo ví, jak se to *stalo*? Gravitačními vlnami? O *tom* se nemluvilo.“

„To rozhodně ne, protože nic víc nevíme. A chceme na tom problému pracovat, aniž by každý excentrik na Zemi volal telefonem svoje návrhy. Data ze všech detektorů gravitačních vln na světě ukazují vysoká čísla nesmírně složitých vysílání na gravitačních vlnách právě v okamžiku Velkého skoku. Okamžitě poté postupně v pěti sekundách vyhořely všechny detektory gravitačních vln na Zemi. Podle dat z těch pětisekundových intervalů usuzujeme, že v Multisystému existují tisíce zdrojů modulování gravitace.“

„Multisystému?“

„Systém mnoha hvězd, v němž se nyní nachází Země. Museli jsme ho nějak nazvat.“

„A ty zdroje gravitačních vln jsou tak silné, že vyřadily všechny detektory.“

Gerald přikývl. „Tak to vypadá, ale nejsme si jisti. Nevíme, zda to udělali záměrně nebo ne.“

„Udělal to“, opakovala Dianne. „Takže jste přesvědčen, že jsme se sem nedostali náhodou. Žádná náhodná přirozená fluktuace.“

Geraldova jemná tvář se zachmuřila. „Ne. Někdo to udělal. Tohle víme. Celý Multisystém je uměle udržován pohromadě. Musí být. Oběžné dráhy všech hvězd, planet, měsíců a tak dále jsou tak složité, že nemohly vzniknout přirozenou cestou. Nejsou stabilní ani po sebemenší časový úsek. Naše první orbitální projekce předvíдалy všechny možné kolize, hrozící srážky a změny hybnosti při těsných průletech. Planety měly narážet jedna do druhé a jiné měly vyléhat z Multisystému ven. Jenomže nic z toho se neděje. Oběžné dráhy hvězd a planet se neustále upravují a jsou vychylovány z kurzu do bezpečnějšího směru. Multisystém je tak složitý a jemný jako mechanismus švýcarských hodinek. Sebemenší chyba v oběžné dráze by měla zničit následky.

Domníváme se, že právě tohle dělají gravitačními vlnami – korigují a řídí oběžné dráhy hvězd a planet. A také je používají k zachycování planet. Jsme si naprosto jisti, že všechny objekty v Multisystému sem byly dopraveny stejným způsobem jako Země. Nejenom planety, ale i hvězdy. Postavili si Říši sluncí.“ Na Dianne to udělalo dojem, ale nevyvedlo ji to z míry. „Takže oni – ať už je to kdokoli – manipulují s oběžnými drahami a zabráňují tím, aby planety do sebe narážely?“

Gerald se zamračil. „Alespoň po většinu času. Zdá se, že tu a tam se jim to nepovede. Je tu několik uspořádaných a zjevně umělých pásů asteroidů, složených z menších planetek – ale i řada těles o velikosti asteroidu na náhodných orbitách.“ Předklonil se a gestikuloval, aby zdůraznil svou řeč. „To je další důvod, proč chceme o všem pomlčet, než se dozvíme víc. Lidé na Zemi nepotřebují slyšet, že by do nich mohl narazit asteroid. Paniky jsme měli už dost.“

Dianne cítila, jak jí v žilách tuhne krev. Jak mohl tenhle MacDougal mluvit o něčem takovém tak věcně? „Rozumím“, hlesla.

„Ale nejvíc zneklidňující na těch srážkách je, že se jim nikdo nesnažil zabránit. Navíc se značně zvýší výskyt meteorů a meteoritů na celém světě. Některé z nich jsou pěkně velké kusy. A to všechno znamená, že ovládání těles v tomto systému není absolutní. Proto se obyčejní lidé o tom nemusí ještě dozvědět. Ať se to nejdřív trochu uklidní.“

Dianne nepřítomně přikývla. „Měla bych vědět ještě něco, než mi řeknete, proč jsem tady?“

„Ještě jednu nebo dvě věci,“ odpověděl Gerald s dokonalou nenuceností. „Pohyby planet a hvězd jsou ovlivněny i neviditelnými průvodci. Prakticky všechny hvězdy a planety mají v oběžných drahách odchylky, které se značně liší od přesunů vyvolaných gravitačními vlnami. Jsme si jisti, že je způsobují gravitační účinky těch neviditelných těles na

orbitě. A jsou to znatelné odchylky, takže ta tělesa musí mít mimořádnou hmotnost.“

„Takže...?“ zeptala se opatrně Dianne. Nevěděla, kolik zneklidňujících odhalení ještě chtěla slyšet.

„Takže bychom ty průvodce měli vidět. Řada z těch neklidných planet je dost blízko nás, ale jejich průvodce nevidíme. Takže ta tělesa mají nejen mimořádnou hmotnost, ale musí být zvláště malá. Navíc jsme zpozorovali diskovitá pole úlomků se středem právě v místě, kde by měli být oni průvodci, a jisté podivné případy uvolňování energie, odpovídající srážkám úlomků s gravitačními singularitami.“

Dianne zjistila, že si zoufale přeje zakouřit. „Jinými slovy je Multisystém plný černých děr.“

Gerald přikývl. „Jedna z nich je velmi blízko. Zdá se, že se nachází v ústředním bodu toho obrovského objektu ve tvaru prstence, který visí na obloze v místě, kde dřív býval Měsíc. Černá díra o hmotnosti Měsíce by udržela příliv i gravitační napětí, na jaké je Země zvyklá. Bez *něčeho*, co by nás stabilizovalo, bychom tady stále ještě měli zemětřesení jako po Velkém skoku.“

Ještě vám musím říci poslední věc,“ pokračoval Gerald. „Není to vlastně tajemství, protože všichni by mohli dojít ke stejnému závěru, jen kdyby trochu přemýšleli. Můžeme alespoň mít za velice slibnou hypotézu, že Dysonova sféra uprostřed Multisystému není jen energetický zdroj, ale i řídicí centrum celého systému. Takže bychom se velmi rádi na Sféru podívali. Problémem je, že Dysonova sféra má vnější povrch přibližně čtyřistamilionkrát větší než Země. Nebude jednoduché to řídicí centrum najít. O to víc, když se vezme v úvahu vnitřní povrch a objem Sféry.“

Dianne o tom chvíli přemýšlela a zjistila, že se už chová stejně klidně jako Gerald. Přitom náhle pochopila jeho chování. Byl tím vším stejně vyděšený jako ona. Jeho klidné vystupování bylo jako nonšalantnost zkušebního pilota. Nic víc než pouhá obrana, způsob, jak zabránit strachu, aby ho zcela pohltil.

„Tak dobře,“ pronesla najednou o mnoho klidnějším hlasem. „Takže ta velká otázka. *Kdo?* Máte o tom už nějakou teorii? Kdo to udělal a co chtějí udělat s námi?“

„Nemám ponětí. Nevíme vůbec nic. Po původcích toho všeho nebylo ani známky. Wolf si myslí, že nemusejí vůbec vědět o naší existenci, stejně jako my jsme před několika dny nevěděli o jejich. Pokud jde o jejich motivy, můžete hádat stejně dobře jako já. Možná se o lidstvo nezajímají, jen o Zemi, možná jim jde o kolonizaci. Buďto si myslí, že Země je prázdná, nebo jsou přesvědčeni, že absolutně nebudeme schopni se jim ubránit, až to tady přijdou převzít.“ Gerald mimoděk pohlédl na hodinky,

jako by nemluvil o něčem závažnějším než o návštěvě knihovny. „Tak pojďte, už by na vás mohl čekat.“

Vstal a ona vstala s ním. „Ta pravomoc, kterou dali ŘVP,“ optala se. „Jestliže je řídí Wolf Bernhardt, pak je všechno v *jeho* pravomoci. A vy říkáte, že ŘVP má absolutní prioritu OSN na všechny zdroje a finance. Ten Bernhardt má velkou moc. Mohl by převzít každou laboratoř na Zemi, jen pro začátek.“

„Ano, zřejmě ano-kdyby byl blázen. Kdyby se chtěl nechat zavřít, nebo se probudit umírající s kulkou v hlavě. Všude je tak trochu panika a nedivil bych se, kdyby to lidé začali brát zobra. Wolf ví, že co mu OSN poskytne, může mu také sebrat. Doufají, že najde pozitivnější vyjádření svých ambicí. Potřebují ho – nás – abychom přinesli odpovědi. Proto jste tady vy.“

Gerald ji dovedl do haly do vlastní přijímací kanceláře. Bez zaklepání otevřel dveře a vešel.

Herr Doktor Wolf Bernhardt seděl za stolem, pohroužený do práce. Gerald se opřel o rám dveří a Dianne se usadila do křesla pro návštěvníky. Jak se zdálo, pracoval Bernhardt hektickým tempem už po mnoho hodin.

V místnosti vládl chaos – ale chaos spořádaného člověka, odvážná obrana proti nepořádku. Všude ležely stohy papíru a hory databloků – ale každý stoh měl urovnané okraje a každý datablok byl pečlivou rukou přesně označen. Střed stolu byl obklopen horami informací, ale zároveň byl zcela prázdný, protože na něm neleželo nic kromě nejnovějšího přenosného počítače a jediného listu papíru, na němž byl zřejmě seznam s polovinou bodů už odškrtnutých. Na jednom okraji listu bylo pero a šálek z porcelánu plný čehosi, co byla zřejmě odstátá vychladlá káva.

Wolf sledoval obrazovku počítače, prsty mu běhaly po klávesnici. Dianne Steigerová ho chvíli sledovala. Jeho vzhled odpovídal samotné kanceláři: přesný, uhlazený muž, který se snažil zvládnout příliš mnoho informací přicházejících zvenjšku. Byl hladce oholen, měl pečlivě učešané vlasy, čistou košili, oči jasné a ostrážitě – ale skrz to všechno bylo vidět vyčerpanost. Nepracoval na počítači plynule, ale s výbuchy energie, které se spotřebovaly snad ještě dříve, než začaly. Pak zamrkal, potřásl hlavou a přinutil se znovu se soustředit. Opatrně upil kávy a zašklebil se. Konečně vzhlédl a s trhnutím si uvědomil, že tu je Dianne a Gerald. „Panebože, ani jsem vás neslyšel vejít. Promiňte, pracuji příliš tvrdě. Vy jste astronautka Dianne Steigerová, že ano?“

Astronautka. To ho zajímalo. Dianne se v hlavě rozsvítilo. Najednou věděla, proč je tady. Myslela si, že snad Bernhardt chtěl slyšet od očitého svědka zprávu o Velkém skoku viděném z vesmíru, ale to ne. Tohle bylo něco mnohem většího. Pohlédla na Geralda a srdce jí náhle divoce bušilo

rozčlením. Così v jeho tváři její odhad potvrdilo. Pohlédla zpět na Wolfa Bernhardta. „Ano, jsem.“ Na okamžik zaváhala a pak to řekla. „Vy chcete *Terra Novu*.“ Srdce jí bušilo a v hlavě cítila tiché, temné hučení. *Terra Nova*. Cena tak dávno ztracená. Dianne si málokdy povolovala vůbec *myslet* na zrušený projekt hvězdné lodi. Byla jen několik kroků od místa náhradního pilota, než celý program zrušili.

Ale teď by cena byla o mnoho větší. Byly tu desítky planet, osm kompletních hvězdných soustav v jedné, které by se daly prozkoumat –

„Já mám *Terra Novu*,“ ozval se náhle Bernhardt a přerušil její snění. „Nouzové posádky ji právě teď spěšně připravují na rychlou výpravu k Dysonově sféře. Co chci – co potřebuji – jste vy.“

Dianne zvedla levou ruku tak opatrně, jak to šlo, a snažila se jí pohybovat pokud možno graciézně. Ale i pohyb prsty byl neohrabaný. „Ach, pane, samozřejmě chci letět – ale myslím, že nemohu pilotovat. Nějakou dobu určitě ne. Ne s touhle rukou.“

„*Piloty mám*,“ mávl Wolf odmítavě rukou. „Já vás chci na místo *kapitána*. Nikdo na Zemi nezná tu loď tak dobře jako vy.“

Hučení v uších náhle zesílilo a Dianne prudce zamrkala. Sny se neměly jen tak plnit, zejména ne uprostřed noční můry. Země byla unesena a ona měla najednou letět s kosmickou lodí. Přímo do Dysonovy sféry. Srdce jí náhle pokleslo. *To* byl plán předem určený k nezdaru. Ale Wolf Bernhardt stále mluvil, takže se Dianne přiměla vrátit se zpět do skutečnosti.

„– *Terra Nova* je neuvěřitelně složitá. Výcvik k jejímu řízení potřebuje víc než létání i s velkou meziplanetární lodí. Potřebujeme někoho, kdo má celkový rozhled. Můj úřad našel dost astronautů, kteří mohou vykonávat na palubě specializované úkoly – přistávací piloty, vědecké specialisty, lékaře, astronomy, odborníky na orbitální dráhy a tak dále. Tady Gerald poletí jako hlavní vědecký důstojník. Ale už je zatraceně málo z původní skupiny kandidátů na důstojníky a posádku *Terra Novy*, lidí, kteří opravdu znají *tuto* loď a vědí, čeho je nebo není schopna. Většina z původních kandidátů emigrovala, aby si našla práci jinde. Zůstali ve sluneční soustavě, kam se za nimi nemůžeme dostat. A ostatní – no, po pravdě, při Velkém skoku bylo hodně obětí mezi astronauty.“

Bernhardt nad tímto bodem trochu zaváhal, jako by snad mohl říct něco víc. Dianne napadlo, že ještě nikdy neviděla zprávu, kolik vlastně *bylo* obětí. ŘVP si ponechávalo řadu závažných údajů pro sebe. „Co z toho vyplývá,“ pokračoval Bernhardt, „je fakt, že vy jste zdaleka nej kvalifikovanějším člověkem pro toto místo, který je dosud na Zemi a je naživu.“

Dianne rychle přemýšlela a zvažovala tolik aspektů situace, kolik jen dokázala. Bylo lákavé prostě říci ano, učinit velké gesto a vydat se za

dobrodružstvím. Ale to ne, falešná odvaha nebo dodávání kuráže by mohlo napomoci jejímu egu, ale cena pro Zemi by byla příliš vysoká. Pokud se musí svých snů vzdát, budiž. Prudce se předklonila. „Ano, jsem tady a naživu. A chci tak nějakou dobu zůstat.“ Musela hrát *ted'* první housle, pokud to měla zvládnout.

Wolf na ni překvapeně pohlédl. „Vy tu misi nepřijímáte dobrovolně? Ujišťuji vás, že mám možnost najímat lidi –“

„Na sebevražednou misi?“ otázala se. „Na misi, která vyhodí těch několik málo karet, jež má Země v této hře? Poletím s *Terra Novou* – ale ne přímo do chřtánu netvora čtyřistamilionkrát většího než Země! Ne, dokud se o té příšeře nedovím něco víc.“

Wolf pohlédl na Dianne. Poprvé ji viděl jako něco víc než pouhou šachovou figuru. „Co tím přesně myslíte?“ tázal se opatrně.

„Že trvalo roky, než *Terra Novu* postavili, a tak by to bylo i s další lodí. Kdybychom vůbec byli schopni postavit další takovou loď, když je většina mimoplanetárních zdrojů a infrastruktury pryč. Aspoň zatím je nenahraditelná. Tenhle váš Multisystém může být pěkně nebezpečný i bez toho, když tam záměrně pošlete loď na sebevražednou misi. Nestálo by alespoň za to *pokusit se* s tou lodí nashromáždit nějaké údaje, než se vypaří v palbě nepřítele? Třeba aby zjistila, kdo a co je nepřítel?“

„Tohle jsem říkal i já, Wolfe,“ vložil se do hovoru MacDougal. „Měli bychom prozkoumat ze systému tolik, kolik to jen půjde, a pak *uvažovat* o opatrném přiblížení se ke Sfěře. Pomysli na to, jak je Sféra velká. I kdybys přijal neověřený předpoklad, že řídicí systém existuje, a další neověřený předpoklad, že je na vnějším povrchu Sféry a ne uvnitř, budeš mít neuvěřitelně velký prostor k prohledání. Můžeš projít povrch všech devíti planet ve staré sluneční soustavě včetně Slunce, když už jsi u toho, a nevydalo by to ani jedno procento *tohoto* pátrání.“

„Naprosto souhlasím,“ doplnila Dianne. „Vaše fiktivní řídicí centrum by mohlo pokrývat povrch tak velký, jako je povrch Země, a přesto bychom ho mohli na něčem tak velkém klidně přehlédnout. A jak by mělo vypadat? Co bychom vlastně *měli hledat*? A až bychom prohledávali Sfěru, co by asi dělali lidé, kteří ji řídí?“

Ve Wolfově tváři zahrál slabý úsměv. „Vidím, že se už chováte, jak se má chovat kapitán. Chráníte své velení. Tak dobře. Jak byste vy využila *Terra Novu*?“

Dianne dlouho přemýšlela a pak opatrně promluvila. „Prozkoumala bych několik planet a hvězd v Multisystému, možná bych se pozvolna přibližovala k samotné Dysonově sféře – pokud bychom se dozvěděli tolik, aby měla cesta ke Sfěře nějakou naději na úspěch, která by ospravedlnila takové riziko. Udělala bych všechno možné, abych se vyhnula riziku pro

lod' nebo její posádku. Byla bych velice opatrná, pokud jde o přistání – a utíkala bych jako o závod, kdyby hrozilo nebezpečí.“

„A co byste udělala, kdybych vám nařídil, aby bylo po mém?“ otázal se Wolf. „Co kdybych vás naverboval do služeb ŘVP a nařídil vám letět přímo ke Sfěře?“

Dianne pokrčila rameny. Pokud jí chtěl ten člověk klást hypotetické otázky... „Kapitán je ve vesmíru absolutním vládcem lodi, zejména pokud jde o její bezpečnost a bezpečnost cestujících. Udělám to po svém. Nevím, jak to má být podle práva. Ale z praktického hlediska byla *Terra Nova* navržena pro delší lety, než je tehle, a bez pomoci ze Země. Nemohl byste udělat nic, abyste mě zastavil.“

Bernhardt se zašklebil a vzhlédl k Geraldovi, pak se vrátil pohledem k Dianne. „To se mi líbí. Vždy si cením drobných obtíží. Zjistil jsem, že to z lidí dostává to nejlepší. Stejně jako tomu bude tady u Geralda. Právě jsem se rozhodl jmenovat ho zástupcem kapitána a zároveň vědeckým důstojníkem.“

Gerald zamrkal a napřímil se. „Cože?“

„Dává to smysl,“ pokračoval Wolf hladce. „Koneckonců hlavním úkolem mise bude výzkum mimozemského života, zejména bytostí, které tohle provedly se Zemí. A vy jste exobiolog. O všech těch věcech jste přemýšlel. Kromě toho, jak jsme právě viděli, uvažujete oba stejně.“

„Ale já nevím nic o řízení lodi nebo navigaci. Kdyby se Dianne něco stalo...“

„Pak doporučuji postarat se, aby se Dianne nic nestalo, dokud se to všechno nenaučíte. Nemáme čas na všechna bezpečnostní opatření, kterých by bylo třeba. Potřebujeme ty údaje *ted'*. A co bude Dianne Steigerová potřebovat od vás, jsou rady.“

Wolf obrátil svou pozornost zpět k Dianne. „Tak dobře, kapitáne Steigerová. Tímto vás povolávám do služby Ředitelství vesmírného průzkumu a jmenuji vás velitelem hvězdné lodi *Terra Nova* s rozkazem letět přímo k Dysonově sféře. Přeji vám příjemnou cestu. Naši právníci si to spolu pěkně rozdají, až se vrátíte.“

Sklonil se nad stůl, odškrtl si další věc na seznamu k vyřízení a vrátil se k práci. Nechal Dianne a Geralda, aby si cestu ven našli sami.

V NaPurHabu, habitatu Nahého purpuru, byl hotový blázeňec, ale to nebylo nic nového. Byl to každodenní blázeňec, obvyklý chaos. Ohio Modelový Větropytel měl dojem, že řada sesterobratrů (sestrů' podle nejnovější schválené terminologie, i když hodně z nich dávala namísto toho přednost ,brestrům' nebo snad ,sastrům') ani neví, že se tam daleko něco děje.

Ohio seděl v řídící a komunikační místnosti poseté graffiti za Chelátovým Šumotvůrcem Mimořádným s očima upřenými na hlavní monitor. Zíral na obraz Velkého prstence s rukama založenýma na svém velkém břiše.

Ještě předtím, než Země provedla svůj taneček a vzala NaPurHab s sebou, opisoval habitat spíše excentrickou oběžnou dráhu ve tvaru osmičky mezi Zemí a Měsícem a těsně se přibližoval ke každému z nich, než odlétl ke druhému tělesu. Nebyla to nejstabilnější dráha pro habitat a NaPurHab vždycky vyžadoval řadu korekcí. Byla to jediná volná dráha v systému Země-Měsíc, jež byla k dispozici pro habitat, když jej postavili jeho bývalí vlastníci, dávno předtím, než jej převzali Purpurovi.

NaPurHab byl v blízkosti Země a právě měl proletět kolem planety a vrátit se zpět k Měsíci, když nastal Velký skok. První přelet nad Velkým prstencem nebyl tak strašný. Byl nejistý, hodně nízko a ta věc, nad kterou letěli, byla hodně divná, ale nedošlo k žádnému incidentu. I tak bylo příjemné dostat se pryč od toho cizího Velkého prstence a zhoupnout se zpět ke známé – i když zkorumpované hříchem – planetě Zemi.

Ale všechno dobré jednou končí a přelet nad Zemí právě skončil. NaPurHab mířil zpět k místu, kde by měl být Měsíc, tedy ven k Velkému prstenci. A v tom byl problém. Orbita NaPurHabu se posunula o mnoho víc, než by kohokoli napadlo. Při druhém přeletu měl NaPurHab vletět *dovnitř* Velkého prstence.

A co bylo horší, na zpáteční cestě se měl NaPurHab srazit se Zemí, těsně na sever od Johannesburgu. To nebylo dobré a Země v tom příliš pomoci nemohla. Planeta-matka měla teď své vlastní problémy, mírně řečeno – a NaPurHab stejně nechtěl nikdy dělat u blátošlapů nic populárního. Koneckonců celé hnutí bláznů na Zemi bylo nastartováno z NaPurHabu a tam chtěli všechny normální vyřídit.

Ne, nezáleželo na tom, že z pomoci by stejně nic nebylo. Ohio alespoň v soukromí nemohl Zemákům zazlívat, kdyby v případě potřeby poslali na NaPurHab atomovku. S NaPurHabem by byl stejně konec. Proč ještě nechat zpusťdit i kus jižní Afriky? Když si měli vybrat mezi Jo-Bergem a NaPurHabem, jevila se jako jednoznačná odpověď takových dvacet kilotun vyslaných raketou do té Purpurové hromadné zadnice. Jistě, ve své *oficiální* funkci by se musel Ohio Modelový Větropytel do Země tvrdě pustit za její zbabělé jednání. Tak bylo lepší raději to udělat hned, protože na druhé straně na to nebude moc času. Musí doufat, že Chelátový tohle dostane ven.

„No, povídej něco, Chelátový,“ vyzval jej Ohio. „Máme dosti šťávy palivové do našeho povozu?“ Mohli mluvit běžnou angličtinou, ale dřívější Frank Barlow se potřebovat cvičit v Purpuro-řeči. Klíčovým pojetím filozofie Purpurových bylo, že Valihrach měl pravdu: slova mají znamenat

to, co se zlíbí mluvčímu, a nic jiného. Ale i na dočasného zaměstnance šlo tomu člověku lingo mizerně. Myslel příliš logicky, nebo tak něco.

Ohio ho sledoval, jak pohybuje rty a nejprve sám zvažuje odpověď. „Ani z poloviny, Mistřepane. Není paliva dosti, by vystačovalo na půli cesty Zem ominout.“ To nebylo špatné, pomyslel si Ohio. Na Purpurořeč to šlo, i když to bylo ještě příliš srozumitelné.

„Takže o nás, že je po nás?“ zeptal se Ohio.

Chelátový musel znovu přemýšlet. „Buďte v klidu, s tímto přijdu. Musíme vrhnout další kostku. Máme sotva palivo na orbitu *dovnitř* Velkého prstence.“

„*Dovnitř*? Nevíme ani, co vlastně *je* ve středu prstence.“

„Hej, mistře, *něco* ve středu má hmotnost, jistotně. I když to nevidíme. Eee... vylétají z toho nebělomodré blesky každých sto dvacet osm sekund. A lítají tam takovíty vjemy, veliký skoro jako tenhle habitat, *sakrablízko* tomu modroblyskání uprostřed. Lítá to pěkněhodně rychle. A po každém modrém blesku je ho o jeden míň.“

„Copak to? Ale k čertu s tím, Franku, přejdi na angličtinu. Bolí mě z tebe hlava.“

Chelátový/Frank si ulehčeně oddechl. „Děkuji, Waltere. Mě už taky. Já jsem se *snažil* říci, že v tom středu určitě něco je.“

„Jakou to má hmotnost?“

„No, to jsem odvodil z našeho pohybu. Ta věc vysílající modré blesky váží asi stejně jako Měsíc. Je to dost divoké na něco tak malého, že to nevidíme ani velkým teleskopem.“

„A ‚takovíty vjemy‘, jak mi to přeložíš?“

Frank pokrčil rameny. „Vlastně je to stejně dobré jméno jako každé jiné. Objekty veliké asi jako tento habitat, je jich několik set, a pohybují se velmi rychle po hodně zúžené orbitě okolo té věci vysílající modré blesky uprostřed. Čert ví, co to je. Ale po každém záblesku sledovací počítač hlásí, že jich je o jeden méně. Jako by v tom blyškači mizely. Nebo letěly skrz něj.“

Ohio/Walter si povzdechl a zatoužil po starých dobách, když ještě učil na vysoké škole v Columbu a nesnažil se udržet deset tisíc potřeštěnců uvnitř konzervy létající ve vesmíru. Bylo to už hodně špatné, když *řešením* problému bylo nastavit zúženou orbitu okolo červí díry. Lepší je předstírat, že to není pravda. Lhaní sobě sama mu zabrání se zbláznit. „Franku, já jsem rozumný člověk, takže vím, že se mi nesnažíš říci to, co se zdá, že mi chceš říci. Já odmítám věřit v červí díry. Ale uveď nás stejně na oběžnou dráhu okolo středu. Pokud myslíš, že je to pro nás nejlepší možnost.“

„S tím palivem, co máme, je to naše jediná možnost,“ opáčil Frank trochu neklidně. „Nevidím jiný způsob, jak se dostat na bezpečnou oběžnou dráhu.“

„Bezpečnou‘. Navrhuješ nás dostat na orbitu okolo červí díry nebo černé díry, nebo cokoli to je, a já v to odmítám věřit – té věci na místě Měsíce. Navrhuješ uvést nás na orbitu *dovnitř* obvodu Velkého prstence. A té říkáš ‚bezpečná‘.“ Ohio Modelový Větropytel smutně potřásl hlavou. „Beru zpět všechno, co jsem řekl o tvém umění mluvit Purpurořečí. Zřejmě dokážeš slovem vyjádřit cokoli.“

02 Roztříštěná sféra

Coyote Westlaková si zapamatovala lekci z dětství v Nevadě: žij s tím, co nedokážeš změnit. Podivná situace, do níž byla uvržena, se pro ni teď stala denní rutinou. Byla uvězněna bez lodi či rádia na asteroidu, hladce akcelerujícím na absurdně vysokou rychlost způsobem, který nechápala. Dokonce si na to všechno zvykla, i na nemožnost všeho, co se dělo.

Až do doby před několika dny dával vesmír smysl. Zнала pravidla. Byla horníkem na asteroidech. Vyhledávala malé asteroidy, příliš malé na to, aby zajímaly velké profesionály. Prováděla na nich vrty, rafinovala všechny kovy i těkavé látky, které na místě našla, a po rafinaci je odvážela zpět, aby je mohla prodat. Trochu se pobavila na Ceresu nebo na některém z velkých habitatů a pak zase zpátky. Byl to stálý, pochopitelný život.

Svět kolem ní byl stejně pochopitelný. Asteroidy se pohybovaly v předvídatelných drahách a ona věděla, jak udržovat loď v chodu. Věděla, že by zahynula, kdyby něco pokazila, stejně jako věděla, jak to uhrát s obchodníky. Bylo to celkem jednoduché.

Tam na Zemi to o jejím světě neplatilo. Vlastně si nikdy nebyla jistá, kým nebo čím *byla*. Jestli je skutečně člověkem, normálně narozeným, ženou, narozenou jako ošklivá, anebo zda je bioinženýrským ‚vylepšením‘, které se tak úplně nevyvedlo. Velké kosti, příliš vysoká, příliš hranatá a bílá tvář.

Třeba byli její rodiče tuláci a ji zanechali na schodech jeslí – anebo tu místo rodičů byla laboratoř, která udělala to samé, když technici zjistili, že ty geny smíchali špatně. Vystřídala v Nevadě snad všechno – byla prostitutkou, karetní hráčkou, podvodnicí i rozvodovou právníčkou – a nikdy nebyla šťastná. Mrzáci všude na Zemi a zvlášť v Las Vegas ji zneklidňovali. Svobodný stát Las Vegas je přitahoval všechny: kyborgy, Purpurové, idioty i dvojmyslíky. Všichni ji začínali strašit, protože si nikdy nebyla jistá, zda není jednou z nich.

Tady venku to stále ještě nevěděla, ale nezáleželo na tom. Byla sama sebou. Starala se sama o sebe. I když za současných okolností to bylo poněkud obtížné.

S omezeným hardwarem v nádrži – tak teď říkala provizornímu habitatu – si poradila, jak to jen dokázala. Trávila dny na dně válce o pěti metrech v průměru a patnáct metrů vysokého, rozhodnuta upravit svou situaci natolik, aby byla co nejpříjemnější. Odstranila svou pryčnu od stropu a umístila ji na podlaze. Svázala provazy i lana, aby mohla vyšplhat k řídicímu panelu a upravit nastavení všech zábran a držadel, díky čemuž by se mohla snadněji pohybovat.

Nejobtížnější bylo přeprogramovat malý počítač habitatu hlásící polohu, aby jí poskytoval potřebná data o sledování. Cítila nefalšovanou potřebu mít alespoň přibližnou představu, kam to vlastně letí. Jestli prováděla tu horkou nití šitou astrogaci správně, mířil RA45 za předpokladu konstantní akcelerace a otočení v polovině cesty přímo k Marsu.

Stále neměla sebemenší ponětí, proč se to vlastně děje. Kdo tohle všechno dělá? Za jakým účelem? A jak? Připojila kameru vnějšího výhledu na nejdelší kabel, jaký našla, a ten vysunula ven tak daleko, aby v kameře viděla zadní konec asteroidu a dohlédla na motory, způsobující ten pohyb.

Ale nebyly tu žádné motory, na zadním konci nebylo nic. Jen další skála. Sakra, *něco* muselo tu skálu urychlovat. Pokud nebylo něco na povrchu skály, muselo to být někde *uvnitř* asteroidu. Ale jak vůbec k tomu zrychlování *docházelo*? Rakety by uvnitř té skály nefungovaly. To znamenalo nereakční motor.

Síla tradičního hesla svobodného státu Las Vegas ‚*všechno-pro-peníze*‘ způsobila, že ji dokonce i v téhle tísní napadlo, že nereaktivní pohon by měl mít nějakou cenu.

To a hrozba zešlení z nicnedělání byly dostačující, aby ji přiměly k práci na vyřešení téhle záhady. První záhadu rozlouskla ve chvíli, kdy jen tak seděla a uvažovala. Ten pohon vykazoval jistou podobnost s gravitačním polem. Zjevně mohl, stejně jako raketa, být spuštěn a pravděpodobně i zastaven podle potřeby. A stejně jako přitažlivost přesunoval hmotu jedním směrem bez toho, aby vypouštěl proud hmoty směrem druhým.

Ale gravitaci *nešlo* zaměřit jedním směrem – byla vyzařována sféricky ze středu hmotného tělesa.

Ale kdyby celý ten kus skály prostě padal pod vlivem nějakého vnějšího gravitačního pole, táhlo by to pole její tělo právě stejnou silou jako samotný asteroid. Relativní zrychlení mezi jí samotnou a asteroidem by bylo přesně nulové – jinými slovy byla by ve volném pádu, v nula g.

Ale byla naprosto určitě v poli pěti procent standardního g. Ovšem *bylo* to opravdu pět procent? Mohla jen hádat. Musel existovat nějaký způsob, jak to změřit.

Co ji zrychlovalo? Magická raketa, která nepotřebovala pohon, palivo ani trysky, nebo magická gravitace, kterou šlo zaměřit jakýmkoli směrem?

Seděla na dně nádrže a lámala si hlavu nad tou hádankou. Věděla přesně, co doopravdy dělá: snaží se odvrátit myšlenky od dalšího drobného problému. Ať už ten pohonný systém fungoval jakkoli, dostane se do pěkného maléru, až tenhle kus skály dopadne na Mars.

Kancléř Daltry předváděl skvělý talent při řízení bouřlivých schůzí, řekl si Larry. Věci se rozjízděly.

A Larry začínal také mít zřetelný dojem, že Daltry bude tím, kdo přijde s konečným rozhodnutím.

„Prosím teď doktorku Marcii MacDougalovou,“ promluvil kancléř. „Dnes jsme slyšeli některá ohromující fakta, ale věřím, že doktorka MacDougalová se jim svým příspěvkem vyrovná. Měl jsem možnost mluvit s ní před zasedáním a musím říci, že přišla s pozoruhodnými výsledky. Doktorka MacDougalová.“

Larry sledoval štíhlou ženu s ebenovou pletí, jak vstává a přechází k audiovizuálnímu ovládání na druhém konci místnosti. Byla zřejmě nervózní. „Děkuji vám, kancléři. Mám dojem, že jsem učinila skutečný průlom – ale dosud nevím, co to všechno znamená. Vím, že to bude znít, jako když mluvím pozpátku, ale asi bude nejlepší, když začnu na konci a pak se vrátím skokem k začátku a začnu postupovat dále vpřed.“

Zasunula datablok a stiskla několik tlačítek. Světla potemněla a ve vzduchu nad stolem se objevil obraz. Visela tu obrovská sféra barvy zasklé krve a pomalu se otáčela. Larry se zamračil a pozorně se na ni zadíval. Červený trpaslík? Ale proč tak matný? A proč měl tak výrazné okraje?

Pak zpozoroval slabé čáry, vytlačené na povrchu objektu, sotva viditelné na tmavém pozadí. „Mohla byste ty čáry na povrchu trochu zjasnit?“ požádal Marcii. Ta upravila ovládání a čáry se zjasnily.

„Délka a šířka,“ ozval se někdo ve tmě.

„To jsem si zpočátku také myslela,“ zareagovala Marcia. „Je to stejně dobrý odhad jako každý jiný.“

„Na co se to sakra díváme?“ ptal se Lucianův hlas.

„Na film,“ odpověděla MacDougalová. „Na třírozměrný mimozemský film. Z čeho ten film je, to nevím. Chvilí se dívejte.“

Náhle začala rotace sféry ztrácet pravidelnost a vychylovala se stále víc. Dva body na svrchním povrchu začaly zářit jasnější červení, až náhle vzplály a zableskly se v oslnivé běli. Záblesk zmizel tak rychle, jako se objevil. Dva oslnivé světelné body vylétly z nitra sféry a zmizely mimo obraz. Sféra zůstala a divoce se otáčela s dvěma obrovskými černými otvory v povrchu.

Obraz zmatněl a pak se sféra znovu objevila, celistvá a neporušená. „Tady se sekvence stále opakuje,“ vysvětlovala Marcia. „Opakovala se aspoň stokrát, mnohem častěji než kterákoli jiná část zprávy. Mám z toho dojem, že ať nám to mělo ukázat cokoli, bylo to pro Charoňany zatraceně důležité.“

„Komuže?“ ptal se Larry.

Marcia pokrčila rameny. „Mimozemšťanům. Musela jsem jim dát nějaký název. Charonův Prstenec je probudil, tak mi Charoňané připadali stejně dobří jako cokoli jiného.“

„Odkud přišly ty obrazy?“ tázal se Raphael.

„Z červí díry,“ odpověděla Marcia. „Bylo to vysláno jako signál v binárním kódu čímkoli, co je na druhé straně červí díry. A je mi líto, Hirame, ale jsem přesvědčena, že právě to je hmota v Zemského bodu. Nevím, kdo nebo co na tomto konci by mělo tu zprávu vidět.“

„Jak to bylo vysláno?“ ptal se Lucian.

„Rádiovými signály o vlnové délce čtyřiceti dvou centimetrů v pulzových vzorcích. Jako odpověď na signál v pásmu jedenadvaceti centimetrů přicházející z Měsíce.“

„Jak mohl rádiový signál proniknout červí dírou?“ ptal se dál Lucian.

„Hlavně proto, že není nic, co by jej zastavilo,“ vysvětlovala Marcia. „Červí díra jsou spíše dveře, způsob, jak umístit dvě roviny normálního prostoru vedle sebe. Když se ty dveře otevrou, může všechno, co se dokáže

pohybovat normálním prostorem – hmota, energie, záření, cokoli – proniknout i červí dírou.“

„Krucifix, když můžete těmi děrami prohazovat planety, co to znamená pro několik mizerných rádiových vln?“ ozval se kdosi.

Rádiové vlny. V Larryho podvědomí se začal rodit nápad, ale hovor pokračoval dál a on ztratil tok myšlenek.

McGillicutty vstal a naklonil se k hologramu, aby lépe viděl. Pochmurná červeň sféry dala jeho tváři nepřístupný a zachmuřený výraz. „Vím, že jste pracovala na rozluštění jejich signálů, Marcie, ale nevěděl jsem, že jste se dostala tak daleko. Mohla jste mě přijít požádat o pomoc. S tak složitým zobrazením jste musela učinit určitá rozhodnutí a výklad, k němuž nemáte průpravu. Jakou tohle má hodnotu? Myslím tím, jak je to spolehlivé?“

„Je to velmi, velmi blízké tomu, co bylo odvysíláno,“ odpověděla Marcia řezavým hlasem. „Řekla bych, že například barvy se od původních hodnot liší maximálně v angströmech. Kromě zesílení čar délky a šířky na vaše požádání jsem nic nezesilovala ani neupravovala. O časových nebo fyzikálních měřících nevím nic. Tohle by mohl být záznam výbuchu objektu velikosti tenisového míčku – nebo zničení planety či hvězdy. Všechno, co vím, je, že je to zřejmě důležité pro Charoňany.“

„Co to pro Boha živého je?“ ozval se Raphaelův hlas ve tmě.

V místnosti panovalo dlouho ticho. „Tohle je zatraceně sofistikovaný 4D obraz,“ pronesl konečně McGillicutty hlasem o něco silnějším, než bylo třeba. „Jak se vám to sakra podařilo rozluštit?“

Marcia se zasmála hlubokým hrdelním smíchem a ve tmě zasvítily její zuby. „Řekla jsem vám, že podle mého názoru bychom měli začít u konce,“ vysvětlovala. „Chtěla jsem vám ukázat, že něco opravdu *mám*, než vysvětlím, jak jsem k tomu došla. Vím, že to zní neuvěřitelně, jak rychle jsem získala tyhle obrazy a data – tím spíš, že jsem nevěděla, co ta data znamenají. Ráda bych si přisvojila zásluhy za rozluštění kódu nepřítele – ale nemohu. Ty zprávy byly *určeny* k dekódování.“

Vlastně právě to mě zneklidňuje nejvíc. Vaši útočníci, doktore Raphaeli, provedli něco horšího než že nás záměrně ignorují. *Já* mám silný dojem, že je nikdy ani nenapadlo, že bychom mohli být hrozbou, nebo vůbec předmětem jejich úvah. Myslím, že by si museli silou vůle vůbec uvědomit, že existujeme. Posílají si zprávy sem a tam přímo nám pod nose, jako kdybychom my říkali, že vezmeme psa k veterináři, když je s námi v místnosti. Předpokládáme, že psi lidem nerozumějí, a oni si možná myslí, že lidé nemohou rozumět Charoňanům. Třeba mají pravdu. *Já* nevím, co říkají.“

V místnosti znovu zavládlo nejisté ticho. Tentokrát byl skřípavý hlas McGillicuttyho skoro úlevou. „Sakra, MacDougalová, jak jste to s tou zprávou dokázala?“ Nechtěl se své otázce vzdát.

„Technika Areciba,“ odpověděla Marcia. „Velký starý radioteleskop, který používali ve dvacátém století. Na Bermudách nebo na Kubě nebo tam někde. Je to stará, prastará myšlenka. Smyslem nápadu bylo vyslat poselství v binárním kódu, které je založené na pojmech a obrazech dosti jednoduchých, aby je mimozemská kultura dokázala pochopit. Něco, co byste mohl vyjádřit na grafu – plný čtverec pro binární *ano*, prázdný pro binární *ne* – a tak vznikají obrazy.

Velká část vaší zprávy by spočívala v základních pojmech počtů, velikostí, atomové struktury ve schématické formě, takové věci. Počty od jedné, řekněme, do deseti, pak prvočísla, snad zobrazení Pythagorova teorému nakreslením pravoúhlého trojúhelníku. Až jim pošlete dost, aby si udělali obrázek, můžete poslat nákres, jak váš druh vypadá, nebo mapu vaší planety či solárního systému. Vaše vlnová délka by mohla poskytnout měřítko obrazu.

Myšlenka spočívala v tom, že když jste získali základní sadu informací o číslech, geometrii, měřítku a označování atomů, mohli jste přejít ke skutečné konverzaci, jenom jste vysílali signály cizí civilizaci celé světelné roky vzdálené. Pokud se vám to podaří udělat dobře a vytvoříte i měřítko šedi a barev, můžete vysílat podrobné obrazy. Nemyslím, že kdokoli tehdy chtěl vysílat plně trojrozměrné pohyblivé obrazy, ale princip je stejný. První řada zpráv mezi Měsícem a kýmkoli, kdo je na druhém konci té zatracené červí díry, se hodně podobá těm číselným sekvencím, o nichž jsem mluvila.“

„Moment,“ namítl Larry. „Celá ta technika, kterou tu popisujete, je způsob vysílání zpráv někomu, kdo nerozumí vašemu jazyku.“

„Správně. V zásadě to první, co musíte udělat, je vyslat učebnici gramatiky, abyste se ujistili, že budou rozumět tomu, co bude následovat.“

„Ale oni vysílají zprávy svým vlastním lidem,“ namítl Larry. „To je nesmysl.“

„Všechno, co vím, je to, co jsem viděla, když jsem se dostala do vysílání. Počítač to dokázal rozluštit v reálném čase ve dvojrozměrné mřížce. Musela jsem projít program za pomoci interpretace první přicházející mřížky obsahující zprávu – jaké byly matematické příklady, jaké symboly používali pro čísla a atomové struktury. Jakmile získal počítač potřebnou představu, spustil program a pracoval, takže se cizímu jazyku už učil sám. Já jsem jen seděla a dívala se. To byl klasický příklad zpráv ve mřížce, o kterých jsme všichni milionkrát snili v kurzech xenobiologie – jen propracovanější a dokonalejší.

Víte o signálu v pásmu jedenadvaceti centimetrů, přicházejícím odněkud z Měsíce. Nikdo nedokáže najít zdrojový vysílač. Zdá se, že signál prochází k Charoňanům na druhé straně.

Vyšlou zpět kopii zprávy na zdvojené vlnové délce, aby potvrdili příjem, a pak odešlou vlastní zprávu. Potom lunární charonský vysílač pošle odezvu zprávy z druhé strany. Jednou nebo dvakrát vyšle dokonalou ozvěnu a pak jednu lehce upravenou. Nejistila jsem to, dokud jsem neporovnala obě kopie. Opravovaly se chyby v jazyce Charoňanů ohledně červí díry.

O dvou věcech nemohu pochybovat: lunární Charoňan musel naučit kohokoli, komu tu zprávu posílal, svému vlastnímu jazyku. A příjemce – ať je to kdokoli – *očekával* lekci v jazyce. Bylo to příliš rutinní, odpověď přišla příliš rychle. Což naznačuje, že příjemce musel být připraven tuto zprávu přijmout – i když nerozuměli jazyku. Prokazuje to, že při učení dělali chyby.“

„Až na to, že tu nehovoříte o jazyku,“ přerušil ji Larry. „Alespoň ne tak, jak tomu rozumím já. Byl v těch signálech libovolný kód, který byste nedokázala rozluštit, něco, co by mohlo být komentářem nebo příkazy nebo abstraktními myšlenkovými symboly?“

Marcia na něj vrhla pohled, jako by se chystala protestovat, ale pak se zarazila. „Ne, nebyl. Nic, co by bylo zcela nepochopitelné. Jen tok dat. Dokázala jsem ho dekodovat do tvaru obrazů se sofistikovanou přesností jednoho nebo dvou stupňů. Takže když už se v tom chcete hrabat, tak ne, není to skutečný přirozený jazyk.“

„Zastavte na chvíli,“ žádal McGillicutty. „Ti hajzlové sem posílají zprávy. Jak by to sakra nemohl být jazyk?“

„Protože, pokud se v tom chcete *opravdu* rýpat, nejsou to ve skutečnosti ani zprávy,“ odpověděl Larry. „Jsou to obrazy. Odesílatel a příjemce se dohodli na řadě standardů pro vysílání, na postupu, jak vysílat data.“

„Takže?“

„Mohou pouze vysílat data – nikoli rady, abstrakce nebo myšlenky.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Je to rozdíl mezi obrázkem vaší tetičky Minnie a dopisem, v němž je napsáno, co si o té staré dámě myslíte,“ odušil Larry. „Podle doktorky MacDougalové tu nezbývá žádný reziduální signál, který by se dal použít jako symbol pro výkladovou diskusi. Je to, jako bych sem přišel s obrázky a daty, ale bez jakýchkoli slov, kterými bych vysvětlil, co všechno znamenají.“

„Pokud je pravda to, co říkáte,“ ozvala se Sondra, „pak možná jazyk nepotřebují. Protože nepotřebují ani výklad.“

Larry se na ni na okamžik zahleděl. „Pokračujte. Co tím máte na mysli?“

„Nepotřebují jazyk, který lze vykládat, nebo názory či teorie, protože neexistuje možnost nesouhlasu. Jejich odpovědi jsou všechny pavlovovského typu. Jestliže *každý* příslušník jejich druhu *vždycky* reaguje na stejný stimul stejným způsobem, byl by jazyk zcela postradatelný.“

„Vlastně by to bylo kolektivní vědomí. Nepotřebuje komunikaci,“ promluvil Daltry. „Jsou odděleni obrovským úsekem času a prostoru, ale jsou si tak podobní, že vždy dojdou ke stejným závěrům.“

„Svým způsobem to dává smysl,“ poznamenala Sondra, „ale k čemu jsou pak ty lekce gramatiky?“

„Jazykový posun,“ navrhl Lucian. „Uplynulo dosti času od doby jejich posledního kontaktu, takže obě strany očekávají, že by si nemusely rozumět. Třeba uvažují všichni velmi podobně, ale určitý posun tu je, buď v postoji, nebo prostě ve stylu vyjadřování.“

„O jak dlouhé době mluvíte, než k tomu mohlo dojít?“ ptal se Larry.

„Nejsem žádný expert,“ bránil se Lucian, „ale dokážeme číst Shakespeara a rozumět mu, a to žil před osmi sty lety – ale rozhodně od té doby k jazykovému posunu došlo. Jakýkoli rozumný systém uchovávání záznamů a uskládění paměti by ten proces zpomalil. Máte k dispozici počítače, které si mohou vše pamatovat za vás. Mluvíme tu alespoň o několika tisíci letech od doby, kdy spolu hovořili. Možná milionech.“

„Miliony let?“ zašeptal Daltry, mírně vyvedený z míry.

Larry si odkašlal „Není to tak neuvěřitelné, jak to zní. Máme jisté důkazy, že Charoňané tu byli po velmi dlouhou dobu. Je tu úplně nová situace a naše skupina z Pluta se ji rozhodla držet pod pokličkou, dokud nepřiletíme sem, protože jsme to nemohli svěřit rádiu nebo vysílacímu laseru. Tým z Pluta se vlastně shodl na tom, že tyto údaje nepředáme výboru, dokud nedostaneme určité záruky, že *zůstanou* důvěrné. Nechceme šířit paniku.“

„Jak by nás mohlo něco zpanikařit víc než ztráta Země?“ ptal se Daltry.

„Přimět lidi myslet si, že jste to udělali vy,“ odpověděla Sondra. „Už teď Nahý purpur v Tychu *tvrdí*, že je za to odpovědný.“

„Ale to nemohli udělat! Nikdo by jim přece nemohl věřit,“ protestovala Marcia. Hlavy všech se otočily jejím směrem, aby zjistily, kdo to mluví. „*Nikdo* by si nedokázal představit, že by Purpuroví měli možnost udělat něco takového. Já bych to měla vědět,“ dodala.

„Ale řekněme, že by si lidé dokázali představit právě tohle?“ ptala se Sondra tiše. „Co kdyby tu byl nějaký solidní, pevný a nezvratný důkaz, že ta věc je řízena z Měsíce? Něco horšího než ty tajemné rádiové signály. Nemyslíte, že by někdo mohl zpanikařit? A třeba napadnout Měsíc, aby zabránil dalším katastrofám?“

„Nikdo by něco takového neudělal,“ protestovala Marcia.

Sondra mávla rukou nad stolem, aby ukázala na všechny kolem. „Jsme tu ze všech obydlených planet a velkých habitatů. Můžete všichni poctivě říci, že jste si stoprocentně *jisti*, že by vaše vláda nehodila některou z těch horších výbušných věcí na Purpurové – nebo všeobecně na celý Měsíc – kdyby si mysleli, že je třeba jen mikroskopická šance, že to k něčemu bude?”

Bez ohledu na to, komu by to ublížilo? A vy z Měsíce – co by vaši lidé udělali, kdyby si mysleli, že některá z ostatních planet se chystá k náhlému preventivnímu útoku? Co by udělala vaše vláda?”

Znovu bylo ticho.

Konečně si kancléř Daltry odkašlal. „Mám-li mluvit za lunární skupinu, zavážu ji slibem mlčení. Jak jste si mohli všimnout z nepřítomnosti tisku nebo jiné pozornosti veřejnosti, udělali jsme, co jsme mohli, abychom toto zasedání prozatím udrželi v tajnosti, a zatím ještě nemám v úmyslu vyjít s tím na světlo. Co ostatní delegace? Budete o těchto nových důkazech mlčet mimo skupinu?”

Ozval se hukot neochotného přisvědčování a Larry spokojeně přikývl. „Děkuji vám,” začal. „Myslím, že za okamžik pochopíte, proč tohle bylo nutné. Ale rád bych zdůraznil, že nikdo z *nás* si nemyslí, že by s tím kdokoli z lidí měl něco společného. Jenom nechceme, aby si to myslel kdokoli jiný.” Vstal a přešel k ovládání obrazovky videa na vzdálenější straně místnosti. „Teď vám povím o Lunárním kole...”

Duchovitý šedočerný obraz Kola, visícího uvnitř průhledného Měsíce, se vznášel nad konferenčním stolem vedle zastaveného krvavě rudého obrazu roztržité sféry. Larry si všiml, že nejeden delegát upírá zrak k podlaze a představuje si nestvůrné zařízení pod svýma nohama. Byla to dosti znepokojivá myšlenka, že se v hlubinách skrývá příšera obtáčející se kolem celého Měsíce.

„Abych to shrnul,” vysvětloval. „Kolo je objekt ve tvaru toroidu, pohřbený mnoho kilometrů pod měsíčním povrchem. Sleduje přesně hranici mezi přivrácenou a odvrácenou stranou, takže byl vždy přesně proti Zemi – dokud byla na svém místě. V řadě aspektů se silně podobá Charonovu prstenci a objevili jsme ho díky tomu, že je to i generátor gravitačních vln. Je mnohem výkonnější než Charonův prstenec. Je to zdroj rádiového signálu, který monitorujeme od okamžiku, kdy zmizela Země. Je zřejmé, že Kolo je středem všeho, co se stalo se Zemí – i toho, co se děje se sluneční soustavou. Je tady už dlouhou dobu. To je víceméně vše, co o Kole víme. Náš největší problém je teď to, že jediné zařízení, které dokáže Kolo vidět, zůstalo na Plutu. Možná, že jednoho dne postavíme skladnější gravitační teleskop, nebude to však nijak brzy. Kdybychom se mohli ke Kolu dostat blíž, nepochybuji, že bychom získali mnohem lepší obraz – ale zatím si

budeme muset vystačit s tímhle. Provedli jsme několik simulací pro zesílení pomocí počítače a získali jsme tím jeden zajímavý detail. Počítači, zobraz zesílení.“

Na pokraji viditelnosti se objevily dvě slabé, duchovité vypadající šedé jehly; jedna vystupovala ze severního pólu Kola, druhá z jižního. Zdálo se, že obě dosahují až k samotnému povrchu Měsíce. „Počítači, zjasni obrys zesílených detailů.“ Podél jehel se objevily jasně červené linie.

„Tak co to je?“ vyptával se McGillicutty.

„Přístupové tunely,“ navrhoval Daltry. „Museli se dostávat dovnitř a ven, když tuhle věc stavěli.“

„To jsem si také říkal,“ přikývl Larry.

„Takže musíme jít dovnitř a na tu věc se podívat,“ prohlásil Lucian.

Kolem stolu nastalo mrtvé ticho. Konečně je prolomil nešťastným hlasem Raphael. „K takovému závěru jsme dospěli,“ začal. „Musíme zjistit, co je Lunární kolo vlastně zač. Prozkoumejme Kolo a měli bychom se toho hodně dozvědět o těch mimozemšťanech – o Charoňanech – kteří je ovládají. Co jsou zač? Kde jsou? Jsou někteří z nich skutečně uvnitř Měsíce? Musíme se nějak dostat ke Kolu.“

„Ale přesto jsou tu i další nutnosti,“ ozval se Daltry. „Musíme se zblízka podívat na ty g-body a zjistit, co se stane, až dorazí k některé planetě. Mars nám k tomu dává nejlepší možnost.“

„Můžeme dostat pozorovací tým na Mars, než se první asteroid v podobě g-bodu objeví?“ tázala se Sondra.

Vespasian zkontroloval počítač. „S trvalým zrychlením jednoho g určitě. Dostaneme vás tam za necelé čtyři dny.“

„A zatímco budeme mít na cestě k Marsu jednoho specialistu na gravitoniku, aby tam provedl pozorování, chtěl bych alespoň některého z vás, lidí od gravitace, dostat co nejdřív zpět na Pluto,“ řekl Daltry. „Takže zatím: doktorka Berghoffová, doktor McGillicutty, doktorka MacDougalová. Expertka na gravitoniku, fyzik a osoba, která udělala největší pokrok v komunikaci, eh, s Charoňany. Máme tu loď vybavenou motorem pro trvalé zrychlení, připravenou odletět na Mars. Chci, abyste vy tři byli zítra ráno na palubě.“

Sondra, která měla právě tak dost únavného letu za trvalého zrychlení, tiše zaklela, ale Daltry to zřejmě nezaslechl.

Daltry se otočil k Larrymu a doktoru Raphaelovi. „Řekl jsem, že *Nenya*, vaše loď, bude vylepšena a připravena k návratu do sedmi dnů. Pane Chao, doktore Raphaeli, pak se můžete vrátit na Pluto.“ Daltry se zachmuřeně usmál a ukázal trochu víc pevné vůle než doposud. Zjevně neměl zájem diskutovat. Předpokládal, že tu může vydávat rozkazy – a všichni kolem stolu byli zřejmě připraveni je přijímat. Sám Larry měl ze

zpátečního letu na Pluto hrůzu. Dalších šestnáct dní na palubě *Nenyi*... ale zřejmě ho nečekaly žádné příjemné úkoly.

„Ale máme týden na to, abychom vás tady využili, pane Chao,“ pokračoval Daltry. „Velká část té doby by se měla určitě využít na konzultace se zdejšími vědci. Ale je zde problém Kola a způsobu, jak se k němu dostat. To mi také připadá jako vysoká priorita.“

Kancléř Daltry se předklonil a rozhlížel se na obě strany. Larry byl na jednom konci, Lucian na druhém. „Pane Chao, pane Dreyfussi. Jeden z vás zná generátory gravitačních vln, druhý ví, jak věci na Měsíci fungují. Vy dva byste měli nalézt způsob, jak se dostat ke Kolu. Máte na to týden.“

Zdálo se, jako by Lucian chtěl protestovat, ale neřekl nic. Zjevně se mu nechtělo pracovat s Larrym. To Larryho bolelo a ne málo, ale nepřekvapilo ho to. I když to bylo nevysvětlené a nevyjádřené, věděl, že mezi ním a Lucianem je už něco nedobrého.

„Tak dobře. Navrhuji, abychom dali možnost nově příchozím osvěžit se a poté se tu za hodinu znovu sejdeme.“ Schůze se rozpadla na všeobecné hučení, jak lidé vstávali a protahovali se. Velká část lidí zřejmě chtěla mluvit s Larrym, ale on na to právě teď neměl náladu. Zjistil, že míří k Daltrymu do středu místnosti, kde ve vzduchu stále visela holografická projekce Lunárního kola a roztržité sféry. Zlá krev mezi ním a Lucianem nebylo dobré znamení. Rozhodně ne, když se měli společně vypořádat s něčím tak velkým, jako bylo Lunární kolo.

„Jak dlouho je už Kolo tam *dole*?“ zeptal se doktor Daltry a podíval se na ně. „Jak dlouho už čeká na signál, který jsme náhodně vyslali?“ Pokývl k podivnému opakujícímu se obrazu sféry. „A co to proboha vlastně *je*?“

„Na to vám nemůžeme dát odpověď, doktore Daltry,“ odpověděl Lucian, který přešel k nim a postavil se kancléři po druhém boku. „Proč nevyslat krátkou rádiovou zprávu a nezeptat se *jich*?“

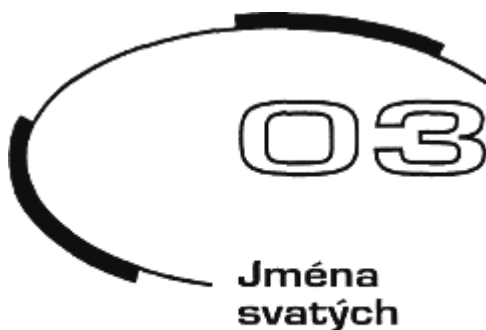
Larry na Luciana překvapeně pohlédl. „To je *ono*!“ vykřikl. „Na *tohle* jsem se snažil přijít.“

„Cože?“ Lucian se na Larryho sarkasticky zašklebil. „Zkusit s nimi mluvit? Věřte mi, příteli, neodpoví vám.“

„Ne! Pokusit se mluvit se *Zemí*! Ta je na druhé straně díry. Koneckonců, když *oni* mohou vysílat rádiové signály červí dírou, proč bychom nemohli také my?“

Část druhá

03 Jména svatých

„Já jsem postradatelný. On ovšem ne. První cesta tam dolů je příliš nebezpečná, abychom riskovali víc než jednoho člověka. Měl bych jít já, ne on.“ Lucian Dreyfuss odolal pokušení natáhnout se přes stůl kancléře Daltryho a zatřást jím, aby ho přivedl k rozumu. „Jak by to mohlo být jednodušší?“

„Dělá ze mě důležitou osobu, i když jí nejsem,“ řekl Larry a snažil se udržet svůj hlas v klidu. „Opravy *Nenyi* se protáhly, takže stejně nemohu po dalších sedm dní odletět. Řekl jsem zdejšíím vědcům vše, co vím, a oni sami dělají pokroky. A pokud toho tolik vím o generátorech gravitace, nedávalo by smysl, abyste poslali dolů mě, abych se podíval i na tenhle?“

Kancléř Daltry neřekl nic a postupně se na oba mladé muže podíval. Ticho se protahovalo. „Chcete si to oba ještě jednou dokola zopakovat, nebo mám teď promluvit já?“ Lucian ani Larry nechťeli mluvit a Daltry pokračoval. „Tady nejde o logiku nebo rozumné důvody. Jde tu o ego, hněv a vinu. A upřímně řečeno, kdybych vás *oba* nepovažoval za důležité v boji proti tomuto nepříteli, nemrhal bych časem s vašimi triviálními hádkami.“

Já mám koneckonců na práci ještě dvě další věci. Byl to tak trochu zázrak, že Mart'ané byli ochotni sedět s vámi u jednoho stolu. Chtěli mluvit jen se mnou, protože nepatřím ke vládě, a tudíž nemám žádné spojení s tím smyšleným útokem. Chtěli vás uvrhnout do želez, pane Chao, a soudit za zločiny proti lidstvu. Dalo to velkou práci přesvědčit je o opaku.“

„Možná v tom prvním případě měli pravdu,“ zamumlal Lucian pro sebe.

Daltry trhl hlavou a ostře se na Luciana zahleděl. „Opravdu? Pokud jde o to, pane Dreyfussi, myslel jsem si to zpočátku taky. Sdílím váš hněv i obavy. Ale celou věc jsem prostudoval a došel jsem k závěru, že pan Chao jen náhodou narazil na drát natažený dlouho předtím, než vzniklo lidstvo. Byla to náhoda, nic víc, že právě on udělal to, co udělal. Já jsem se rozhodl zaměřit *svůj* hněv a obavy k těm, kteří ten drát nastražili, a k pasti, kterou spustil.“

„Žijete v Central City,“ nedal se Lucian. „Víte, kolik mrtvých bylo při tom zemětřesení? Kolik budov bylo zničeno?“

„Vím. A truchlím. Ale pan Chao není vinen jejich smrtí. Pokud ano, pak jsou vinni i všichni lidé spojení s návrhem a se stavbou Charonova prstence i s výzkumy za posledních patnáct let. Jeho technika amplifikace by bez jejich práce nebyla možná.“

Daltry obrátil svou pozornost zpět k Larrymu. „A vy, pane Chao – leccos o vás vím. Jak jsem řekl, prozkoumal jsem všechny údaje, které se vás týkají. Včetně vašeho psychologického profilu. Když jsem si to přečetl a setkal se s vámi, myslím, že vím, co vás může motivovat, abyste se přihlásil k tomuto úkolu. Pocit viny. Potřeba vykoupit se. A zoufalá snaha prokázat lidem, jako je Lucian Dreyfuss, že nejste žádný netvor. Snažíte se prokázat svou nevinu, své poctivé úmysly a ukázat svou cenu.“

Larry zrudl a zvedl ruku, aby protestoval. „Samozřejmě se cítím vinen. Samozřejmě chci pomoci. Co je na tom špatného?“

„Nic. A v tom je právě ta potíž. Předě mnou stojí dva obdivuhodní mladí muži, navzájem si mnohem podobnější, než chtějí přiznat, kteří jsou oba stateční a každý chce obětovat svůj život za společnou věc, přičemž oba jsou vyzbrojeni logickými důvody, aby věci byly po jeho.“

Máte pravdu, pane Dreyfussi. I když potřebujeme vaše schopnosti, lze je spíše nahradit než intuitivní chápání gravitoniky pana Chaa. Vy jste postradatelnější. A my bychom *neměli* v této věci riskovat víc než jednoho člověka.

A vy máte také pravdu, pane Chao. Mohlo by být rozumné dostat dolů odborníka na gravitoniku.“ Daltry se znovu zadíval do počítače. „Všiml jsem ve vašich záznamech jedné další věci. Máte zkušenosti s teleoperátory?“

Larry na okamžik zaváhal. „No ano, mám. Používáme je na stanici gravitoniky pro provádění údržby Prstence.“

„Tak moment,“ ozval se Lucian. „Teleoperátor. Dálkově ovládaný robot? Tyhle věci vám nedávají zručnost nebo reflexy, které pro tuhle práci potřebujete.“

„Souhlasím,“ odpověděl Daltry. „Nemůžeme poslat dolů T.O. samotného. Ale mají své výhody. Mohou dělat těžké práce. Mohou nosit telemetrické přístroje. A jsou postradatelní. Samozřejmě jsme ještě nenašli vstup do té takzvané Králičí díry. Možná ho nenajdeme včas, aby pan Chao mohl řídit T.O. z povrchu, a možná ho nenajdeme nikdy. Ale pokud ano, mám dojem, pane Dreyfussi, že bychom mohli s vámi vyslat dolů T.O.“

Lucian se zadíval na kancléře. Můžete si být jisti, že s chlápkem jako Daltry nikdo nedosáhne toho, co chcete.

Jakže to bylo? Coyote Westlaková se snažila vybavit si lekce z kurzu pilotní fyziky o rozdílech mezi raketami a gravitací.

Nezáleželo na tom, kde v systému provádíte měření, pohonný raketový systém ukazuje zrychlení stejným směrem a o stejné síle. Tak tomu ale není s gravitací. Gravitace přitahuje ze všech směrů k jedinému středovému bodu. Čím dále jste od zdroje, tím je slabší. Takže měření v různých bodech uvnitř gravitačního pole by měla ukázat pro směr i velikost zrychlení různé hodnoty.

S tímto vědomím se Coyote dala do experimentování. Pouštěla od stropu závaží a načasovala pád, aby změřila stupeň zrychlení. Další závaží všela na nit, aby změřila směr. Byla to hrubá práce, ale odpovědi ji pořádně mátlly. Věci shozené ze strany válce nejdále od asteroidu padaly prakticky stejnou rychlostí jako věci házené z větší blízkosti, ale nic nepadalo po přímce. Všechno při pádu směřovalo k asteroidu a zakřivení bylo ještě výraznější, když věci padaly ze strany habitatu přivrácené k asteroidu. Nitě se závaží nevisely visle, jak má vždy viset olovnice. Namísto toho se ohýbaly po celé délce do podivných, zneklidňujících tvarů, jako by ve vzduchu zobrazovaly siločáry gravitačního pole. Bylo to, jako by se ocitla v hybridním poli, jež vypadalo jako něco mezi lineárním zrychlením a gravitačním polem.

Směřovaná gravitace. Řekněme, že někdo nějakým způsobem umístí zdroj gravitace – hodně silný zdroj – těsně před asteroid a pak uvede ten zdroj do pohybu, aby začal zrychlovat? A řekněme, že ten někdo nějak zaměří gravitační pole toho zdroje, takže bude plnou silou směřovat skrz těleso asteroidu a jen jeho malá část bude například pronikat skrz trup habitatu. *Představ si to jako vlečný paprsek*, říkala si. Asteroid se bude pohybovat pádem, přitahovaný k pohyblivému zdroji gravitace, a její

habitat, mimo trasu paprsku, avšak fyzicky připoutaný k asteroidu, by procházel lineárním zrychlením směrem kupředu, jak by byl tažen asteroidem. Výsledkem toho všeho by bylo, že všechny věci v habitatu by padaly dozadu. Plus menší únik z tažného paprsku, který věci přitahoval ke skále.

Odpovídalo to její situaci a třeba to byla i pravda. Starý mýtický patron všech inženýrů svatý Ruben z Goldbergu by tím vším byl nadšený.

Celá teorie však závisela na tom, zda je tu něco, co vytváří gravitační pole těsně před asteroidem. A vnější kamera ukazovala, že tam nic není.

No tak dobře. Musí si projít fakta. Nebyly tu žádné rakety, aby asteroid tlačily zezadu. A nic viditelného, co by vytvářelo ten vlečný paprsek, který jako by táhl asteroid zepředu. Co zbývalo?

Co takhle něco *uvnitř* skály, nějaký projektor nebo jiná hračka, která vytváří a soustřeďuje zaměřené gravitační pole, táhnoucí asteroid kupředu? Někaký aparát, který vlastně posunuje asteroid ve vlastních stopách.

Právě v okamžiku, když ji to napadlo, zazněl znovu poplach seismometru. Ne že by to potřebovala. *Cítla*, jak se celý asteroid chvěje. Nejprve si myslela – nebo doufala – že mikroskopické chvění znamená jen dosažení nové rovnováhy, normální reakci na nanejvýš nenormální zdroj zrychlení. Kdyby tomu tak bylo, chvění by za chvíli ustalo. Zkontrolovala seismometr. Tohle chvění bylo právě tak silné jako to první – a docházelo k němu také v pravidelných intervalech. Změřila to: jedno zadunění každých sto dvacet osm sekund. Něco na tom mikroskopickém chvění jí připomnělo pouliční dunění, když jí pod nohama projíždělo metro.

Tak třeba se pohybovalo něco v asteroidu. Coyote najednou cítila potřebu přijít tomu všemu na kloub. Uvědomila si, že se chce na ten aparát dole podívat. Možná měla těžký případ kabinové horečky, ale najednou pocítila nutkavou potřebu dostat se ven, provrtat se skálou a podívat se na to – ať je to cokoli. Nejdříve ale musela zjistit, kde to je.

Seismometr. Mohla získat údaje z měření z různých míst habitatu a provést triangulaci, aby zjistila umístění epicentra ve skále. Dala se do práce.

Několik příštích hodin strávila metodickým sběrem co nejvíce údajů o epicentru chvění. Byl to příjemný pocit, mít něco na práci.

Teprve když získala dost přesnou polohu a získala tak možnost jít k té věci, začala se bát. Přinutila se nemyslet na to, co dělá, a nahrála polohu zdroje gravitace do paměti interního sledovacího zařízení. Byla připravená jít se na tu věc ve skále podívat. Nasoukala se do skafandru a prolezla propustí na povrch asteroidu.

Venku bylo pětiprocentní zrychlení skutečnou hrozbou. Stačil jediný chybný pohyb, pád z asteroidu a nebylo by návratu. *O nic nejde, dokud jsi*

opatrná, říkala si Coyote a snažila se tomu věřit. Když to ještě byla jen další skála, kterou měla vytěžit, připevnila Coyote ke skále větší množství držadel. Teď se pevně držela bezpečnostního lana a ujišťovala se, že je upevněno alespoň na dvou držadlech. Alespoň vrtač byl na místě, kde ho naposledy nechala, pečlivě upevněný ke skladovacímu přístřešku.

Ale vrtač tunelů neměl být za takovýchto okolností obsluhován jedinou osobou. Dalo pořádnou práci zajišťovat přísun paliva a přitom se starat, aby se silná vysávací trubice nevymkla zpod kontroly.

Když nastavila vrtač a naplnila jej palivem, začala vrtat víceméně náhodně do skály, jen aby pronikla dovnitř asteroidu a dostala ven něco kamene. Byla to hodně tvrdá práce. Vrtač, prakticky jen kapesní fúzní hořák, fungoval na principu vypařování a ionizace malého množství skály. To narušilo chemické vazby, udržující kámen pohromadě, takže se rozsypal na prach. Odsávací systém vrtače používal elektrického výboje, aby vysál prach ven z tunelu a s ním i teplo, ale přesto byly prach i teplo všude. Coyotin oblek se nedokázal tepla dost rychle zbavit, takže byla zbrocená potem. Průzor se jí okamžitě pokryl prachem a Coyote zašeptala modlitbu díky ke svatému Rubenovi i komukoli jinému, koho napadlo umístit na vnější stranu přilby stěrače.

Když se dostala dovnitř, byly prach i teplo o něco snesitelnější. I tak by to nikdo jiný než horník nevydržel. Hukot fúzních trysek procházel drždavě vrtače do jejího obleku. Obklopovalo ji ohlušující burácení a z údajně chráněného hořáku fúzních trysek často vyšlehl plamen. Svítlna na přilbě a občasné zášlehy z vrtače tu vydávaly jediné světlo. Tma se kolem ní uzavírala, jako kdyby se jí něco živého naklánělo těsně nad ramenem.

Ale postupovala. S inerčním sledovacím přístrojem připevněným na svrchní straně vrtače sledovala, jak se blíží k cíli a pomalým krokem se posunuje po drobné obrazovce. Trvalo to dva únavné dny, než se provrtala do blízkosti cíle. Pak začala používat tlouku, kombinujícího vytváření hluku a naslouchání jeho odrazu ve skále. Při druhém pokusu měla pozitivní výsledek. Echolokátor tlouku odhalil rozsáhlou oblast o nízké hustotě pouhý metr daleko.

Protože nechtěla chodit dovnitř s plamenem fúzního hořáku, stáhla se Coyote z tunelu i s vrtačem, spokojená, že je hotova.

Vrátila se zpět s pneumatickým kladivem, uzpůsobeným pro nulovou gravitaci. Byl to mnohem pomalejší a méně výkonný nástroj než vrtač, ale nevypaří objekt, který hledala. Coyote rozhodně nechtěla riskovat. Nevěděla, jaká je za tím metrem skály atmosféra, pokud je tam vůbec nějaká. Byl čas použít bublinový zámek.

Zámek byl celkem jednoduchá věcicka, nafukovací válec se zdvojenou stěnou z pevného plastiku se třemi uzávěry. Jeho účelem bylo tunel

vzduchotěsně zapečetit a tak horníkovi umožnit sundat ochranný oblek a pracovat v atmosféře. Jejím současným záměrem teď může posloužit. Coyote jej přitáhla do tunelu a napumpovala vzduch do prostoru mezi vnější a vnitřní válec. Prolezla všemi uzávěry a nafoukla obě komory za sebou. To by mělo udržovat atmosférický tlak – pokud tu nějaký byl.

Dala se do práce s kladivem. Opatrně opírala podpěry o stěny tunelu, upravovala nastavení ochranného lemu a spouštěla kladivo. Problémem v nulové gravitaci byla nutnost udržovat ochranný lem mezi vámi a zadní stranou kladiva, aby vám odletující kusy kamene neroztrhly oblek. Sofistikovanější modely měly pod ochranným lemem zabudované videokamery, ale Coyote měla nízký rozpočet. Musela pracovat citem a často se zastavovat, aby odvrtila úlomky kamene.

Když se jí kladivo téměř vymklo z rukou, věděla, že prošla skrz. Kolem ní prolétl oblak zeleného dýmu a zaplnil tunel až k propusti. Takže v té jeskyni byl opravdu tlak. Vypnula kladivo a přinutila se k pomalému pohybu, když je odsunovala a odstraňovala poslední zbytky kamení. Svítlna na přilbě ukázala malou díru o velikosti její dlaně, proraženou v zadní straně tunelu. Tlak se mezitím vyrovnal. Kolem ní nebylo slyšet ani šelest vzduchu. I když pochybovala, že ty plyny by byly vzduchem v lidském smyslu slova. Světlo na přilbě probleskovalo skrze plyn matnou zelenavou září.

Coyote, vyčerpáná a vzrušená, padající vyčerpáním, odstranila poslední úlomky kamene a začala otvor rozšiřovat řezacím laserem pro hrubé práce. V několika minutách jej zvětšila natolik, aby mohla dovnitř vsunout přilbu.

Sebrala všechnu odvahu a vstrčila do díry hlavu.

Ale ve světle její lampy jí připadal obrovský dutý prostor zcela tmavý. Odhadovala, že má asi čtyřicet metrů v průměru a osmdesát metrů od jednoho konce ke druhému, dutina ve tvaru fotbalového míče, vyhloubená ve skále. Její kladivo se nabouralo do jeskyně asi v polovině dlouhé osy, trochu blíže k zadnímu konci. Nejprve se Coyote zdálo, že dutina je zcela prázdná, ale pak zahlédla v oblaku zeleného plynu jakýsi pohyb. Velké, trochu nakloněné *cosi* sedělo u zadní strany jeskyně.

Něco, co se hýbalo.

Oči jsou pouhé čočky a světelné receptory, skutečné vidění probíhá ve velmi reálném smyslu v mozku, kde se obrazy zpracovávají a analyzují. Ale lidský mozek nedokáže snadno vidět to, co nechápe. Snaží se vtlačit vše neznámé do dříve zaznamenaných vzorců, anebo je srovnávat s objekty, které jsou tomu nějak podobné. Když to nějakým způsobem pochopí, může být nová věc zkatalogizována v paměti vedle věcí starých a známých. Tato technika funguje dobře v devětadevadesáti procentech, ale naprosto selže,

když mozek vnímá něco, co nespadá do žádné z uvedených kategorií a ani se ničemu z toho *nepodobá*.

Coyote zahlédla matný pohyb, něco velikého a tmavého, s leskle svítícím vlhkým povrchem – a měla pocit, že vidí velrybu. Na kratičký okamžik bojovala s neuvěřitelnou otázkou, jak se tady mohl ocitnout plejtvák obrovský, dokonce na chvíli propadla absurdnímu dotčenému pocitu, že někdo může tak krutě zacházet s příslušníkem ohroženého druhu.

Ale pak se do světla svítilny dostal blyštivý kovový kabel, táhnoucí se od vrcholku té sotva viditelné věci. Sledovala jej vzhůru k přednímu konci dutiny a uviděla, jak se spojuje s obrovským kulovým objektem, jenž tam visel, spojený těžkými podpěrami s okolní skálou na všech stranách. Tahle pevně připevněná koule musela být oním zdrojem gravitačního pohonu. Ale byla napojená na tu věc, co vypadala jako velryba. Proč by měl být masivní kabel zaveden do živé bytosti? Nebo byla vůbec živá? Ovládala ten gravitační pohon?

Projela světlem kolem dokola a podivila se, že na to myslela jako na velrybu. Na druhý pohled a při pomýšlení na stroje namísto života zahlédla hladké tvary naleštěného stroje. Vedly do něho další kabely, napojené na zařízení v jeskyni. A tam, vystupující z kůže té věci, byla paže manipulátoru, zjevně mechanická. *To* byl ten pohyb, který zahlédla. Upravila svítilnu na přilbě, aby světlo zabíralo větší úhel, a spatřila dokonalý les manipulátorů, zabývajících se neznámými pracemi. Všechny vystupovaly z beztvareho a jednotvárného modrošedého povrchu té obrovské věci, choulící se uprostřed jeskyně. Povrch měla posetý podivnými přístroji, které na něj kladly manipulátory. Zdálo se, že se povrch trochu chvěje a pohybuje, jako by pod ním pracovaly další přístroje. Ale nebylo tu nic než stroje, samé stroje. Nic tady nebylo živé. Tím si byla jistá.

Až do okamžiku, kdy jedna z paží vysunula řeznou čepel, naklonila se nad povrch masivního těla, z něhož vystupovala, a rozřízla kůži. Na sekundu vystříkla tmavočervená krev a pak byla pryč. Pod nožem se odhalila lesklá růžová hmota a z rány se pomalu vysunulo chapadlo s nafouklým koncem. Než se úplně natáhlo, dvě další paže už zacelovaly ránu, kterou udělala první.

Coyote v němě hrůze zírala, jak se chapadlo natahuje směrem k ní. Ale nekřičela, neutíkala ani nepanikařila, dokud se kůže na nafouklém konci nestáhla a neodhalila obrovské zírající oko. Svítilo ve tmě a s neskrývanou zvědavostí si je prohlíželo.

Larry vyhlížel z okna přistávacího modulu na chladnou zemi měsíčního severního pólu. Sakra, neletěl sem miliardy kilometrů jen proto, aby se dostal na další ledový svět.

Vrstvy zmrzlé vody pokrývaly lunární póly a skrývaly je před oslepující sluneční energií. Na mapě vypadala ledová pole jako hodně malá a pokrývala jen nepatrný bod celého povrchu, který se dal z oběžné dráhy snadno přehlédnout. Ale přímo na severním pólu Larrymu připadalo, že led pokrývá úplně vše. Krátery, kopečky i kameny byly ve světle hvězd všechny pokryty púlnoční září lesknoucího se ledu. Tady Slunce, zakryté vysokými stěnami kráterů a hor, nikdy nesvítilo.

Prvních znaků polárního ledu si nikdo ani nevšiml, dokud se nerozšířilo lidské osidlování Měsíce. Někteří si mysleli, že to tu byl výsledek lidské činnosti po vypařování vody ze systémů podpory života na Měsíci a v blízkých habitatech. Teorie trochu nejasně naznačovala, že voda byla na měsíční póly dopravena a zde zanechána. Jiné teorie zase tvrdily, že led je přirozeného původu a cyklické povahy, takže se objevuje a mizí v mimořádně dlouhých intervalech, které nemají nic společného s lidmi.

Nikdo přesně nevěděl, kdo začal nazývat stále ještě hypotetický vchod k Lunárnímu kolu Králičí dírou, ale to jméno sedělo. Údaje z obrazů gravitačního teleskopu nebyly dost dobré, aby ukázaly přesné umístění, nebo aby prozradily, jak hluboko pod povrchem byl vrchol tunelu. Ani to nemusela být díra. Sám Larry si uměl představit alespoň čtyři další možná využití pro ostny vystupující na pólech z pohřbeného Lunárního kola. Na tom však nezáleželo. Když se dostanou k čemukoli, co souvisí s Kolem, poví jim to o Charoňanech celé romány.

Larry si povzdechl. Časová tíseň alespoň o něco polevila: technici spravující *Nenyu* objevili v systému hlavního čerpadla nebezpečné úniky. Potrvá jim další tři dny, než to spraví. Světlou stránkou bylo, že nainstalovali vnější palivové nádrže a odstranili tím nutnost využití vnitřního prostoru lodi pro palivo. Na zpáteční cestě na Pluto bude mnohem víc místa.

Ticho, vznášející se nad měsíčním severním pólem, mu připomnělo pustinu na Plutu. Zoufale si přál vidět více tváří, více lidí. I těch několik dní, co strávil ve všech zmatcích po městech na Měsíci, mu dostačovaly, aby si uvědomil, jak moc mu lidé chybějí.

Jistě, byl tu jeden člověk, kterého by určitě nepostrádal, a Larry byl hluboce vděčný, že Lucian Dreyfuss odjel do Central City pro další vybavení.

Jak se díval, připlazil se přes obzor další z pojízdných robotů. Roboti, nacpaní všemi možnými druhy senzorů, dokázali zahlédnout pod povrchem snad jakoukoli anomálii. Magnetické a gravitační vlastnosti, elektrickou

konstantu, seismické, barevné odchylky. Všechno, co by se pátračům mohlo hodit. Určitě jeden z nich na zahrabaný vrchol Králičí díry narazí. Sklonil se nad mapou pátrání, která ukazovala, kolik z terénu už bylo prozkoumáno. Vybarvená oblast pomalu narůstala.

Ale pomohlo by jim, kdyby věděli, co mají hledat.

Design signální sondy se zatím stěží rýsoval v počítači, když Tyrone Vespasian loď pokřtil.

Lucianu Dreyfussovi ale ti svatí neseseděli. On, Vespasian i Raphael stáli u okna a sledovali dokončení montáže. „To se mi nezdá,“ namítal Lucian, když sonda vyjžděla ven. „*Svatý Antonín*? Neměla by to být *Svatá Juda*? Nebyla patronkou pro ztracené věci?“

Simon Raphael oknem sledoval, jak se obrovský válec posunuje z termální propusti na své stanoviště na startovací rampě u lineárního akcelérátoru. „Pokud si ještě pamatuji hagiografii,“ odpověděl, „tak *Juda* byl muž, ne žena, a byl patronem ztracených *případů*. Ale když ztratíte nějakou věc, modlíte se ke svatému *Antonínovi*. Co z toho by měla být *Země*? Ztraceným případem, nebo jen dočasně přemístěnou věcí?“

Na to Lucian neměl odpověď. A pokud měl, tak si ji nechal pro sebe.

Raphael pokračoval: „Pojmenováním té sondy po svatém Antonínovi nám chtěl pan Vespasian bezpochyby *připomenout* Judu – a také skutečnost, že pro tuto příležitost není vhodný a že je stále naděje. Řekl bych, že *Svatý Antonín* je promyšlené a dobře vybrané jméno pro našeho vyslance.“

Tyrona potěšilo, že ho chválil takový učenec jako doktor Raphael. Pošťouchl mladšího muže a uchechtl se. „Takže jste odpadlík, Luciane?“ zeptal se.

„Já jsem především nikdy nebyl katolíkem,“ odtušil Lucian trochu podrážděně. „Ale brzy začnu víru polykat plnými doušky, Tyrone. Možná mi bude vyhovovat svatý *Juda*, pokud toho nebude mít moc na práci.“

Oba starší muži se neklidně zavrtěli. Lucian projevoval stále více nervozity, jak pátrání po Králičí díře pokračovalo.

Při cestě dobrých čtyřicet kilometrů pod povrch, kde se měli setkat s tou věcí, která čekala dole, se Tyrone Vespasian zachvěl. I u Konera¹ zvyklého žít pod zemí vyvolávala *tahle* myšlenka klaustrofobie. Nebylo divu, že je Lucian nervózní, pomyslel si Tyrone. Má sestoupit do jámy pekelné.

¹ Koner - označení obyvatele Lunární republiky. Dříve hanlivé označení, které však bylo nyní akceptováno. Viz Slovníček pojmů na konci knihy.

Pokud měl Vespasian svého starého přítele dobře přečteného, považoval Lucian Daltryho rozhodnutí za zásah do podivného soupeření mezi Larrym a Lucianem. Nikdo netvrdil, že té tiché bitvě zcela rozumí – snad ani Lucian nebo Larry, uvažoval Vespasian. Ale něco takového nemohlo vysvětlit Lucianovo nezvyklé chování. Podle Vespasianova názoru to muselo způsobovat něco dalšího v Lucianově povaze.

Každý věděl, že něco nebo někdo ukradl Zemi. Všichni se báli a několik mělo dokonce tu odvalu předstoupit a bojovat proti neviditelnému nepříteli. Byli ochotni postavit nepatrnou sílu lidstva proti tak velké moci a Lucian k nim patřil – ale u něj to bylo jiné.

U Luciana to bylo osobní. Vespasian najednou pochopil Lucianův hněv na Larryho. On osobně a bezprostředně vinil Larryho z toho, co se stalo. Larry stiskl tlačítko. A protože to tlačítko stiskl, bylo Lucianovo město naplň zničeno. Lucianův otec toto město před lety zcela sám zachránil. V rodině Dreyfussů se dědila odpovědnost. Lucian se cítil odpovědný za bezpečnost Central City.

Což bylo samozřejmě absurdní. A přitom zcela pochopitelné. Vespasian pokrčil rameny. Krucifix. Třeba to pochopil naprosto špatně. Nebylo by to poprvé.

„Řekněte mi znovu, proč nemůžeme u červí díry prostě umístit vysílačku a jejím prostřednictvím vysílat,“ žádal Lucian. „Myslel jsem, že tak to mělo být původně.“

„To mělo, ale my jsme to trochu vylepšili,“ odpověděl Vespasian a byl rád, že přešli na jiné téma. „Problém byl především v tom, že červí díra se otevírá jen jednou za sto dvacet osm sekund a zůstává otevřená jen po tři sekundy. To není moc času na vysílání. A také nevíme, kde se na obloze na druhé straně bude Země nacházet. Nepůjde nijak zaměřit anténu. A co když jsou Charoňané tak blízko červí díry, že nás umlčí. Pokud se *Svatý Antonín* dostane skrz, mohl by se zaměřit na Zemi a pak trvale vysílat a přijímat. Má na palubě obrovský datablok se vším, co na tomto konci víme o Charoňanech. S trochou štěstí by mohl odvysílat celou datovou sadu, než ho někdo umlčí. Může se pokusit utíkat, když bude napaden, možná dost dlouho, aby odvysílal všechna data, která Země potřebuje.

A díky svému vlastnímu inerciálnímu sledovacímu systému bude vědět, kde se nachází červí díra, na jejíž druhé straně jsme my. Měl by nám být schopen vysílat zpět zprávy lasergramem každých sto dvacet osm sekund.“

Vespasian pohlédl na hodinky. „Start za pět minut. A pak dva dny, než se *Svatý Antonín* dostane na místo.“

„Dva dny a sto dvacet osm sekund, než se určitě dozvíme, zda je Země ještě tam,“ doplnil Raphael.

„Jistě, do té doby bude ještě hodně vzrušení,“ souhlasil Vespasian.

Lucian pohlédl na staršího muže. „Co tím myslíte?“

„Sakra, vy ze severního pólu jste opravdu mimo dění,“ zaklel Vespasian. „Zítra přistane první asteroid z g-bodů v Pásu na Marsu. McGillicutty, MacDougalová a Berghoffová by už měli být na stanici a čekat na něj.“

Lucian se nadšeně usmál. „Takže se konečně začíná něco dít.“

Vespasian pozvedl obočí. Jemu připadalo, že se toho momentálně děje více než dost. Rozhodl se neodpovídat, otočil se k oknu a zapnul obrazovky monitorů okolo něj. *Svatý Antonín* měl na palubě vlastní kamery, které by měly poskytnout dobrý pohled při fázi zrychlení.

Masivní, těžce zpevněná sonda teď byla na startovací rampě v rukou automatického odpalovacího systému. Z důvodů, jež by těžko vysvětloval, se Vespasian rozhodl nesledovat odpočet na hodinách. Namísto toho upřeně zíral na samotnou sondu. Tolik toho s ní letělo – víc, než by si kdokoli z nich chtěl přiznat. Práce Larryho Chaa zřejmě prokazovala, že Země byla přemístěna, a ne zničena. Ale Vespasian ještě nebyl zcela připraven tomu věřit.

Ano, chtěl věřit, že Země přežila. Možná mu *Svatý Antonín* poskytne důkaz, který potřebuje.

Pokud sonda nebude zničena v červí díře, nebo na druhé straně nenajde žádné stopy po Zemi, nebo se jí nepodaří poslat zpět žádná data. Žádná z těchto alternativ by otázku nevyřešila. I kdyby sonda perfektně fungovala, ale Zemi neobjevila, neznamenaloby to nic. Mohli jen předpokládat, že tahle červí díra – pokud to byla červí díra – byla spojená s částí prostoru v blízkosti Země na druhé straně. *Antonín* se mohl dostat celé světelné roky od Země.

Pokud neobjeví oblak zbytků, v němž identifikuje Zemi, nemůže nezvratně prokázat, že Země je zničena. Mohli by posílat sondy věčně a nikdy by se to nepotvrdilo. Vesmír byl rozlehlý. A *Antonín* je pravděpodobně jejich jediným pokusem. Kdokoli tu červí díru kontroluje, určitě sondu zpozoruje, jak prolétá skrz, a pokusí se ji zničit. Určitě najdou způsob, jak zabránit všem dalším sondám dorazit k cíli.

Náhle se sonda na rampě jakoby zachvěla, jak naskočil lineární akcelerační systém. Startovací počítač aktivoval systém a *Svatý Antonín* v jediném záblesku zmizel.

Vespasian obrátil zrak k monitoru zobrazujícímu pohled kamery na palubě. Na spodní části obrazovky byl vidět trup *Antonína*. Na druhé straně ubíhala neuvěřitelnou rychlostí krajina Měsíce, ostře ohraničená směs bílé a šedé. Vespasian měl sotva čas zahlédnout konec rampy na obzoru, než k němu sonda dojela, vylétla z kolejnice a půvabně stoupala do vesmíru.

„Na křídlech Svatého Antonína letí naše prosby,“ zašeptal Vespasian.

Pokud to někdo z dvojice mužů slyšel, neodpověděli. Každý byl sám s vlastními myšlenkami.

04 Oko ve skále

Urazili pěkný kousek cesty, jen aby se podívali na kus skály, pomyslela si Sondra. Za předním oknem visel Mars, obrovský a vzdálený, rozrytý glóbus oranžové, červené a hnědé. Ale ať již působil ve výhledu jakkoliv impozantním dojmem, žádný z cestujících neměl oči pro nic jiného než asteroid, který se rychle blížil.

Jako by chtěl tu myšlenku ještě zdůraznit, Hiram McGillicutty se náhle vtlačil před obě ženy, aby sám pro sebe získal lepší pohled na ten kus skály. „Určitě bychom teď měli vidět nějaké detaily,“ dohadoval se.

„Ještě ne, doktore. Koneckonců není příliš *velký*,“ odpověděla Sondra zdvořile a bojovala s pokusem odsunout staršího muže z cesty. Pohlédla na Marcii, která se úporně snažila potlačit úsměv. Sondra se během raketového letu z Měsíce na Mars něčemu naučila. Především, že Marcia MacDougalová dokáže vydržet hodně. Za druhé, že člověk opravdu musí vydržet s McGillicutty. A za třetí, že má zrychlených letů opravdu plné zuby. A to i bez nepříjemné osobnosti McGillicuttyho na palubě,

nekonečných vibračních strojů a stísněných obytných prostor, které nebyly vytvořeny pro příjemné cestování.

No, alespoň že byl let u konce. „Víš už někdo, který je to asteroid?“ ptala se Sondra.

„Ne, a také se to nedozvíme,“ zavrčel kapitán Mitombe. Zřejmě ho ta otázka už unavovala. „Může to být kterýkoli ze stovek asteroidů, které se najednou všechny daly do pohybu. Sledování nebylo příliš přesné. Můžeme od něj přijímat signál z Autokratova majáku – ale ten je zašifrovaný a Autokrat nám odmítl poskytnout šifrovací klíče. Víme, že ten asteroid byl zaregistrován, ale nic víc. Kromě toho, jaký by v tom byl rozdíl? Kámen je prostě kámen.“

Kapitán Mitombe, poněkud zachmuřený černoch s tváří hráče pokeru a s lehkým západoafrickým přízvukem, zkontroloval všechny displeje. Zdálo se, že měl pravdu, když ignoroval obraz asteroidu a soustředil se na přístroje. „Naše rychlost by se měla vyrovnat s rychlostí asteroidu za dvacet minut. Je teď za námi a rychle se pohybuje, blíží se k nám, ale zpomaluje. Nastavil jsem kurz tak, abychom s ním vyrovnali rychlost, až se dostane vedle nás.“

Až poletíme vedle sebe, zažehnu motory, abych vyrovnal jeho zpomalování. Měli bychom zůstat vedle sebe alespoň po několik hodin.“

„Kolik *přesně* budeme mít času na pozorování, když poletíme vedle sebe tak dlouho, jak to půjde?“ ptal se McGillicutty.

Mitombe pokrčil rameny. „To bych taky rád věděl. Pokud se tenhle zatracený kus skály chová stejně jako ty, co letí k Venuši nebo k Merkuru, měl by na Marsu měkce přistát. Nějakým způsobem. Nikdo ještě neviděl, jak to dělají. Snad nějakou magií. Moje loď není z těch, co magicky přistávají, je přizpůsobena jen k letům s trvalým zrychlením z orbity na orbitu. Vy chcete tenhle kámen sledovat po celou dobu letu do atmosféry, pak se v poslední minutě oddělit a vyletět na orbitu? To by mohlo fungovat. Pokud ovšem drobátko nenarazíme a nezahyneme přitom. Anebo taky vklouzneme na orbitu a přežijeme tenhle let. Potom zůstaneme tady, podíváme se na asteroid číslo dvě, jak přiletí o osm hodin později a za čtyři hodiny nato další, načež se nám celá flotila vrhne na krk příštího dne. A ani při tom nezemřeme, ani trochu. Tak co z toho to bude?“

Pro jednu McGillicutty věděl, kdy ho peskují, a byl zticha.

„Je to špatné, že ty věci nemůžeme dostat z oblohy,“ mumlal Mitombe. „Já vím, že nemáme dost jaderných zbraní a že nechceme riskovat jejich pomstu. Slyšel jsem vás, jak si povídáte. Ale vyhladit mimozemšťany, kteří provádějí invazi – jak jinak by se daly jaderné zbraně využít?“

Sondra zavrtěla hlavou. „Je to lákavá myšlenka. Ale mohli bychom tu nakonec mít jen několik rozzlobených radioaktivních Charoňanů. Kromě

toho tu žádné jaderné zbraně nemáme. Rozhodně ne na Marsu. Jsem si jistá, že Marťané by jich mohli několik z rekonfigurované fúze vyrobit, když nic jiného. Ale my musíme přijít s lepší taktikou než zničení těch věcí – a k tomu potřebujeme více údajů.“

Sondra začala upravovat zvětšení obrazu a sledovala menší monitor. „Sakra, máme tu prakticky rozlišení na *centimetry*,“ rozčilovala se. „Pokud je tu něco k vidění, měli jsme to vidět už teď. Není tu *nic* k vidění, tak je to. Je to prostě kus skály. Nic tam není.“

„Pokud není to, na co se díváme, na druhé straně...“ uvažovala Marcia.

Mitombe se chytil. „Tak se něčeho držte,“ vyzval je. Naklonil loď, aby změnila směr letu pomalým obloukem, přičemž zůstávala v uctivé vzdálenosti od asteroidu.

„Tam!“ zvolal McGillicutty a překlónil se ve snaze zahlédnout něco z cizí mimozemské technologie.

Do zorného pole nad krátkým obzorem asteroidu se jim dostal malý, bílý podlouhlý objekt. Sondra upravila zesílení a obraz se rozšířil, až bílý objekt zaplňoval celou obrazovku. McGillicutty se nadšeně zasmál a okamžitě se dal do práce. Snažil se rozeznat, co to vlastně vidí. „Tohle je určitě nějaký druh palivové nádrže,“ prohlásil. „Řekl bych, že obsahuje alespoň zlomek paliva potřebného ke zrychlování asteroidu. Všimněte si menších útvarů kolem nádrže. Možná nějak souvisejí s řízením asteroidu. Na nádrži jsem si všiml jakýchsi vzorců. Mohla byste laskavě trochu zesílit kontrast, abychom se na to mohli podívat?“

Objevil se záblesk. Světlo blesku? Sondra dostala nápad. Upravila ovládání a přiblížila záběr.

Písmo. Bylo to písmo, jakási řada na straně válce. A světlo se znovu rozsvítilo. Běžný sledovací maják připevněný k habitatu.

„Tohle jsou věci od nás, McGillicutty,“ prohlásila Sondra. Byla ráda, že má možnost srazit mu takhle jeho ego. „Habitat horníka, opravdu starý model, alespoň dvacet let stažený z oběhu. Tohle je jeho identifikační číslo. Kapitáne Mitombe, můžete nám říci něco k *tomu* číslu, nebo je to také Autokratovo tajemství?“

„Počkejte okamžik. Musím nejdřív stabilizovat rychlost.“ Mitombe srovnal loď vedle asteroidu ve vzdálenosti půl kilometru. Jakmile kurz vyhovoval počítačům, nařídil komunikačnímu systému spojit se s Marsem a vyžádat si nejnovější verzi seznamu nároků Společenství Pásu. „Je to platné číslo,“ oznámil. „Odpovídá asteroidu AC125DN1RA45, a je na něj uplatněn nárok na jméno Coyote Westlake, samostatný horník. Další specifikace o vybavení a nárocích dojdou za chvíli.“

„Okamžik,“ zarazila ho Sondra. „*Platné* číslo? S tou věcí se stále ještě pracuje? Tenhle Coyote by tam měl teď být?“

„Ano. Je to žena, ale ano.“

„Sakra, proč se neohlásila rádiem, proč po celou tu dobu nevyslala SOS?“

„A čím?“ namítla Maria. „Nevidím tady žádné vztyčené antény. Podívejte se na seznam jejího vybavení. Její jediné dálkové rádio bylo na palubě její lodi, *Dívky z Vegas* – a myslím, že loď s ní tenhle výlet neuskutečnila. Jsou tu nějaké stopy po majáku *Dívky z Vegas*, kapitáne Mitombe?“

„Ne, ten bychom zachytili už před celými hodinami. Ale měli bychom se Westlakové dovolat na rádiu s krátkým dosahem. Pokud je stále ještě naživu.“

„Ale *měli* bychom se pokoušet ji zavolat?“ ptal se McGillicutty. „Co když je součástí toho spiknutí? Co když ten asteroid aktivně ovládá?“

„A co těch třicet tisíc dalších, které se snášejí na naše planety?“ vyštěkla Sondra. „Ovládat něco takového by byl pro jednu ženu bez rádia s dlouhým dosahem pěkně těžký oříšek. Od začátku jsme věděli, že na některých z asteroidů, které se daly do pohybu, jsou živí horníci. Je to jen náhoda, že jsme narazili na jednoho z nich.“

Mitombe vzhledl od řízení. „Mám ji zavolat?“

Sondra pohlédla na McGillicuttyho a pak přikývla. Mitombe vyslal řadu signálů.

Odpověď nepřicházela. „Nejsou tu žádné známky života,“ oznámil Mitombe. „Žádná signální světla, žádná činnost.“

Sondra sledovala, jak automat vysílá zprávu znovu a znovu. Habitat pravděpodobně ztratil celistvost, jakmile asteroid zrychlil. Okamžitá ztráta tlaku. Sondra si představila mrtvolu znetvořenou vakuem uvnitř habitatu a zachvěla se. „Tohle je váš důkaz, doktore McGillicutty. Jak může ovládat ten asteroid, když je mrtvá?“

Oko. To obrovské oko. To *skutečně* obrovské oko. Coyote Westlková seděla na dně nádrže stočená do klubíčka a pomalu se kolébala sem a tam. Přehrání záznamu kamery na její přilbě dokázalo, že to nebyla halucinace. Nedokázala se přimět znovu si ho prohlédnout, ale dokazovalo to, že není naprosto šílená.

Což ji teď zrovna příliš neuklidňovalo. Dala by přednost být blázen, než se smířit s tím, že s ní sdílí asteroid příšera s chapadlovitýma očima velikosti plejtváka obrovského.

Všechno, co záznam opravdu dokazoval, bylo, že tehdy šílená nebyla. Během dnů, které od té doby uplynuly, měla Coyote pocit, že jí realita uniká pod prsty, čím víc se jí snaží zachytit.

Vydá se ta obluda za ní? Mohla vysunout nějaký příšerný pseudopod tunelem, který vyhloubila, a najít ji v jejím habitatu?

Rádio znovu zapívalo, ale Coyote se jen těsněji schoulila. Ne. To byla past. Neodvažovala se ukázat, jinak si ta Věc pro ni přijde. Nemohla dělat nic jiného než schoulit se a zemřít. A první z toho už udělala.

Osud se k Pojídači světů blížil. Cílový svět určený Volajícím byl teď blízko, velmi blízko. Drobné záhady, které ho ohromily po probuzení, byly teď skoro bezvýznamné. Ta drobná, potulná bytost nebo stroj, jenž si prorazil cestu do jeho cysty a pak zmizel, nebo ten malý, divný asteroid, který ho následoval.

Na ničem z toho teď nezáleželo. Nastal čas.

Pomalů a opatrně navedl obrovskou slupku asteroidu dolů k planetě čekající pod nimi. Ale Pojídač světů dobře věděl, že obrovský trup asteroidu byl do velké míry jen iluzí skutečné ochrany. Asteroidy byly křehké, vyrostly ve tmě a chladu, nebyly zvyklé na silnou zátěž. I zrychlování s nízkou gravitací, které sem Pojídače světů dopravilo, vyvolalo měřitelné poškození celistvosti struktury asteroidu.

Bude muset letět co nejpomaleji a nejopatrněji.

Jansen Alterová sledovala šedorůžovou oblohu a čekala. Nastával soumrak a nebe na západě začínalo dostávat krvavý nádech a tmavnout. Lehce se zachvěla, spíše v očekávání chladu než kvůli skutečnému nepohodlí. Ale i tak byla ráda, že má na sobě natlakovaný pracovní oblek. Dokonce i na marsovském rovníku nebylo nic příjemného nechat se překvapit nocí. V marsovských tropech bylo v noci pěkně chladno. Ale byla nadšená možností zažít pravou noc na Marsu, daleko ode všech měst, nechráněná svítící kopulí Port Viking – hlavně proto se stále zabývala geologií v terénu.

Její partnerka, Mercer Sanchezová, vylezla z nízké přechodové komory přetlakového iglú a postavila se vedle ní. „Z toho kouká něco víc než jen geologický průzkum,“ prohlásila a snažila se tichým hlasem skrýt vzrušení. „Myslela jsem, že máme jen vyjít ven a bušit do kamení.“

„Ach, tady bude dost kamení bušit samo do sebe,“ odpověděla Jansen. „Uvidíme to. Pokud přežijeme.“

Mercer se nervózně pohnula, jako by se snažila vidět dozadu. Byla po čtyřicítce, vypadala stále mladě a svěže, ale první známky středního věku jí už připomínaly její vlastní smrtelnost. Na tmavohnědé kůži se objevovalo více vrásek, v uhlově černých vlasech bylo několik šedivých nitek. „Má nějaký smysl snažit se odsud dostat?“ otázala se.

„Vůbec žádný,“ odpověděla Jansen ledově. Byla o patnáct let mladší, vysoká, s jemnou postavou, s plavými vlasy a bledou pletí – s jistou dávkou divokosti, která skoro každého rozčilovala. „Jistě víme jen to, že jsme v *blízkosti* jednoho z možných míst dopadu. Asteroid stále ještě manévruje. Mohl by skončit tady nebo o stovky kiláků dál, třeba na druhé straně planety. Mám v přílbě rádio vyladěné na pozorovací frekvenci – je tam jen hovor. Žádná data.“

„Když odsud utečeme, máme stejně dobrou šanci dostat se přímo k místu, kam doletí,“ namítla Mercer. „No, bude to vzrušující být součástí historie. Pokud budeme žít dost dlouho, abychom byli součástí historie.“

„Mercer, přemýšlej trochu,“ kárala ji Jansen. „K planetám se blíží třicet tisíc těchto věcí. Výjimečnost toho, že ti jedna z nich přistane na hlavu, se rychle vypaří. Právě teď každý člověk uvažuje, jestli tohle přežije –“

„Podívej!“

Jansen sledovala, jak Mercer nadšeně ukazuje rukou k východní obloze. Ve slábnoucím světle zářila bílá tečka. „To je jen Phobos,“ protestovala.

„Phobos zapadl před půlhodinou a Deimos vyjde až za hodinu,“ odpověděla Mercer. „Tohle je ten asteroid.“

„Panebože, máš pravdu,“ hlesla Jansen. „A zvětšuje se.“ Zatáhla za páku, která posunula brýle na přílbě na místo. Naskočil obraz asteroidu, zářící bod se změnil v obrovský kus skály visící na obloze. „Ježíšikriste, co ho vlastně drží nahoře?“

„Nejsi první, kdo si klade tuhle otázku,“ odpověděla Mercer pobaveně. „Co říkají na sledovacím pásnu?“ Přepnula si kanál na vlastní přílbě.

„– *jisti, že vetřelec vstoupil do vnější atmosféry.*“

„Ted' nám to říkají,“ zamumlala Mercer.

„Psst, tohle chci slyšet,“ zarazila ji Jansen.

„*Promítáme místo střetu nebo přistání na šířce nula a na délce sto čtyřicet pět stupňů* –“

„Přímo nad námi!“ vyjekla Mercer. Pocítila náhlé nutkání utíkat, dostat se pryč odsud – a stejně náhle byla rozhodnuta zůstat tam, kde je. Chtěla to vidět.

Nad západním obzorem se objevila bílá stopa a zamířila k obloze. Mercer chvíli sledovala tu drobnou věcičku, která sdílela oblohu s obludou. Pak si znovu zapnula brýle a sledovala neuvěřitelný obraz hory visící na obloze.

Dolů, dolů. Povrch se blížil. Brzy se dotkne země, rozbije okovy asteroidu, který ho věznil, a začne s prací.

Byl na tomto světě první. Bude majákem, bude popohánět ostatní a přivede je rovněž na toto místo.

Ale musel se ubránit spěchu. Vstup do atmosféry rychlostí blížící se běžným rychlostem by mohl snadno asteroid roztržít.

S přesným a výkonným ovládním gravitace nebylo nutné riskovat takové rychlosti. Pomalu a opatrně sestupoval z vesmíru dolů. Pojídač světů se slaboulince rozechvěl, když asteroid ve velké výšce zachytil vítr.

Za stěnami habitatu byl slyšet hukot.

Za stěnami? Venku?

Coyote se trochu vzpamatovala.

Ten vítr hučel venku. Vítr! Coyote Westlaková se s rozšířenými očima zachytila páru držadel, jak sebou habitat zmítal a házel ve větru a měnícím se gravitačním poli. Podle jejího nejlepšího odhadu mělo teď mezi třetinou a polovinou g se záchvěvy dvojnásobně silné přitažlivosti. Pod nezvyklou tíhou padala vysílením.

Ale jak mohl být venku vítr? Její jediná vnější kamera už nefungovala. Pravděpodobně tam už vůbec nebyla. A jediná okna v habitatu byla ve střední sekci. Neměla pražádnou chuť šplhat v téhle gravitaci po stěně habitatu.

Mars. Musel to být Mars. Nějakým záhadným způsobem se její habitat při vstupu do atmosféry neroztavil. Kámen z nebes mířil na přistání.

Třeba bude tak jemné, aby mohla přežít.

Coyote napadla nová myšlenka, které se až dosud neodvážila.

Možná tohle všechno přežije.

Možná. Bude to vysoká sázka. Ale sakra, ona sama byla dívka z Vegas, narozená a nebo snad vypěstovaná v zemi vysokých sázek.

Přišel čas zvýšit své šance. S největší možnou mírou opatrnosti se vyšplhala ke kóji se skafandrem. Jen Pánbůh ví, jak to v těchto podmínkách zvládne, ale bude se muset dostat do skafandru, pokud má chodit po Marsu.

Mercer dupla na akcelerátor. Pásák se posunul na levém pásu a prudce se otočil, aby znovu honil asteroid. Na obloze se hnala už celá řada stop trysek kluzáků, jeden z odvážnějších se právě blížil k té příšeře, aby provedl těsný oblet. Nikdo nevěděl, co dělat s habitatem, připevněným na jedné straně té věci.

Teď už nepotřebovaly brýle, aby asteroid viděly. Byl obrovský a přibližoval se. Zaplňoval polovinu oblohy, blížil se k cíli jako obrovská šedočerná masa pevné skály, ostře se rýsující proti narůžovělému marsovskému soumraku. Volně tam visel a pomalu klouzal dolů. Tu a tam se uvolnil masivní kus skály a padal k povrchu, přičemž za sebou zanechal na nebi viset mrak prachu z asteroidu a při nárazu zvedl oblak martánského prachu.

Mercer teď necítila strach, jen touhu pokračovat v honičce. Byla rozhodnutá vidět toho co nejvíc, dostat se natolik blízko, aby byla svědkem – a mohla zaznamenat – dopad a vše, co se stane potom. Ohlédla se na Jansen. Mladá žena zkušenou rukou pevně držela kameru v divokém drncání pásáku, který poskakoval po kamenité pláni.

Teď se obě musely dívat *nahoru*, aby asteroid viděly. Byl už tak blízko, že se zdálo, že je přímo nad nimi. Najednou zastavil svůj pozvolný sestup a na okamžik visel bez hnutí ve vzduchu. Pak se naklonil a zamířil k západu, ozářen rychle zapadajícím sluncem. Obrovská masa se pomalu a majestátně sunula po obloze a zakryla sluneční světlo. Sprška úlomků velikosti oblázků se uvolnila a dopadla na zem. Jeden z nich udeřil do země sto metrů před pásákem a Mercer se v tom okamžiku rozhodla, že už jsou dost blízko. Prudce zabrzdila a postavila se v otevřené kabině vozidla.

Asteroid se ve vzduchu přesunul před zapadající slunce a odstínil všechno světlo. Obrovské těleso skrylo celou západní oblohu a obrovský kamenný ovál s ostrými okraji byl tak blízko, že se táhl jakoby od obzoru k obzoru.

Konečně se začal snášet k zemi. Sunul se pomalu níž a níž. Pohyboval se v majestátním, téměř dokonalém tichu, narušovaném jen kvílením a hvízdáním větru, který jej zachytil a pohrál si s ním, než odvanul dál. Pod ním se začaly tvořit prašné víry, jak byl vítr násilím tlačěn k zemi.

Pak bylo ticho přerušeno rachotem, když se asteroid s dunivým a nekonečným rachotem dotkl země. Jansen ho pocítila celým tělem, když rozvibroval pásák, v němž seděla.

Hluk pokračoval pořád dál, jako by byl příliš dlouho uvězněn a teď se snažil naposledy projevit. Asteroid se trochu pootočil, jak se usazoval na půdě Marsu. Obrovské úlomky se odlamovaly, když strašlivá síla tlačila na zem. Sesouvalo se stále více kamení a kolem obra vířil prach zvedající se v narudlém oblaku, dokud ho vítr znovu neodvál. Sesuv chvíli pokračoval, ale základní struktura asteroidu vydržela. Seděl tam obalený prachem, ozářený zapadajícím sluncem, nyní již jako část okolní krajiny.

Mercer zírala na tu scénu s rozšířenýma očima. Asteroid právě přistál sotva kilometr od místa, kde stála. Jansen ji popadla za paži a ukazovala: „Tam nahoře!“ volala. „Tam je habitat té těžačky!“ Mercer zahlédla drobný bílý bod na šedohnědé hoře. Na prchavý okamžik s Mercer vzpomněla na příběhy z dětství a představila si tu scénu jako bílou myš na zádech slona. Ale ne, ani měřítko neodpovídalo. Myš by byla v porovnání se slonem mnohem větší.

„Vidíš to?“ ptala se Jansen. „Něco se tam nahoře hýbe.“

„To klouže kamení,“ odtušila Mercer hlasem, kterým se snažila přesvědčit i sama sebe. Zasunula brýle zpět na místo a znovu se podívala. „Ach, panebože,“ hlesla, „tomu nevěřím. Ta těžačka je živá.“

Z habitatu vylézala drobná štíhlá postava, soukala se z propusti a snažila se uniknout z místa, které ji věznilo.

Coyote se pevně držela kamenů, každého výstupku a otvoru. Dívala se na obrovský stín vržený na pusté okrové písky Marsu monstrem, které ji sem dopravilo. Za ní zapadalo slunce a utápělo chladnou zemi ještě hlouběji v krvi bez života. Opatrně se usadila na asteroidu a pohlížela na rozlehlou, prázdnou, ale pochopitelnou krajinu dole.

Ale nic z toho nebylo reálné. V kamení pod nohama zaslechla rachot. Další sesuv, nebo snad snahy té příšery v kameni dostat se ven? Ta nestvůra a její oko, vyříznuté z jejího vlastního břicha její vlastní rukou. Oko ve skále.

To bylo reálné. Nic jiného nemohlo být.

Chvění se vrátilo. Poklekla, zachytila se skalního výstupku a držela se ho vši silou, jako by jí to pomohlo zachovat si poslední zbytky zdravého rozumu.

05 Grover's Mill, New Jersey

McGillicutty nedůvěřoval vázkám. Helikoptéry v marťanském stylu mu připadaly příliš křehké a příliš jemné, než aby jim svěčil svůj život. Držel se rukojeti, ztěžka polykal a moc si přál, aby ho nějaké kouzlo přeneslo zpět do Port Vikingu, kde by si mohl svléknout skafandr a zapomenout na celou tuhle noční můru.

Vyhlédl otevřenou propustí na poušť rozkládající se pod nimi. Na dříve zcela otevřeném prostoru bylo něco nového a vážka se k tomu rychle blížila.

Pilot helikoptéry klesal mezi strmé a nestabilní kameny na vrcholu asteroidu. Přistávací lyžiny se dotkly země, poskočily a vrtulník zlehka stál na kamení. Byl čas vyrazit. McGillicutty zjistil, že váhá.

Geoložka Jansen Alterová ho postrčila nešetným šťouchnutím palce u nohy do zad a McGillicutty vykročil na nevzhledný povrch. Alterová a Marcia MacDougalová ho následovaly.

Ale helikoptéra okamžitě neodletěla. Členové skupiny s nosítky se vyšplhali na palubu a nesli svůj nepříliš půvabný náklad, jak to jen šlo. Žena ve zpevněném skafandru horníka téměř v katatonickém stavu se nesla pěkně ztěžka, zvláště v těchto podmínkách.

Když byli cestující na zpáteční cestu na místech, helikoptéra odlétla.

McGillicutty, Jansen a MacDougalová sledovali, jak mizí. Pak se otočili k drobnému habitatu, k čemukoli, co přivedlo Coyote Westlakovou k šílenství.

McGillicutty se trochu zachvěl, když si uvolňoval cestu ke zvrásněnému povrchu. Takhle by neměl o jejich cíli uvažovat, i když neměl na to vymýšlet jakékoli alternativy.

Už teď se někteří lidé zdráhali nazývat jej asteroidem. Koneckonců byl *tady*, obrovský doplněk krajiny, tak veliký, že bylo těžké si představit, že tu nebyl odjakživa. Teď mu říkali Přistávající. Obrazy asteroidu nad marsovskou krajinou obíhaly po videoobrazovkách široko daleko po celé sluneční soustavě. Nikdo něco takového dosud nikdy neviděl.

Ale druhý Přistávající se už blížil a třetí nebyl daleko pozadu. Mercer stála a ohromně sledovala oblohu před svítáním, jak další z těch masivních věcí plavně klouže k magickému, neuvěřitelnému přistání. Co byly tyhle podivuhodné věci zač? Co měly v úmyslu?

Mercer byla vyděšená, přímo smrtelně vyděšená z těch vetřelců, a přesto cítila v srdci cosi jiného než strach. To, co viděla, byly zázraky. Snad byli Přistávající nebezpeční a hroziví, ale současně i nádherní. Byli daleko za možnostmi jakékoliv představitelné lidské technologie, stejně jako bylo létání pro krále Tutanchamona. Podivné a trefné přirovnání, říkala si Mercer, protože hory s opracovaným kamením symbolizovaly starou egyptskou civilizaci – a tohle byl skutečný monument z kamene, létající monument, který mohl směle vyzvat jakékoli Tutanchamonovy stavitele.

A stejně jako Tutanchamonův hrob skrývá tento Přistávající v sobě tajemství. Kdo nebo co bylo uvnitř, když dokázalo přimět takovou horu létat?

Její snění přerušila další osoba ve skafandru, nesoucí nějaké neznámé zařízení k bezpečnostnímu kruhu kolem prvního Přistávajícího. Ona i Jansen ztratily své výhradní panství nad místem přistání během deseti minut poté, kdy se asteroid dotkl země, ale stále cítila iracionální výčitky vůči všem těm cizincům, kteří se tlačili na ‚jejich‘ objev.

Než noc pokročila, byl první Přistávající obklopen – samozřejmě v uctivé vzdálenosti – prstencem silných reflektorů. Na novou horu mířily kamery, detektory i senzory všeho druhu. Tu a tam se ve světle mihl dělník nebo stroj a vrhal přitom dlouhé a děsivé stíny. Kluzáky zmizely, ale nahradilo je půl tuctu vážek. Pohybovaly se ve vzduchu se zdánlivě nadměrnými rotory a listy, vyměňovaly si postavení s graciézností svých jmenovkyň, ozářené světly zezdola.

Průzkumné reflektory z vážek mířily dolů do svrchní vrstev Přistávajícího a snažily se něco objevit, cokoli, co by poskytlo řešení záhady. Jedna vážka vrhala paprsek na opuštěný habitat. Na místo, kde byla Jansen.

Sakra, někdo by se tam měl rozhodně vydat a prozkoumat vše na místě, a ano, členem týmu by měl být geolog – ale proč Jansen? Mercer stála na místě, dívala se na asteroid a na bílou tečku na jeho vrcholu. Bála se o svoji přítelkyni. A s pokračující nocí její obavy narůstaly.

Nech to být, říkala si. Jansen je tam, protože se dobrovolně přihlásila. Přinutila se zaplašit obavy, protože na té scéně bylo cosi zvláštního. Něco tak známého, tak přirozeného, a že nemohla přijít na to, co to je, nevádí. Dříve nebo později si vzpomene.

Přicházelo svítání.

Coyote Westlaková věděla, že je ve snu, protože nic z toho nedávalo smysl. Ležela v teplé posteli v improvizované polní nemocnici, ve níž byla jediným pacientem.

Ta byla umístěna v nafukovací nouzové budově pro všeobecné účely. „Nemocnice“ o čtyřech lůžkách ve dvou místnostech byla umístěna v jednom křídle běžného typu budovy ve tvaru kříže. Někdo nechal otevřené dveře a Coyote občas zahlédla někoho velmi zaměstnaného, jak se žene ústřední místností sem a tam k čemukoli, co bylo umístěno v ostatních křídlech té malé budovy.

Stěna za ní duněla a hučela, jak pracoval kompresor, udržující v budově vzduch. Možná tohle nebyl sen. Možná to dokázala, třeba ji helikoptéra opravdu vyzvedla z vršku asteroidu. Možná opravdu viděla to neuvěřitelné oko zvedající se vzhůru, aby si ji prohlédlo.

Cítila, jak ji reakce rozklepala, a uvědomila si, že je znovu stočená do klubíčka se zavřenýma očima a snaží se izolovat od světa. Přinutila se narovnat, ležet na zádech a zírat na běžový strop z plastiku. Někdo na ni mluvil.

„Slečno Westlaková?“ opakoval ten milý hlas. „Slečno Westlaková, mohli bychom pokračovat?“

Coyote odvrátila zrak od stropu a spatřila podsaditou ženu s lehce nahnědlou pletí, jak se na ni usmívá. „Já vím, že tohle musí pro vás být těžké, ale každá informace může být životně důležitá.“

„Kdo... kdo jste?“ zeptala se Coyote. Její vlastní hlas jí připadal ochraptělý a slabý.

Žena se v obavách zamračila. „Jsem Sondra Berghoffová, jeden z lidí, kteří zkoumají tohle přistání. Mluvily jsme spolu už půl hodiny, vy a já. Nevzpomínáte si?“

Coyote zamrkala a snažila se uspořádat si myšlenky. Co byl sen a co byla skutečnost? Jak dlouho seděla ve válci habitatu a jak dlouho byla beze spánku, bez jídla i pití, příliš paralyzovaná strachem, aby se vůbec dokázala pohnout? No, třeba s ní *nebylo* něco v pořádku. „Ano,“ zalhala a doufala, že se jí vzpomínky brzo vrátí. Okamžik. Sondra. Sondra Berghoffová a ten přátelský úsměv, ruka, která držela její vlastní ruku a nabízela úlevu. Ano, to bylo skutečné, byly to opravdové vzpomínky. Její mysl se tak dlouho snažila odmítat realitu, že už nedokázala přijímat *cokoli* jako skutečné.

„Moji kolegové objevili u vašeho habitatu tunel,“ pokračovala Sondra. „Potřebují vědět, kam vede, jestli je bezpečné vydat se dovnitř.“

Tunel. Co bylo tam dole? Byl bezpečný? Bezpečí? Ne! *Nebezpečí!* Oko a tvor, který musel být starý ještě předtím, než lidé slezli ze stromů, přišera, jejíž miliony let dlouhý spánek byl teď u konce, a ona byla u toho, když tvor poprvé otevřel oko. Coyote znovu ztuhla a vrátila se v duchu do toho prázdného místa, odkud právě přišla.

Sondra na ni bezmocně hleděla, pak vstala a vyšla do ústřední místnosti provizorní budovy. Lékařský technik, muž s nehybnou tváří, s napůl klidným a napůl rozzlobeným výrazem, tam stál a čekal na ni. „Nedá se s tím nic dělat,“ povzddechla si Sondra. „Nedokáže nám říci o... o čemkoli, co tam je. Ne bez cizí pomoci. A my tu informaci potřebujeme *teď*.“

Technik s kamennou tváří zavrtěl hlavou. „Je už napůl v šoku,“ protestoval. „Alespoň *myslím*, že je. Mohla by to být nějaká organická choroba, nevím. Nedokážu říci. I kdyby to bylo čistě psychické povahy, já jsem jen technik a ne psychiatr. Nemám tu vybavení na diagnostiku –“

„Už jste mi stokrát říkal, že nejste cvokař! *Do prdele* s tím!“ obořila se na něho Sondra v náhlém záchvatu hněvu. Všechnu hrůzu ze ztráty Země, z asteroidů přistávajících na planetách, svůj strach a vinu – to vše vykřičela zdravotníkovi do tváře.

„*Do prdele* s diagnostikou! Ona ví něco hrozně důležitého a neřekne mi to. Lidé budou *umírat*, když jí nedáte pořádnou injekci,“ téměř ječela Sondra.

Výbuch ji šokoval stejně jako technika. Byla opravdu tak vyčerpáná, skrývala toho v sobě tolik?

Nevadí, získala si jeho pozornost. Byl čas té výhody využít. „Ta žena se obrací zpět do sebe každou sekundou. Já taky nejsem žádný zatracený doktor – ale nepřipadá mi to jako moc zdravé. Teď máme tři lidi na vrcholku té skály tam venku, dva z nich zlámali všechny rekordy, aby se sem přes Vnitřní systém dostali. Mají tam tunel, do kterého by měli sestoupit, a čím víc budou vědět o tom, co je dole, tím nižší je šance, že je ta zatracená skála nějak zabije. A nechat je zabít taky není příliš zdravé, že ne?“

Jediný možný zdroj informací o tom tunelu je ve vedlejší místnosti a snaží se uzavřít před realitou. Tak dáte jí uklidňující injekci, nebo necháte mé přátele zemřít, než zjistí, jak zachránit tuhle zaprášenou, skrz naskrz prohnílou planetu plnou arogantních hajzlů, jako jste vy?“

Technik na ni dlouho hleděl, pak vytáhl stříkačku a beze slova přešel do Coyotina pokoje.

„U konce tunelu by měla být přenosná propust,“ upozorňovala Sondra a srdce jí stále divoce bušilo.

„Nepřilíš daleko od druhé strany propusti se tunel rozšiřuje na rozlehlou jeskyni uprostřed skály. A uvnitř – no, tam je podle ní ta příšera, obklopená všemi možnými stroji a roboty. Pořád mluví o nějakém oku, ale nikdo tady z toho nepochopil nic určitého. Víím, že to zní šíleně, ale seismorezonátory, které Mercer Sanchezová používala, potvrzují, že na správném místě je skutečně obrovská dutina ve skále. Takže to není všechno halucinace.“

Jansen naslouchala s ostatními. „To má být ono?“ zeptala se. „Tohle má být tam dole?“

„Westlaková říká, že to tam dole je. I kdyby to nebylo přesné, mělo by vám to alespoň poskytnout –“

Pod nohama jim náhle zazněl rachot a všichni se svalili na zem. „Bože na nebi, co bylo *tohle*?“ ptala se Jansen. „Mercer, máš zapnuté aparáty? Co říkají seisma?“

„Chvění uvnitř asteroidu. Silné, mnohem větší než ty pulzy za sto dvacet osm sekund. Epicentrum je přesně uprostřed té zatracené dutiny. *Musí* to být ohnisko všeho, co se tady děje. A mimochodem – máme společnost. Druhý Přistávající by měl dosednout asi patnáct kiláků na východ od tohohle za takových patnáct minut. Zeměpisná šířka nula stupňů, přesně jako tenhle. Rádi přistávají na rovníku.“

„Právě teď máme jiné problémy,“ odsekla Marcia. „Nedovíme se nic víc, dokud nesejdeme tím tunelem a neuvidíme vše, co je tam k vidění.“

„Ale to chvění!“ protestoval McGillicutty. „Pokud k tomu znovu dojde, až budeme uvnitř –“

„Pak budeme rádi, že na sobě máme skafandry,“ přerušila ho Jansen s pochmurným úsměvem. „MacDougalová má pravdu. Tady nezjistíme už nic. Jdeme. Mercer, potáhneme za sebou optický kabel, který povede zpět k rádiovému transpondéru tady na povrchu. Měli bychom zůstat v kontaktu.“

„Udělej to, Jan,“ ozval se šepot Mercer ve sluchátkách. „Udělej to.“

Jansen přešla přes polorozpadlý povrch asteroidu až k jámě vedoucí do tunelu. Postavila transpondér na zem, vytáhla z něj kabel a připojila jej na svou komunikační jednotku. Zkušenými pohyby zarazila do skály vedle tunelu skobu a připevnila k ní horolezecké lano. Druhý konec lana si

přípevnila k opasku a otočila se k jámě. Rozhodnuta neváhat seskočila dolů a okamžitě se vydala svažujícím se tunelem. Marcia ji následovala a McGillicutty se držel v určité vzdálenosti jako třetí.

Především zjistili dvě věci: za první, že cesta je velice strmá, a za druhé, že Coyote Westlaková uměla dobře hloubit tunely.

Tunel byl vyhlouben přímo a správným směrem, stěny byly dokonale hladké. Ale cesta nebyla jednoduchá. Tunel byl vyhlouben pro používání v nulové gravitaci a přistání asteroidu jej posunulo do strmého úhlu. Jansen brzo zjistila, že nejlepší způsob, jak se pohybovat, působil poněkud hloupě – sedět na zadku, sunout se dolů a vyhlížet do tmy za pomoci světla na přilbě. Sondra a McGillicutty postupovali stejným způsobem za ní. Jansen byla ráda, že sestupují tak málo důstojně – svým způsobem jim to odvádělo myšlenky od nebezpečí, skutečného i vymyšleného, které je čekalo dole.

Asi po pěti minutách pomalého postupu došli ke Coyotině nafukovací propusti, stále bezpečně na svém místě, i když něco z úlomků v tunelu se sesulo a nahromadilo se u vnitřního vstupu.

Jansen zarazila do stěny tunelu další skobu a upevnila k ní konec lana. Propustí se nedalo prolézt s lanem. Ani s optickým kabelem. Odepjala si kabel od vysílačky ve skafandru a zasunula jej do dalšího transpondéru. Rádiové vlny by měly propustí z plastiku procházet. S trochou štěstí by je Mercer mohla slyšet. Jansen odkopala většinu úlomků stranou, v první komoře propusti vyrovnala tlak a rozrazila dveře.

Propust byla právě tak široká, aby jí prošel jen jeden člověk. Jansen, Marcia a pak McGillicutty postupně prošli skrz do malé komory, naplněné hustým zeleným plynem. Na jejím druhém konci tunel s hladkými stěnami prudce končil a přecházel do hrubé kamenité stěny. Leželo tu opuštěné pneumatické kladivo pro horníky, napůl zasypané úlomky skály.

A přesně uprostřed vzdálenější stěny byl otvor právě tak velký, aby se jím dala prostrčit hlava v přilbě.

„Vypněte všichni na okamžik svítilny,“ požádala je Marcia. Světla zhasla a Marcia si prohlížela nepravidelné okraje otvoru vedoucího do neznáma.

Vycházela z něj slabá zelenavá luminiscence. Marcia zapnula vnější mikrofony na skafandru a naslouchala.

Zpoza díry bylo slyšet i jakýsi zvuk. Slabé škrábání, jaké mohly vydávat kovové nohy skřípající na kameni – a mlaskavé trhání, které mohlo být zvukem masa vytrhávaného z těla.

Marcia postupovala kupředu, aby se podívala skrz otvor, když udeřil druhý záchvěv a tlak poklesl.

Ted' přišel čas. Pojídač světů byl s výsledky kontroly systémů spokojen. Energetické rezervy byly uspokojivé, biologické komponenty zdravé a mechanické části byly ve výborném stavu. Pojídači světů, kteří ho následovali, se naváděli jeho signálem.

Byl čas vystoupit z komory, ve které spal tak dlouho, a začít s vlastní prací. Přesunul hlavní část trupu v komoře dopředu, k tenčí části stěny. I tam byla skála mezi komorou a vnějším povrchem asteroidu několik metrů silná.

Ale pro bytost, jako byl Pojídač světů, neznamenal tohle Žádnou překážku. Vrhł se na povolující kámen a koupal se v pocitu probouzející se síly.

Druhý Přistávající právě dosedal o několik kilometrů dále, ale Mercer mu nevěnovala pozornost. Ať se ostatní týmy pronásledovatelů baví honbou na svých tryskových kluzácích a vážkách.

První Přistávající, tento Přistávající, byl vlastním klíčem. O tom nebylo pochyb. Stála na povrchu pouště pouhého čtvrt kilometru daleko a sledovala, jak se nad ní tyčí, zakrývá oblohu a blyští se v prvním světle právě vyšlého slunce.

Ozvala se Jansen, jejíž hlas dorazil k Mercer přes jemnou síť rádiových vln, kabelů a transpondérů opakujících signály.

Náhle se země pohnula a zachvěla, takže ztratila rovnováhu. Z Přistávajícího odlétl mrak prachu a úlomků a z jednoho konce asteroidu se sesypala vlna rozdroleného kamení. Z vnitřku Přistávajícího se vyvalil oblak zelenkavého kouře.

Asteroid se znovu zachvěl. Sesunula se další hromada kamení a odhalila dutý prostor uvnitř. A cosi se tam hýbalo.

Mercer najednou věděla, co se její podvědomí snažilo vyvolat ze vzpomínek. Věděla, co jí ta noční můra připomíná.

Válku světů. Tu zatracenou *Válku světů*. Staré příběhy, na Marsu stále nesmírně oblíbené, protože jejich obliba vyvolávala znechucení i u blátošlapů, když nic jiného. Román H. G. Wellse, rozhlasová hra Orsona Wellese a starý dvourozměrný film George Pala, prastaré a milované prvky všeobecného mart'anského dědictví.

V její mysli se promítaly staré obrazy. Tajemní vetřelci přistávající ve svých válkách – těsně v sousedství Londýna, v Grover's Mill, v New Jersey, ve venkovské Kalifornii – tajemné útvary čekající vskrytu, než se konečně otevřely, aby vypustily útočníky z Marsu na nic netušící Zemi.

Opět se zachvěla země, jak ta věc uvnitř odstraňovala poslední kusy skály, které jí zahrazovaly cestu. Zdálo se, že na okamžik zaváhala, než vyšla ze svého kamenného kokonu.

Mercer se opatrně postavila na nohy a dívala se, jak první vetřelci vylézají ven.

Nejprve neviděla nic kromě matného modrobílého obrysu. Nedokázala rozeznat, jestli se pohybuje jedna věc, nebo zda je jich víc, a ani jí nebylo jasné, zda sleduje stroje, nebo živé bytosti.

Jansen. Je v pořádku?

„Jansen, jsi tam pořád?“ promluvila do mikrofonu v přilbě.

Signál byl nezřetelný a hlas zněl slabě a zkresleně, ale aspoň byl stále tady. Mercer si ulehčeně oddechla, ještě než zaslechla samotná slova. „Jsme –dku, –ádně potlučení všu –dá, ale je v jednom kuse. Co to –kra bylo?“

„Chvílemi tě ztrácím, Jansen. Určitě sis poškodila anténu. Vypadá to, že ať je uvnitř cokoli, rozhodlo se to právě vyjít ven.“

„– a kolem.“ Náhle se nosná vlna vyčistila a signál Jansen se vrátil, teď už mnohem silnější. „Dobře, mluvím přes rádio MacDougalové. To chvění s námi pořádně zamávalo a zároveň hodně klesl tlak. Něco z toho vylézá ven?“

„Správně. Musí to být aspoň sto metrů dlouhé, ať je to cokoli.“

„Sakra, a my jsme to zmeškali. Jdi si pro ně, Merce. My tady musíme trčet, než se cokoli stane.“

„Jansen, já –“

„Proboha, Merce, nemůžeš pro nás nic udělat a na tohle jsme se všichni přišli podívat! Tak pohyb. Jansen končí.“

Mercer zůstala po další zlomek sekundy bez hnutí, ale potom se klusem vydala k otevřenému konci asteroidu, rozhodnutá vidět vše, co se vidět dalo.

Nebylo jednoduché se tam dostat. Chvění půdy rozvířilo nebyvalé množství prachu a ranní větry byly mimořádně silné, takže tvořily jen další prašná mračna. Všichni kolem ní, muži i ženy, se hnali všemi směry, někteří pěšky, jiní na pásácích nebo jiných strojích. Každý jako by měl odlišný cíl: někteří v panice prchali před chaosem, jiní spěchali blíž, aby lépe viděli, a další pádili kupředu, aby zachránili nějakou vzácnou součástku. Mercer dusala podél nich a ničeho si nevšímalá, běžela téměř poslepu, jen podle odhadu.

Vítr konečně odvál prach a Mercer se ocitla na jasném prostranství, když oběhla konec asteroidu a ocitla se vedle –

Čehosi.

Bylo to velké, modrošedé, beztvaré – to ano. Ale žádné oči na stopkách, které by se natahovaly ven a zíraly na ni. Třeba byla tahle část zprávy Westlakové produktem halucinace. Pokud ano, nehodlala si Mercer rozhodně stěžovat. Zřejmě se to pohybovalo vysunutím přední části těla vpřed a pak stáhnutím zbytku dopředu.

Žádné další podrobnosti se nedaly rozeznat. Zdálo se, že povrch té věci – slupky? kůže? čehokoli – se ve vycházejícím slunci leskl. Bylo to živé, anebo to byl stroj?

Mercer se snažila upravit si brýle na přilbě, ale ten zatracený zasunovací mechanismus se zase zablokoval. Vždycky si ten prokletý mechanismus vybral nejhorší čas, aby se pokazil.

Mercer znala svůj oblek, věděla, že stačí vypustit tlak, otevřít průzor a uvolnit vysunovací paži v přilbě. Během několika sekund mohla znovu vyrovnat tlak, jakmile byl oblek opět uzavřen. Zkontrolovala vnější teplotu a zaklela. Právě tak na hranici. Vlastně deset stupňů *pod* obvyklými bezpečnostními limity.

Ale Mercer to musela *vidět*. Zvedla levou paži a otevřela panel na malém řídicím panelu pro vnitřní prostředí. Zapnula ovládání čerpadla a její ruksak zasyčel, jak začínal vypouštět vzduch z obleku, až vyrovnal tlak s atmosférou Marsu. Začínaly ji pálit oči a pocítila bolest v dutinách, jakmile se čerpadlo dalo do práce. Ze zkušenosti Mercer věděla, že v nízkém tlaku vydrží tak dlouho, aby mohla brýle spravit, ale rozhodně to nebude nic příjemného. Prudce otevřela přilbu právě v okamžiku, kdy se z asteroidu vyvalil oblak zelené mlhy.

Ten puch ji málem povalil na zem.

I při tak nízkém tlaku, v takovém chladu a se zadržným dechem byl ten zápach neuvěřitelně silný. Se slzícíma očima si zasunula ruku v rukavici do přilby a začala hýbat tím neohrabaným mechanismem. Brýle zapadly na místo a Mercer prudce zaklapla přilbu. Odstranila bezpečnostní záklopkou z tlačítka pro čištění vzduchu a prudce je zmáčkla, čert vem ztracený vzduch. Čerpadla v ruksaku s prudkým zavytím ožila, jak se otevřely vypouštěcí záklopkou. Proces čištění trval tak dlouho, až se všechen vzduch dostal ze skafandru ven, pak se záklopkou znovu uzavřely a Mercer už jen lapala po dechu, oči jí vylézaly z důlků a v dutinách jí bušilo, jak se ve skafandru obnovoval tlak. Sesunula se k zemi do marsovského písku. Prudká změna tlaku byla vždycky nepříjemná, ale byla lepší než dýchat tu... tu *zkaženost*.

Nikdy necítila nic, co by se tomu jen blížilo. Byl to zápach hnijícího masa, rozkládajících se mrtvol, shnilé zeleniny, ran zachvácených gangrénou, nakaženého kompostu, znečištěných plenek, nemytých těl a zkažených vajec.

Byl to právě ten pach smrti, který Mercer přesvědčil, že ten vetřelec je živý. Žádný stroj, ani ta nejsmradlavější rafinerie ničící životní prostředí ve dvacátém století, by nedokázala vyvolat tak děsivě odpuzující zápach.

Živá. Živá a přitom pohřbená v asteroidu. Jak dlouho? Po staletí? Tisíciletí? Miliony let? Bez ohledu na to, jak pomalé měla procesy metabolismu, muselo probíhat nějaké dýchání, trávení – a vyměšování. Tak

mohla ta věc ležet ve stavu pseudoživota po dobu delší, než je průměrná délka života pozemského druhu.

A ona sledovala, jak ten tvor vystupuje ze svého hrobu i lůna. Ve skutečnosti to vlastně bylo zrození. Mercer se slabě usmála. Vlastně určitým způsobem právě přičichla k miliony let starým plenkám.

Násilím se přiměla zapudit tyto myšlenky a zatáhla za vnější páku, která zasunula uvolněné brýle na místo. To, co jí připadalo na povrchu tvora jako blikající světélka, se v rozlišení ukázalo jako jednotlivé objekty – stroje lezoucí po jeho kůži a pracující na nezbadatelných úkolech. Několik zřejmě slezlo dolů na povrch a samy se pohybovaly zpět k asteroidu. Jiné jako by do toho tvora vlézaly nebo z něj vylézaly otvory ve vnějším povrchu.

Tělo toho tvora neustále měnilo podobu, zdálo se, jako by z něj vyrůstaly další části, když je potřeboval. V cestě mu stál kámen velikosti většího domu. Vysunul končetinu, dalo se to nazývat paže nebo noha, dosti silnou, aby odsunula kámen stranou.

A bylo tu cosi dalšího. Něco, co absurdně vypadalo jako dětský balon na provázku. Obrovský kulový objekt barvy modrého kovu visel ve vzduchu za tím tvorem a byl s ním spojený silným kabelem. To musel být generátor gravitace.

Mercer seděla na marsovském písku a zírala na to zjevení sunoucí se po povrchu. *No dobře, pomyslela si. Beztvará modrošedá příšera velikosti obrovské komické lodi se proměňuje po povrchu Marsu, zatímco hejno sloužících robotů pracuje. A co teď?*

Ted' na tom nebylo nic jemného – světlo, jasné denní světlo, proudilo dovnitř otvorem na konci tunelu. Charonský vetřelec prorazil díru mnohem větší než několik vrat od stodoly, když se prokopal vnější vrstvou asteroidu ven na povrch planety. Světla procházelo víc než dost, aby ozářilo tunel Coyote Westlakové. Marcia vypnula svítilnu na přilbě a McGillicutty udělal totéž. Jansen zkoumala cestu zpět nahoru tunelem, ale Marcia měla pocit, že se daleko nedostane.

„Tunel je vzadu přerušen,“ oznámila Jansen bezvýrazným hlasem, když se vrátila k propusti. „Zhroutil se při druhém záchvěvu. Ani jsem nedokázala na druhé straně otevřít dveře. Alespoň, že ten sesuv nerozdrtil transpondér. Můžeme zůstat v kontaktu.“

„Skvělá zpráva,“ panikařil McGillicutty. „Vnější svět nám může naslouchat, zatímco my se tu udusíme.“

Marcia MacDougalová na podsaditého vědce znepokojeně pohlédla. Budou muset pracovat všichni tři, aby se z toho dostali – ale McGillicutty se zřejmě nehodlal připojit. „Uklidněte se, Hirame. Zhluboka se nadechněte. Ještě nejsme mrtví a máme únikovou cestu.“

Hiram se ve skafandru otočil a zadíval se na ni. „Cestu ven? Myslíte tím dolů? Do té... té komory?“

„Proč ne?“ opáčila Jansen. „Předchozí obyvatel to tu uvolnil. Mám dojem, že můžeme dopředu, ale ne zpátky. Pokud nemáte nějaký jiný návrh?“

McGillicutty se opřel o zborcenou zeď tunelu a zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Pak začnu,“ prohlásila Marcia. Poklekla u druhého konce tunelu před otvor, vytáhla z opasku s vybavením na skafandru kladivo a začala odsekávat další kusy skály, aby otvor rozšířila natolik, že jím prolezou lidé ve skafandrech. Jansen vytáhla vlastní kladivo a začala pracovat vedle ní. McGillicutty buď usoudil, že tam už není místo pro třetího, nebo se prostě díky depresi k nim nepřipojil.

Příliš na tom nezáleželo. Rozšířit otvor byla práce jen na několik minut. Jansen, která byla po deseti letech geologie v terénu trochu šikovnější s kladivem, uhladila ostré okraje rozšířeného otvoru, sotva několikrát zkušene máchla kladivem. Vsunula dovnitř hlavu a rozhlédla se. „Je to prázdné,“ oznamovala, „alespoň pokud vidím. Hodně se to svažuje dolů, ale o deset metrů níž je nějaká římsa. Vezmu to nohama napřed, stejně jako v tunelu.“

Vsunula hlavu zpět, zarazila do zdi tunelu skobu, protáhla jí lano a zmizela nohama napřed v díře.

McGillicutty na okamžik zaváhal – zřejmě kolísal mezi strachem jít jako další a obavou, že zůstane vzadu. Ta druhá byla zřejmě silnější, protože najednou vstal, přešel k otvoru a přinutil se projít skrz s výrazem člověka, který chce honem něco udělat dříve, než změní názor.

Marcia ho následovala a uvažovala, zda nejedná tak rychle ze stejného důvodu. Byla ráda, že se bude muset při slézání na římsu maximálně soustředit. Nebylo by k ničemu moc přemýšlet o tom, co je vlastně čeká.

Ale pak už byla dole na římsě a nic ji nerozptylovalo v pohledu na dění kolem sebe.

I bez vetřelce venku, nebo kdyby to byla jeskyně vzniklá jiným přirozeným způsobem, působil by výhled opravdu mohutným dojmem. Stáli u okraje rozlehlého ovoidu položeného na stranu. Římsu tvořil žlab vyhloubený ve skále a vypadal, jako by se táhl od jednoho konce dutiny ke druhému. Marcia zahlédla další žlaby, rovnoměrně rozmístěné okolo obvodu jeskyně.

Až na to, že jedna strana jeskyně tu už nebyla. Vyrazil ji ten tvor, když odsud unikl, a zanechal za sebou jen nepravidelné okraje. Světlo, přinášející z růžové marsové oblohy teplo a načervenalou barvu, procházelo proraženou stranou dovnitř a zbarvilo celý prostor do okrova a růžova. Bylo to, pomyslela si Marcia, jako by stáli uprostřed obrovského vejce, které se právě rozbilo.

A když se to vzalo kol a kolem, nebyli daleko od pravdy. Tady se něco velkého vylíhlo.

Ale tohle vejce zdaleka nebylo prázdné. Byly tu desítky, stovky strojů nebo čehosi, co vypadalo jako stroje, které se pohybovaly uvnitř kolem dokola. Naštěstí si žádný z nich tří lidí zřejmě nevšiml. Marcia se snažila dobře si jeden z nich prohlédnout, když procházel kolem ní, ale pohyboval se příliš rychle. Zůstal jí jen matný dojem rychle se mihajících paží, nohou a těl vzdáleně připomínajících škorpiony. Jansen opatrně fotografovala jeskyni a spěchající stroje zabírala v detailu. Dole na druhém konci spatřila Marcia řadu tmavých děr, vedoucích zřejmě zpět do pevné části asteroidu. Dovnitř i ven vycházely další stroje ve tvaru škorpionů. Z některých z děr vyčnívalo cosi jako konce běžících pásů a z nich se sypalo kamení.

„Dolů otevřeným koncem,“ ukazovala Jansen. „Podívejte. Rozřezávají ho.“

Marcia se otočila a podívala se. Celé týmy robotů – pokud to byli roboti – se shromáždily kolem kraje dutiny, okolo celého obvodu, někteří z nich viseli na stropě a na stěnách. Používali něco jako fúzní hořáky a odřezávali z asteroidu velké kusy kamene. Tu a tam některý z nich spadl a roztrhl se o podlahu jeskyně. Další varianta škorpióna s mnoha nohama a s čímsi na zádech, co vypadalo jako kontejner se součástkami, se přihnala k obětem – rozebrala je, přičemž svými nohama roztrídila jednotlivé části do kontejneru na svých zádech. Žádný z ostatních robotů si toho nevšiml.

Ale pak si Marcia všimla něčeho dalšího. Spatřila řadu menších robotů, byl to jiný model, stroje s dvěma nohama a bez hlavy jen něco přes metr vysoké. Roboti vycházeli jeden za druhým husím pochodem z jedné z děr v zadní stěně jeskyně.

Každý měl dvě krátké paže s klepetovitými rukama a každý nesl stejný hnědý balíček ven na povrch Marsu.

Náhle pochopila. „Mravenci,“ ukazovala. „Vzpomeňte si na mravence a podívejte se támhle na tu řadu robotů. Podívejte se na ně *všechny* a řekněte mi, co si o tom myslíte.“

„Filmy o přírodě na videu,“ vzpomněl si okamžitě McGillicutty. „Pamatuji se, že tady na vysoké škole na Marsu jsme přemýšleli, proč se máme zdržovat výukou o podivných zvířatech na planetě padesát milionů kilometrů vzdálené. Na videu byl snad vždycky obraz mravenců odnášejících – panebože – mravenců odnášejících vajíčka do bezpečí.“

„Pane na nebi, je to tak,“ přisvědčila Jansen. „A musí je vynést na povrch, aby se vylíhla, protože rozebírají celý tenhle zatracený *asteroid*. Odřízli předeek a ve zbytku hloubí tunely, aby jej mohli rozkouskovat stejným způsobem.“

Marcia cítila, jak jí buší krev v žilách. „Má někdo z vás sebou zbraň?“

„Vlastně ne. Jen bojový laser a granátomet,“ pronesla Jansen sarkasticky. „To jste přišla o rozum? Proč bychom sakra měli mít s sebou zbraně?“

„Nemyslela jsem, že je budete mít, jen jsem doufala. Poslouchejte. Pokud jste na to zapomněli, musíme se dostat *skrz* ten dav tam dole. Nevíme, jak velké máme šance – ale o co by mohly být menší, kdybychom s sebou na cestě vzali jednoho z robotů-nosičů a jedno vejce?“

„Cože? To by byla sebevražda!“ zaječel McGillicutty. „Tam dole jsou jich tisíce! Nikdy se nedostaneme ven, když je napadneme. V minutě se na nás vrhnou.“

„Nemyslím,“ odporovala Marcia. Poklekla a prohlédla si celou scénu pozorněji. Jansen toho příliš o Lunárním kole říci nemohla. Neměla k tomu povolení. Opatrně volila slova. „Tyhle věci nějak souvisejí s tím, co posílá signály, které jsme zachytili na Měsíci, a já mám o nich nějaké údaje. Ty signály vysílané oběma směry připomínají spíš počítačové programy než cokoli jiného. A ty programy přitom nejsou příliš flexibilní. Jako by ty systémy dokázaly zvládat jen některé typové situace. Nemyslím, že by ty věci byly připraveny poradit si s něčím, co nečekají.“

„Takže doufáte, že my projdeme jako něco neočekávaného?“ zeptala se Jansen.

„Myslím, že na to můžeme bezpečně vsadit,“ přikývla Marcia. „Řekla bych, že se toho můžeme bez nebezpečí i hodně dovědět o těchhle příšerách, když budeme mít nějaké vzorky – pitvat je, rozebrat nebo cokoli. Potřebujeme informace a to stojí za riziko.“

„Jak víte, že tyhle věci jsou vůbec vejce?“ protestoval McGillicutty.

„Nevíme to,“ odpověděla Marcia pevným a rozhodným hlasem. Ale přesto její výraz přes přílbu prozrazoval nejistotu a strach. „Ale zdá se mi, že ty věci musí být přinejmenším *důležité*. Ať jde o cokoli, mělo by nám to o našich nových přátelích hodně povědět.“

„Souhlasím,“ přikývla Jansen. „Myslím, že to stojí za pokus.“

McGillicutty ztěžka polkl. Tohle nebyl způsob, jak prožít život. Tohle nebyla laboratoř, kde by mohl experiment zastavit a odejít od něj. Vždycky věděl, že neumí příliš dobře jednat s lidmi. Vždycky věřil, že jeho inteligence tuhle vadu napraví. Ale intelekt samotný nestačil, aby se s touhle situací vyrovnal. Ty dvě ženy byly ochotny jít ještě dál do nebezpečí ve snaze získat nějaké hypotetické výhody. Ve třech neměli možnost utéci, aniž by se těm nestvůrám nepostavili přímo. Ani neuvažoval o tom, že by zůstal sám, nebo že by se sám pokusil prorazit. Nechtěl zůstat sám. Nebo umírat sám. „Tak dobře,“ zašeptal. Jeho hlas zněl napjatě a i jemu samotnému připadal vysoký a ostrý. „Jak bychom to podle vás měli udělat?“

„Pokud možno jednoduše,“ vysvětlovala Marcia. „Tahle římsa, na níž stojíme, by měla vést až ke konci jeskyně. Zřejmě ji nikdo jiný nepoužívá, a tak bychom mohli zůstat mimo dohled.“

Navrhuji, abychom po ní sešli co nejnižší a pak ven na povrch. Tam to provedeme. Ti roboti nevypadají, že by byli konstruováni pro běh v otevřeném prostoru, a možná by nám mohli pomoci naši vlastní lidé. Jansen, už máte dost obrázků?“

„Z tohoto úhlu ano. Jdeme.“

McGillicuttymu se do toho příliš nechtělo, ale následoval obě ženy, které opatrně sestupovaly po římsě. Bylo obtížné soustředit se na pouhý pohyb vpřed. Všude kolem nich bylo příliš mnoho zvláštních a nevysvětlitelných věcí. Podivné bytosti-stroje rozmístěné v jeskyni, spěchající sem a tam, neobvyklé stíny a světelné záblesky míhající se na stěnách, jak stroje používaly řezné hořáky a procházely před nimi.

McGillicutty si uvědomil, že mu skála vibruje pod nohama. Zapnul vnější mikrofony a naslouchal zvukům kolem.

Pískot, skřípání velkých převodů, nárazy padajícího kamení a hukot strojů se rozléhal obrovskou jeskyní, i přes zvláštní zesilovače v jeho přílbě podivně slabý a jakoby vzdálený v řídké atmosféře Marsu. Výkřiky a šepot, které mohly vydávat stroje, ale také nějaký neviditelný a děsivý netvor, čekající na ně v skrytu kdesi mimo dohled. Nevěděl a nechtěl vědět. Poprvé v životě stál Hiram McGillicutty proti tajemstvím, jež neměl sebemenší chuť odhalit. Byl vyděšený a před sebou viděl zející hrob.

Římsa běžela téměř po celé délce jeskyně, ale štěstí jim došlo asi třicet metrů od vchodu. V cestě jim stála stěna ze zborceného kamení a museli vyšplhat do otevřeného prostoru.

Geologická kladívka byla to nejbližší nějaké zbrani, jakou mohli mít. Jansen se necítila právě nejistěji, když zvedla to svoje, ale nic jiného neměla. Na otevřeném konci jeskyně byl větší chaos než na podlaze uprostřed. Roboti-škorpióni byli všude. „Držte se všichni pohromadě,“ sykla Jansen. „Tady se nesmíme rozdělit.“

Vyrazila kupředu k otevřenému konci asteroidu, ke vnikajícímu dennímu světlu a snažila se držet od zaměstnaných skupin robotů co nejdál. Nebylo to snadné. Některé spadlé kameny byly velké jako dům a blokovaly jim cestu – a výhled. Jansen zjistila, že musí neustále uhýbat, protože cesta nebyla průchodná. Šlo se jim ztěžka, neboť se všude válely rozdrčené kusy skal. Museli šplhat a drát se nahoru, aby opět klouzali po hromádách kamení dolů. Bez vítaného znamení čisté marsovské oblohy, která je vedla vpřed, by nikdy nedokázali nalézt směr. I takhle měli problém neztratit z dohledu jeden druhého.

Ve skutečnosti měli víc než problém. McGillicuttyho. Jansen se zastavila a ohlédla. Byla tam MacDougalová a sunula se vpřed po vratkém kameni. Ale byla tam sama. McGillicutty se jim ztratil z dohledu.

„McGillicutty!“ zavolala do rádia a doufala, že se signál odrazí od skal, aby jej slyšel i mimo dohled. „Kde jste?“

„Za...vámi, myslím,“ zazněl jeho slabý hlas. „Trochu jsem se dostal zpět, ale už jdu. Jeden z nich...se na mě dívá.“

„Pane Bože na nebesích. Držte se.“ Jansen zamířila zpět, odkud přišli, nahoru a přes kámen, z něhož se právě sesunula MacDougalová. Ta se obrátila a následovala ji.

Obě ženy se dostaly na vrchol skály asi ve stejném okamžiku, podívaly se dolů – a ztuhly.

McGillicutty tam stál naprosto nehybně a díval se na ně. Před ním stál šorpion a tyčil se nad ním. Na kratičký okamžik udělalo na Jansen dojem, že McGillicutty měl tu odvahu takhle stát – až si uvědomila, že malý muž je příliš vyděšen, než aby se dokázal pohnout.

Šorpion, o krok přistoupil k McGillicuttymu a Jansen se nadechla. Ta věc byla větší, než si myslela. Stála na pěti párech článkovaných klepetovitých nohou a její ploché tělo bylo dobré dva metry od země. Na zadním konci měla řadu něčeho, co Jansen ohodnotila jako senzory, ale nebylo tu nic, co by poznávala jako kameru nebo oko. Byla alespoň tři metry dlouhá, barvy matného stříbra, všude samé hrany a mechanické svaly. Při bližším pohledu nepřipomínala škorpióna – nebo cokoli živého. Bylo to chladné, cizí.

Dvě masivní paže se natáhly k McGillicuttymu. Čelisti na koncích se rozevřely, opatrně se pohnuly vpřed a robot strčil do té podivné věci, kterou objevil.

Jansen vykročila kupředu, ale MacDougalová ji zadržela. „Tohle je poprvé, kdy jedna z těch – věcí – vůbec zaznamenala lidskou přítomnost. Nevíme, jak zareaguje – ale když přijdeme blíž, mohla by se cítit v ohrožení. Zůstaňte vzadu. Nesmíme se do toho míchat. McGillicutty – jste v pořádku?“

Viděly jeho tvář přes přilbu, i když jen matně. Sledovaly, jak mu pracují čelisti, jak mu na kulaté tváři vyráží pot. Chvilí měl potíže zformulovat jednotlivá slova. „Bo-bo-bojím se,“ vykoktal konečně.

A to bylo to poslední, co udělal.

Jedna z paží s klepety se vysunula vpřed a hladce mu uřízla hlavu i s přilbou. Mrtvola tam chvíli stála, pak přepadla dopředu a jasně červená krev pocákala zabijáckého robota.

Jansen zaječela. Marcia ji popadla a táhla ji zpět dolů po kamenité římsě. Jansen se zprvu bránila, na zlomek sekundy se chtěla dívat, spatřit tu hrůzu.

Ale pak už ne. Otočila se a odpotácela se pryč. Její jedinou myšlenkou teď bylo *ven, utéct, daleko*. Spěchala bez jediné další myšlenky ke vchodu do jeskyně. Narazila do řady robotů-nosičů a dva z nich povalila, ale ani jeden z nich si toho nevšiml. Cítila děs, hněv a hrůzu. Tam. Tam byl otvor v jeskyni. Spěchala dál, matně si uvědomovala, že Marcia je za ní, že ji volá a snaží se ji uklidnit. Ale hlas ve sluchátkách ignorovala, stejně jako vše ostatní kromě poslední hromady kamení, přes kterou se musela dostat. Odstranila poslední bariéru v džungli kamenů a nejistě se zastavila na okraji ostrého spádu. Bez sebemenšího zaváhání se vrhla *ven*, dolů na čistý písek Marsu.

Bum. Přistála na břiše a náraz jí na okamžik vyprázdnil hlavu. Vzhledla a spatřila Marcii o dobrých deset metrů výš na kraji jeskyně, jak se připravuje na opatrnější skok dolů.

I ve slabé přitažlivosti Marsu to byl dlouhý pád. Marcia tvrdě přistála a na okamžik ležela roztažená na zádech, než vstala.

„Ježíši. Ježíšikriste,“ zašeptala Marcia a znělo to skutečně jako začátek modlitby. „On je tam mrtvý. Mrtvý.“

Jansen také vstala a rozhlédla se. V duchu stále cítila příznaky paniky. „Nejsme v bezpečí,“ prohlásila. Celá pláň byla doslova poseta nepřáteli. Pohybovali se tu škorpioni, brouci-nosiči i další druhy. Ve středně velké vzdálenosti se po povrchu vlnilo šedomodré cosi o velikosti hory. Ještě dál, až příliš daleko, stály na jedné straně stany, automobily, *lidé*. Tam. Tam musely jít.

„Je mrtvý,“ opakovala Marcia. „Ta věc ho zabila.“

Jansen se otočila a ohlédla se směrem, odkud přišly. Obrovský tvar zničeného asteroidu se tyčil nad nimi. Řada těch prokletých nosičů si opatrně vybírala cestu mezi sesutým kamením asi třicet metrů daleko, pak pokračovala přes písek po stopě nestvůrného tvora, který řídil tenhle přízračný svět. Zdálo se, že nosiči měli jisté potíže při chůzi po prašném písku posetém kameny. Každou chvíli některý z nich zavrával. Rozhlédla se a hledala jednoho ze škorpiónů. I ty písek znatelně zpomalil.

Stále potřebujeme vzorky, říkala si Jansen, lepší šanci už asi mít nebudou. Pohlédla dolů a uvědomila si, že stále drží v ruce kladivo. Zvedla je a zkusmo roztočila.

„Ano, oni ho zabili,“ řekla výhrůžně. „Teď jim to vrátíme.“

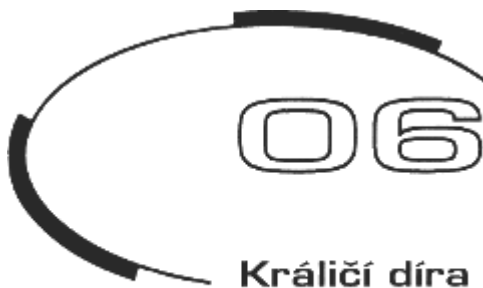
Klopýtala vpřed se vztyčeným kladivem v ruce přímo k nejbližšímu nosiči a snažila se myslet jen na okamžik dopředu. Částečně věděla, že jedná pod vlivem hysterie, adrenalinu, hněvu a strachu, ale byla si současně

vědoma, že musí udělat to, k čemu se chystá. Jeden krok vpřed, další a další. A už byla na hřbetě nemotorného malého robota, nesoucího své odporné břímě. Zahlédla shluk senzorů podobný tomu, jaký viděla na šorpionovi, který zabil McGillicuttyho.

Pozvedla kladivo a udeřila.

Stroj upustil svůj náklad, udělal krok nebo dva dopředu a zhroutil se do písku, jeho dvě nohy se stále slaboučce pohybovaly. Jeho druhové ho ignorovali a jen překážku v cestě obešli. Jansen poklekla, objala stroj pažemi a zvedla jej. Byl překvapivě lehký. I Marcia za ní poklekla a zvedla to, co nazývaly vejcem, houpala je v pažích jako nemluvně. Zachytila Jansenin pohled a obě ženy se na sebe dlouho dívaly. Stalo se toho příliš mnoho.

Beze slova se otočily a co nejrychleji vyrazily k dalekému lidskému táboru.

06 Králíčí díra

„Tak já tě zkusím přesvědčit ještě jednou: je to kámen,“ opakovala Mercer Sanchezová nešťastně. „Hiram McGillicutty zahynul a ty jsi riskovala život při pokusu ukrást kámen a my jsme promarnili půldruhého dne, abychom to potvrdili.“

„Tak to vezmi alespoň na vědomí.“

Jansen Alterová se zamračila a prohlížela si vejčitou věc uprostřed levého operačního stolu. Byli ve stejné polní nemocnici, kde ošetřovali Coyote Westlakovou. Zatím nebyly žádné větší oběti na životech, takže většinu nemocnice zapojili do práce jako polní laboratoř. „Jsi si jistá?“ zeptala se Jansen. Rozhodně to jako kámen vypadalo, sedělo to nehybně uprostřed stolu. Byl to hladký hnědý ovoid, dlouhý asi jako Jansenino předloktí a snad o polovinu užší.

Mercer bezmocně zavrtěla hlavou. „Krucifix, já jsem přece geoložka a ty taky. Samozřejmě jsem si jistá, že je to kámen. Zrentgenovali jsme to, provedli jsme analýzu vzorků, prozkoumali jsme to pod elektronovým mikroskopem, vyvrtali jsme v tom díry. Je to naprosto normální vzorek jednolitě skály z asteroidu, hrouda vysoce organizovaného organického materiálu s příměsí neorganických látek. Kdybych byla horníkem, chtěla

bych takovou žílu prodat na Ceresu. Jádru vysoce organizovaného materiálu, hornina prosycená vodou. Ale není tu žádná vnitřní struktura.“

„Tomu nerozumím,“ chmuřila se Jansen. „Ti nosiči s tím zacházeli, jako by to byly královské klenoty.“

Dveře se otevřely a vstoupila Coyote Westlaková, oblečená v pyžamu a volném županu. Byla bledá a vypadala unaveně, ale nesrovnatelně lépe než předchozí den.

„Co děláte venku?“ ptala se Jansen. „Měla byste ještě odpočívat.“

„Nebudu se hádat,“ odpověděla Coyote hlasem, který se snažila ovládat, aby zněl klidněji, než ve skutečnosti byl. „Ale ostatní postele v mém pokoji používají jako provizorní noclehárnu pro některé dělníky z nočních směn. Jeden z nich chrápe. Probudil mě, vyhnal mě tím z místnosti, a tak tu chodím po chodbách.“ Pokývla ke kamennému vejci. „Nějaké pokroky?“ zeptala se.

„Nic,“ pokrčila Jansen rameny a pozorně si Coyote prohlížela. Byla zřejmě stále ve stresu. S takovým člověkem se musí jednat opatrně. „Právě to chceme vzdát. Mercer došla k závěru, že naše vzácné vejce je kámen. Obyčejný nezajímavý kámen. Děje se ještě něco?“

Coyote zavrtěla hlavou. „Konečně sem dostali toho experta na robotiku Smitherse z Port Viking a teď jsou ve druhém operačním sále, kde toho robota-nosiče pitvají.“

„Pitvají?“ divila se Jansen. „Copak se robot spíš nerozebírá?“

„Ne tenhle,“ odpověděla Coyote. „Sondra mi řekla, že má v sobě i organické komponenty.“ Coyote trochu postoupila do místnosti. „Nějaké novinky z vnějšího světa?“ zeptala se.

„Celá řada,“ odpověděla Jansen. „Máme tu už deset zón přistání a pravděpodobně jich brzy bude ještě víc. Zatím jsou všechny přesně na rovníku. Na každém místě je mezi pěti až čtyřiceti Přistávajícími asteroidy. A v zóně tři a čtyři utvořili Přistávající pyramidu, právě jako tady.“

Jansen viděla, jak při těch novinkách Coyotina tvář mění barvu. No, pokud by měl někdo mít instinktivní reakci při zprávách o Charoňanech, pak to mohla být Coyote.

Jansen spolu s ostatními zblízka sledovala dění v zóně přistání jedna a byla tím vším zcela ohromena. Zdálo se, že ve všech ostatních zónách probíhal stejný postup, i když později.

Jednu věc ale zjistili: Přistávající byli značně různorodí co do barvy, velikosti a tvaru, a stroje i bytosti, které je doprovázely, se od Přistávajícího k Přistávajícímu značně lišily. O prvního Přistávajícího se starali téměř výhradně roboti a o čtvrtého zase něco, co vypadalo jako zmenšené verze jeho samotného.

Pokud se dalo soudit, všechny varianty bytosti i strojů byly funkčně totožné s jejich protějšky na ostatních asteroidech. Rozdíl byl jen ve stylu a zdůrazňování tvarů, nikoli v podstatě.

Každý asteroid, jenž dosedl na povrch planety, obsahoval jednoho obrovského Přistávajícího tvora. V každé zóně přistání se Přistávající choval stejně. Každý jednotlivý Přistávající vylezl z asteroidu. Všichni Přistávající ve skupině pokračovali k jednomu ústřednímu bodu. Každý za sebou táhl obrovský vznášející se sférický objekt. Předpokládalo se, že ty vznášející se koule byly generátory gravitace. Zatímco se Přistávající shromažďovali, pokračovali živí i robotičtí pomocníci v rozebírání asteroidů, které je sem dopravily.

Přistávající se pak spojili. Nebyl to jen vzájemný dotek, ale skutečné spojení, vplynutí jejich těl do jedné velké amalgámové bytosti. Čtyři nebo deset nebo čtyřicet těch velkých věcí utvořilo mohutnou čtyřstrannou pyramidu, všechny generátory gravitace visely přímo nad vrcholem pyramidy jako dětské balónky.

Jansen se otočila a vyhlédla z okénka v operačním sále. To bylo stadium, jímž prošla zóna jedna tohoto rána. Tam venku, přímo před oknem, o tři kilometry dál právě probíhalo další, ještě podivnější stadium. Všichni robotičtí i živí pomocníci všech Přistávajících vztyčovali velkou stavbu nad a kolem pyramidy amalgámových bytostí, přičemž stavbu upevňovali přímo na spojených tělech Přistávajících.

Žádná z ostatních zón nebyla tak daleko jako zóna jedna. Nikdo nevěděl, co se stane, až bytosti skončí se svou prací. Všechny stavby kolem amalgámových tvorů byly obrovské, nejmenší z nich svou velikostí převyšovala největší egyptskou pyramidu.

Coyote přešla za ni a vyhlédla z okna.

„Podívejte na ty hajzly tam venku,“ ukazovala. „Co to tam sakra stavějí?“

„Bůhví,“ Jansen pokrčila rameny. Ale nebylo zrovna nejlepší nechat Coyote přemýšlet o obrovském tvorů, s nímž sdílela asteroid. Změnila proto téma. „Mají už něco z toho rozebírání robota?“

„Kdo ví?“ odtušila Coyote unaveným a nezúčastněným hlasem. Musela se zabývat už příliš mnoha záhadami. „Marcia a Sondra mají zřejmě hodně práce se zjišťováním, jak vlastně fungoval.“

Jansen pohlédla na Mercer. „Chceš se podívat?“

„Proč ne?“ souhlasila Mercer. „Tady se nic neděje. Kde máme ten kámen uskladněný? Nebo bychom ho měli jenom vyhodit?“

Coyote se trochu prudce otočila od okna a zadívala se na ně. „Nechte ho tady a dělejte, že ho stále studujete,“ doporučovala. „Dokud je ten kámen tady, je tahle místnost vám dvěma k dispozici a nikdo jiný sem nemůže

vtrhnout, aby ji používal pro nějaký jiný experiment. Celý tenhle tábor se hemží lidmi, kteří se snaží najít nějaké místo, kde by byli užiteční. Docela ráda bych si odpočinula v pokoji, kde nikdo nechrápe.“

Jansen se zašklebila a přikývla. Coyote Westlaková byla dobrým spoluspiklencem. „Vy máte pokřivenou mentalitu, Coyote. Z vás bude dobrá Mart'anka. Tak pojď, Merce, podíváme se, jak MacDougalová a Berghoffová pitvají mimozemšťana.“

Obě geoložky vyšly z místnosti a Coyote se natáhla na prázdný operační stůl zády ke druhému operačnímu stolu, kde stále trůnil kámen ve tvaru vejce jen metr od ní. Byla ještě unavenější, než si myslela. Během půl minuty usnula.

Jinak by si byla všimla slabého pohybu na druhém stole.

Druhý operační sál byl přeplněn až k prasknutí techniky a pozorovateli i vědci, kteří se snažili něco zahlédnout z vnitřností nosiče. Jansen se musela postavit na špičky u dveří, aby něco viděla. Marcia MacDougalová jako kvalifikovaná exobioložka prováděla vlastní řez, zatímco Sondra, stojící těsně vedle ní, jednotlivé díly se zaujetím přebírala. Obě dvě měly na sobě operátérské rukavice a roušky. Vlastně roušku měli v místnosti všichni. To Jansen udivilo. Napadlo ji, že by snad člověk mohl něco chytit od živých mimozemšťanů – ale od jejich robotů? Všimla si přihrádky s rouškami u dveří. Jednu si vzala sama a další podala Mercer.

Sondra a Marcia už odstranily většinu vnějšího povrchu nosiče a odhalily spoje i převody – a cosi, co až zarážejícím způsobem připomínalo plíce a oběhový systém. Skupinka bloků součástí, odstraněných z robota, ležela na vedlejším stole a muž, který musel být Smithers, expert z Port Vikingu na robotiku, zkoumal jeden z nich hodinářskou lupou.

Marcia při práci mluvila do hrdelního mikrofону jako patolog při provádění pitvy. „Nemělo by nás překvapit, že momentálně dokážeme pochopit nebo vůbec rozeznat jen velmi málo z hardwaru v robotovi,“ říkala. „Ale my pokročíme. Data získaná z lunárních vysílání by nám měla poskytnout cenný pohled na přístup k designu tohoto robota. I když ‚design‘ není zrovna správný výraz. Jsou zde jisté důkazy v podobě zdánlivě přebytných a zbytečně duplikovaných subsystémů umístěných v robotovi, že design tohoto stroje se mohl částečně ‚vyvinout‘ a nebyl záměrně vytvořen.“

Sondra Berghoffová se nakláněla nad nosičem a zkoumala ho sondou. „Trefa,“ oznámila vítězně. „Tohle poznávám.“ Zvedla řezák a odřízla jeden z bloků. Opatrně odstranila nález z hrudi robota a držela jej v ruce, aby na něj všichni viděli.

Smithers opustil vedlejší stůl a přešel k ní, aby se podíval, „Co to je?“ ptal se.

„A jak můžete říci, co to je?“ chtěla vědět Jansen. Vypadalo to stejně jako ostatní elektronické haraburdí, které už z robota vytáhli.

„Je to přijímač gravitačních vln,“ prohlásila Sondra. „Velice malý a podivný.“ Ukázala prstem v rukavici na lesklý pár kuželovitých objektů spojených na špičce a omotaných drátem. „Ale některé komponenty, jako jsou antény, musí mít určitý tvar a musí být určitým způsobem nastaveny, aby mohly fungovat. A tahle věcíčka je miniaturizovaná anténa přijímače gravitačních vln. Ale takový přijímač jsem nikdy neviděla. Skoro jako by měl přijímat jiný druh gravitačních vln, které jsme ještě nedetekovali. Jako je rozdíl mezi dlouhými a krátkými vlnami na rádiu. Přijímač dlouhých vln nebude přijímat krátké vlny.“

Sondra tu věc otočila a znovu si ji prohlížela. „Pokud tohle vyrábějí pro příjem signálů, musí je také vysílat. Když zjistíme, jak tahle věc funguje,“ pokračovala, „můžeme si vyrobit vlastní a vyladit celou sadu dalších charonských vysílání, o jejichž existenci jsme neměli ani tušení.“

Mercer se naklonila k Jansen. „Janse, musíme tu věc vyfotit. Mám známého v Port Vikingu, určitě by to moc rád viděl.“

„Počkej okamžik. Nechala jsem fotoaparát ve druhém operačním sále,“ zadržela ji Jansen. Vyběhla z místnosti a utíkala halou.

Coyote Westlková se s trhnutím probudila. Za sebou slyšela hluk. Na kratičký okamžik přemýšlela, kde vlastně je. Tohle nevypadalo jako její habitat. Pak se jí všechno vrátilo. Byla v polní nemocnici a dřímala na operačním stole. Ale co znamenal ten hluk za ní? Otočila se, aby se podívala.

A ztuhla.

Ten kámen už nebyl kámen. Bylo to živé.

Vysunulo to dvě oči, ústa a pár plazících se nohou. Povrch stále vypadal jako obyčejný kámen, ale jak se dívala, začaly ho kusy odpadávat a pod ním se odhalila lesklá kůže.

A dívalo se to na ni očima, které jí připomněly její nejhorší noční můru. Oko ve skále.

S bušícím srdcem se Coyote Westlková posadila na stole a opatrně ustupovala, aby byl mezi ní a tou příšerou operační stůl.

Musela tu věc zabít. Pohybovalo se to vpřed k ní a vydávalo to podivné hvízdavé zvuky. Narazilo to na okraj stolu a oči na stopkách se podívaly dolů, aby zhodnotily situaci.

Coyote toho okamžiku využila, aby odskočila ještě dál ke stěně. Divoce se rozhlížela po místnosti a hledala zbraň. Geologická brašna, patřící Mercer. Její řezací laser. Viděla, jak vyčuhuje z brašny.

Se zády opřenými o stěnu se Coyote sunula místností k laseru. Příšera z kamene odstoupila od kraje stolu a znovu se na ni dívala. Další tři kroky. Dva. Jeden. Coyote popadla laser a náhlý pohyb příšeru zarazil. Vydala ze sebe útočné vrčení a zdálo se, že se trochu zvedá.

Coyote pohlédla na laser a dokončila nastavování. Úzký paprsek, maximální energie. Znovu vzhlédla a spatřila, jak ta věc otvírá ústa a odhaluje zuby ostré jako břitvy.

U dveří zaslechla pohyb. Reflexivně se tím směrem otočila a zamířila laser.

Jansen Alterová vešla do místnosti a ztuhla. Příšera z kamene k ní otočila oči. „Pane Bože,“ řekla konečně. „Co je –“

„Není to kámen, to je jisté,“ zasyčela Coyote. Znovu namířila laser přímo té věci mezi oči a stiskla tlačítko. Hlavou věci projel rubínový paprsek a ta vydala smrtelný křik. Její kůže nabobtnala a praskla. Potom ta věc spadla ze stolu a po nárazu se na podlaze začal roztékat tmavohnědý sliz.

Coyote Westlaková pocítila nával vzrušení. Zabíla to. Tentokrát vyhrála. Ale chvění se vrátilo. Bude potřebovat víc, než jen zabít příšeru z kamene, aby se vše dalo do pořádku.

Ale oči jí zářily, když překročila sliz a podala Jansen laser. „Postarejte se, aby tentokrát už zůstal mrtvý,“ řekla.

Chladné hvězdy oblohy severního pólu Měsíce osvětlovaly zaměstnaný tým pod nimi. Skupinka inženýrů napjatě čekala v průhledné kopuli a sledovala indikátory zatížení vrtáku. Larry stál kousek od ostatních, v ruce stále ještě držel detektor gravitačních vln, které je sem přivedly, a přál si, aby si mohli stáhnout skafandry. Ale v kopuli ještě nebyl vzduch, a pokud tu později nějaký bude, nebylo by to nic, co by chtěl dýchat. Všichni na pólu byli informováni o existenci Kola – ale bylo by zapotřebí něčeho jako výronu plynu z Měsíce, aby většinu z nich přesvědčili. Drtivá část techniků se tvářila skepticky, mírně řečeno.

Larry byl unavený, ale to se dalo pochopit. Vzbudili ho uprostřed noci, jakmile přišly zprávy z Marsu. Alespoň Luciana nechali spát. Lucian, vyčerpaný rychlou cestou do Central City a zpět, bude potřebovat odpočinek.

Larry se rozhlížel a sledoval činnost v kopuli. Před čtyřmi hodinami tady byla holá, ničím se od okolí nelišící měsíční krajina. Ale pak přišla zpráva z Marsu o alternativním detektoru gravitačních vln s popisem, jak jej

postavit. Netrvalo dlouho a potvrdili, že přijímal signální paprsek gravitačních vln.

Alternativní detektor se dal snadno postavit i používat – a v okamžiku, kdy jej zapnuli, dovedl je přímo na toto místo.

„Zatížení na nule!“ hlásila obsluha vrtáče „Jdeme skrz –“

Zazněl nadšený křik, ale téměř okamžitě zanikl v mračnu prachu a oblaku zeleného plynu, vycházejícím z díry. Ale Martťané je varovali i před tím a vynutili si umístění kopule.

„Je tam určité tlak,“ hlásil velitel vrtného týmu Larrymu. „Jen Bůh ví, co je tohle svinstvo zač,“ pokračoval a mávl rukou skrze mlhu. „Vypadá to stejně jako ten plyn, co měli na Marsu. Nevíte, co to sakra může být?“

„Pravděpodobně produkty biologických zplodin.“

„Z Kola? Chcete říct, že tady chodíme v jeho plyných hovnech?“

Larry pozvedl dlaně, což mělo ve skafandru značit pokrčení ramen. „Je to možné. Pravděpodobně ano. Můžete hádat stejně jako já. Ale prorazili jsme? Dostali jsme se do vrcholu Králičí díry?“

„Stále ještě vytahujeme vrták. Pak tam hodíme kameru a uvidíme, co nám ukáže. Ale ano, prorazili jsme. Teď je na vás, abyste zjistili, do čeho jsme se to probourali. Na vašem místě bych vzbudil svého kamaráda a vlezl bych do teleoperátora.“

Larry sledoval Luciana, jak si obléká zpevněný skafandr. „Umíte zacházet s tím alternativním detektorem?“ zeptal se. „Mohlo by to znamenat rozdíl mezi –“

Lucian netrpělivě přikývl. „Jo, jo,“ odpověděl. „Vím, jaký by v tom mohl být rozdíl.“ Otočil se a pohlédl na technika. „A vy opatrně s tou svorkou,“ vyštěkl. „Měl byste utěsnit skafandr, ne mi amputovat ruku.“

Larry si zkontroloval hodinky. Brzy bude muset vyrazit, pokud si má včas navléci postroj T.O. „Podívejte, jedna věc musí být jasná. Ta příšera v kameni si vytvořila oči, ústa i končetiny během několika minut. Mělo to oběhový a nervový systém, místo mozku tam bylo cosi elektronického a logické obvody. Zdá se, že schopnost vytvořit všechny tyhle věci byla v kameni po celou dobu. Říkají tomu existující implicitní příkaz, ať už to znamená cokoli. Jde o to, že ta příšera byla skrytá v kameni po celou dobu. Zpráva z Marsu říká, že než se probudila, byla příšera nerozeznatelná od ostatního kamení v asteroidu. Ta doktorka Mercer Sanchezová si myslí, že některé z asteroidů, na kterých jsme těžili organické látky, byli ve skutečnosti Přistávající v inertním stavu cysty. A neptejte se mě, jak dosáhnete takového maskování na molekulární úrovni. Nikdo to neví.“

Lucian se zamračil. „Jinými slovy všechno, co tam vypadá jako kámen, by najednou mohlo ožít a kousnout mě do zadku,“ zavrčel. „Jak je tohle možné?“

„Zkuste lepší otázku. Jako proč? Ty věci jsou velké jako hory. Ale maskují se za skály a skrývají se, možná po miliony let. Tak před čím se schovávají? Co může být tak nebezpečného, aby vyděsilo i je?“

Na to Lucian nenašel odpověď a technik pro skafandry také ne.

„Pane Bože,“ řekl Lucian, „na tohle jsem nepomyslel. Ale proč? Proč mají asteroidy přistávat a stavět pyramidy na Marsu?“

„A na Venuši a Merkuru i na velkých měsících vnějších planet,“ doplnil ho Larry. „Máme zprávy ze všech radarových skenů na Venuši, přeletů na sluneční straně Merkuru a od očitéch svědků na Ganymedu a Titanu. Ty věci budou všude.“

„Proč? A kdo? Kdo tohle dělá? Řídí to všechno Přistávající, nebo je to Kolo – anebo něco jiného?“

„Zodpovězte mi tyhle otázky a vyděláte opravdu hodně peněz,“ povzdychl si Larry s poněkud násilným a neklidným smíchem. Napětí mezi nimi se alespoň na okamžik uvolnilo.

„Nějaké zprávy od vrtného týmu?“ ptal se Lucian.

„Hlásili se těsně předtím, než jste přišel. Potvrdili to před jednou nebo dvěma minutami: provrtali jsme se do dutiny. Spustili tam na kabelu kameru – a objevili vršek duté šachty o padesáti metrech v průměru, šest set metrů pod povrchem. Ted' používají těžkotonážní Gopherův vrtač, aby díru rozšířili. Vedoucí týmu říká, že je to běžný rutinní postup při hloubení tunelů.“

Lucian prkenně přikývl. „Až na to, že dalším krokem je zavěsit mě na kabel a spustit mě dolů do díry čtyřicet kilometrů hluboké,“ mračil se.

Larry se té při té myšlence zachvěl, zatímco technik prováděl poslední připojení ke skafandru. Ale co jiného mohli dělat? Letět dolů kosmickou lodí?

O této možnosti se skutečně uvažovalo a pro všechny případy odeslali k pólu malý přistávací modul s raketovým pohonem – ale riziko bylo prostě příliš velké. Spustit Luciana po kabelu se mohlo zdát riskantní, ale letět v modulu uzavřeným prostorem s vlastním atmosférickým tlakem bylo hrozně nebezpečné, prakticky to byla sebevražda.

Ale co kdyby se kabel přetrhl? Co kdyby byl tam dole jeden z těch robotů-šorpionů a rozhodl se jej přestříhnout vedví?

Larry nepochyboval, že časem by určitě přišli na lepší metodu. Ale oni neměli čas. Ty zatracené pyramidy už byly na všech světech kromě Měsíce. Lidstvo potřebovalo zjistit, k čemu tu byly.

A jejich čas byl omezený. Svatý Antonín, letící zvolna kurzem, který by Charoňané neměli upozorovat, by měl být příštího dne v Zemském bodu. Sonda se nedala zastavit ani pozdržet. A nikdo se o to ani nesnažil. Zdržení by mohlo znamenat odhalení. Ale jakmile Svatý Antonín proletí červí dírou v Zemském bodu, mohou získat ve hře výhodu.

Charonští vůdcové – ať už byli kýmkoli a čímkoli – by pravděpodobně zabránili jakémukoli dalšímu kontaktu. Země bude potřebovat každíčký zlomek dat, jaký může dostat, všechna data, která průzkumníci ze sluneční soustavy vyšlou Svatému Antonínovi, než sonda proletí červí dírou a bude hledat Zemi.

A každý byl ochoten se vsadit, že odpovědi na ně čekaly na dně Králičí díry. V díře. Larry se při té myšlence zachvěl.

Náhle zamrkal a vzpamatoval se. „Je tu ještě jedna novinka z Marsu. Teď víme, jak naslouchat jejich vysílání na gravitačních vlnách. Máme s sebou vzít indukční cívky. Ty by měly zachytit všechny signály vysílané Kolem, převést je na rádiové signály a vyslat je Králičí dírou na povrch. Problém je, že aby indukční cívky fungovaly, musí být fyzicky připevněny k tomu, co odposlouchávají.“

Lucian na Larryho zachmuřeně pohlédl. „A já jsem ten, kdo je tam má dopravit. Ohromné.“

Klec výtahu byla krychle s paprskovitými vzpěrami délky asi tří metrů, všechno bylo svařeno na místě a pak přes nákladní propust dopraveno do kopule. Lucian, obalený zpevněným skafandrem, stál na vzdálenějším konci otvoru do šachty a trochu nejistě si prohlížel klec výtahu. Stála na zemi přímo vedle okraje jámy.

V průhledné kopuli se vznášel zelenavý plyn, takže vnitřek zmatněl a sotva bylo vidět obrysy chladné šedivé krajiny venku, díky níž vypadal povrch Měsíce nezdravě a pochmurně. Gopherův vrtač byl nakloněn na zemi před kopulí. A buldozery stále ještě odstraňovaly obrovské hromady kamení rozdrčeného na prach, které vrtač vyhrabal na světlo.

Lucian vstoupil do klece, posadil se na sedačku a otočil hlavu, aby pohlédl na svého společníka na tomhle výletě. Ten seděl bez hnutí na brašně plné vysílacích relé. Humanoidní teleoperátor. A pěkně ošklivý: samé hrany a kamery, dráty a serva, spíše se podobal kostlivci než člověku. Jeho tmavá kovová kostra byla jemná, plná drátů a věc na ramenou se dala nazývat hlavou jen díky své poloze.

Čočky dvou hlavních televizních kamer byly víceméně na místě, kde by měly být oči, namísto uší tu byly podivně vytvarované mikrofony. Ale smysly operátora posilovala desítka dalších pomocných objektivů kamer a

hlukových i dálkových mikrofonů. Momentálně byly vypnuté a Lucian za to byl vděčný. Poskytovalo mu to jakýsi pocit soukromí.

Nebylo mu příjemné zůstat uvězněný s teleoperátorem. Většina lidí by tu věc nazvala robotem a to by stačilo – rozhodně to vypadalo jako humanoidní robot – ale většina lidí se s ním nevydávala do hlubin Měsíce. Lucian si ten rozdíl dobře uvědomoval. Skutečný robot se sám dívá a jedná, sám myslí, přímo na místě. Bohužel žádný robot nebyl dost pohotový nebo chytrý, aby mu bylo možno v takovéto situaci důvěřovat.

Lucian pocítil, jak jím projíždí vlna hněvu. Larry zůstane tam nahoře, v bezpečí, a bude si užívat sofistikovaných zážitků z virtuální reality, zatímco Lucian půjde doopravdy dolů. Ale to bylo nefér. Larry chtěl jít, ale Daltry mu v tom zabránil, když se sám Lucian proti tomu ohradil. Třebaže to byl Larry Chao, kdo na ně přivolal tuto pohromu svými šílenými experimenty, byl Lucian k sobě natolik poctivý, že nemohl označit Larryho za zbabělce.

Teleoperátor tu byl proto, aby všechno Lucianovi usnadnil. Veškeré spojení mezi Lucianem a lidmi na povrchu půjde přes Larryho a T.O., takže Lucian bude hovořit jen s jedním hlasem. T.O. bude mít zapnuté všechny kamery, bude vše zaznamenávat, takže Lucian nebude muset fotografovat.

Ale co bylo nejdůležitější, Larry byl v ovládacím postroji teleoperátora proto, aby Luciana chránil.

Muž obsluhující rumpál zapnul motor, namotal lano a zvedl klec ze země, takže se na okamžik houpala sem a tam, než zabraly tlumiče hybnosti. Potom operátor přesunul klec na místo nad vrchol šachty.

Lucian vzhlédl. Klec visela na čtyřech tenkých kabelech, z nichž každý dokázal udržet plnou váhu klece. Byly propojeny do složité struktury, umožňující přesun nákladu na další kabel, kdyby jeden z nich praskl, a udržující výtah ve vodorovné poloze. Operátor zavěsí na soustavu kabelů každých čtyři sta metrů další brzdy hybnosti, které by měly zabránit, aby se klec rozhoupala jako kyvadlo. Když se vezme v úvahu, jak krátkou dobu na to všechno měli, byl to vskutku úctyhodný výkon.

Lucian mávl na operátora a na nevelký dav anonymních postav ve skafandrech stojících v průhledné kopuli. Bylo zvláštní takhle mávat na rozloučenou a přitom nevědět, kdo je kdo. Byl jednou z postav Larry? Nebo už byl v postroji ovládání T.O.? Proč se o to právě teď stará, napadlo Luciana. Rumpál se dal do pohybu. Klec začala klesat do temnoty, kde ji spolkla chladná zem. Lucian zapnul světla výtahu, jak se povrch ztrácel z dohledu.

Lucian byl v pasti. Chtěl stát a něco dělat, ale inženýři ho varovali, aby omezil veškeré pohyby ve výtahu na minimum. Čím méně bylo náhodných pohybů, tím menší byla možnost, že některý pohyb výtah rozvibruje a divoce rozkývá sem a tam. Ale to vědomí mu nečinilo sezení o nic snazší.

Prvních asi sto metrů bylo bez jakéhokoli překvapení. Šachta se naprosto podobala běžným vertikálním šachtám, které Konerové hloubili na Měsíci po tisících. První úsek šachty byl téměř uklidňující, bylo to cosi známého v tom bledě zeleném vzduchu.

Ale známé prostředí netrvalo dlouho. Lucian se naklonil přes okraj sedačky a pohlédl dolů. Na dně lidmi vyhloubené šachty uviděl temný otvor, příliš daleko a příliš hluboko, aby jej mohla světla výťahu osvětlit. Tam. To byl přechod do neznáma.

Po jeho boku se náhle cosi pohnulo – pohybující se lesklé světlo. Lucian leknutím téměř vyskočil ze sedačky.

„Ach, promiňte,“ ozval se v jeho přílbě Larryho hlas. „Nechtěl jsem vás polekat. Jen jsem tu věc právě zapnul.“

„Sakra, ne –“ Lucian bojoval s další vlnou iracionálního hněvu. „Panebože. Jo. V pořádku. Jen jsem tu nečekal. Jaký v tom máte pocit?“

„Není to tak hrozné. Používal jsem je už dříve na Plutu. Tenhle postroj je vlastně mnohem jednodušší. Není tu žádné zpoždění vyvolané rychlostí světla.“ Larryho hlas připadal Lucianovi jakoby bez těla, snad proto, že T.O. neměl nic podobného ústům, jež by mohla předstírat, že z nich hlas vychází. Hlas přicházel od Larryho z povrchu přes přímé rádiové spojení v běžné komunikační jednotce na T.O. Byl zvyklý na rádia na skafandrech i na hovory s hlasy bez těl náležející lidem, které nikdy neviděl. Ale tohle. Hovořil se strojem s duší Larryho Chaa, s cizí bytostí s Larryho vědomím. Zachvěl se a zapudil ty myšlenky.

T.O. se naklonil přes okraj klece a pohlédl dolů. „Už se blížíme ke dnu vrtu,“ oznámil T.O.

„Dobře,“ odpověděl Lucian slabým hlasem.

Klec se spouštěla níž, dolů do hlubin. Otvor na dně vyhloubené šachty se zvětšoval, jak se k němu přibližovali. Stoupala z něj oblaka zelenavého plynu a vznášela se na dně šachty. Lucian měl pocit, že klesají stále rychleji. Věděl, že to musí být pouhá iluze, způsobená jejich přibližováním k otvoru. Měřič ukazoval neměnnou rychlost klesání, ale ani to ho neuklidnilo. Pohlédl vzhůru do tmy, která se nad nimi uzavřela, když světla výťahu v dálce mizela ve slabé zelenavé záři.

Znovu pohlédl dolů, právě včas, aby viděl, jak vstupují do otvoru.

A do nekonečné temnoty, naplněné zelenou mlhou. Nevábně vypadající vzduch byl nejen prosycen zelenou barvou, byla tu hustá zelená smrt, snižující viditelnost na méně než metr. Larryho T.O. téměř zmizel z dohledu, i když byl tak blízko Luciana, že mohl vztáhnout ruku a dotknout se jej.

Stěny té nestvůrné šachty nebyly vidět vůbec. Hlava T.O. s kamerami se otáčela sem a tam, jak se Larry rozhlížel, zatímco pomocné kamery T.O. mířily do všech směrů. Larry ani Lucian neměli co říci.

Lucian vzhlédl a skrze mlhu naposledy zahlédl strop šachty. „Larry? Zabral jste kamerami strop? Čistá skála, nikdy nebyla opracovaná.“

„Jo,“ odpověděl T.O. „Všichni důlní inženýři nahore přísahají, že ten povrch nikdy nebyl hlouben ani jinak narušen. Možná mají pravdu. Mohlo by to vysvětlit, proč jsme nahore nenašli žádné vytěžené kamení.“

„Pokud Charoňané nevyhloubili ten otvor z povrchu, tak jak se Kolo dostalo dolů?“ tázal se Lucian. „A proč vyhloubili téměř celou šachtu? A kam se podělo všechno to kamení?“

T.O. pokrčil rameny, jako by maně napodoboval Larryho pohyby. „Třeba se sem Kolo dostalo jako mnohem menší tvor z nějakého jiného bodu na povrchu a pak snědlo to kamení jako surovinu. Třeba Kolo vyhloubilo tu šachtu nahoru, aby získalo stavební materiál. Přebytké kamení mohlo stlačit, aby vytvořilo stěny šachty a zpevnilo je. Nebo je tu třeba někde skryta docela malá černá díra a v ní je všechno to ztracené kamení.“

A pokud jde o to, proč je vyhloubena téměř celá šachta, mám další nápad. Třeba jednoho dne vyrazí na povrch, tak jako Přistávající vylezli z asteroidů, a potřebuje únikovou cestu. Kdo ví?“

Lucian cítil, jak se mu ježí chlupy na krku. Larry Chao nebyl právě nositelem nejpríjemnějších myšlenek.

Oba jeli dlouhou dobu mlčky, čas plynul a stěny ubíhaly kolem nich. Lucian myslel na původní Králičí díru a jak dlouho jí Alenka padala. Dost dlouho, aby se při pádu začala nudit a klást si nesmyslné otázky. „Jedí netopýři kočky?“ zamumlal si pro sebe.

T.O. se otočil a zadíval se na něj. „Říkal jste něco?“ ptal se.

„Ne, nic,“ odušil ve zbytečných rozpacích.

Chvíli jeli opět mlčky. „To je zvláštní,“ ozval se Larryho hlas. „Jak klesáme blíže k planetárnímu jádru, měla by postupně stoupat teplota. Ale je stále stejná, možná dokonce klesá.“

„Třeba to zatracené Kolo pohlcuje něco z tepla jádra jako zdroj energie,“ uvažoval Lucian. „Ne dost, aby se to dalo poznat z povrchu, ale stačí to, aby se snížila teplota v šachtě. Třeba slouží šachta právě k tomuhle, aby vedla teplo až ke Kolu.“

„To je možné.“ Teleoperátor se chvíli rozhlížel. „Myslím, že mlha se zvedá. Začínám vidět stěny šachty. Okamžik, vyšlu signální pulz ke dnu.“ Chvíli se nedělo nic. „Už tam budeme,“ oznamoval Larryho hlas. „Jsme jen dva kilometry ode dna,“ pokračoval. „Držte se, Luciane, operátor nás teď začne zpomalovat.“ Lucian ucítil nárůst tlaku, jak klec zvolnila. Po jeden

děsivý okamžik se klec začala kývat sem a tam a Lucian si ji představil jako kyvadlo, pohybující se pomalu a neúprosně dopředu a dozadu, až by se roztránil o stěnu šachty. Ale pak houpání zmírnilo brzdy hybnosti, až je zcela zastavily. Lucian si ulehčeně oddechl. Alespoň nezahynou takovýmto způsobem. I když nebylo pochyb, že na dně je čeká řada dalších možností.

Volající si jen matně uvědomoval přítomnost vetřelců vstupujících na jeho území. Zabýval se velkými věcmi, ničím menším než řízením dobývání sluneční soustavy. Drobné rušení u severního portálu bylo nedůležité. Údržbářské systémy si dokázaly poradit s každým problémem. Volající se rozhodl soustředit se na svou práci, na koordinaci Pojídačů světů. Bývali to občas nepřiliš schopní pomocníci, dokázali velké věci, ale zcela postrádali flexibilitu. Téměř v jakémsi záblesku humoru si Volající uvědomil, že Sféra musí vidět své Volající ve stejném světle. Volající dále rozvíjel svou schopnost zvažování, sebeuvědomění a pochopení sebe sama. Bude tyto schopnosti potřebovat v další fázi svého vývoje. Ve fázi, během níž se zcela změní Volající i celá Sluneční soustava.

Po Larryho obočí stékal pot. Jenom sedět v téhle věci představovalo obrovské napětí. Ať by řekl Lucianovi cokoli, aby ho uklidnil, práce v ovládacím postroji teleoperátora byla značně vysilující. Larry byl natolik obklopen ovládacím exoskeletem postroje, že ho komunikační technici na druhé straně místnosti sotva viděli.

Ovládací postroj visel ve vzduchu, aby nohy nebyly omezovány podlahou. Mohl běhat, skákat, kopat, mávat pažemi, mohl dělat, cokoli chtěl, a ovládací postroj zůstal na místě, jen pohyboval končetinami. Ve skutečnosti se pohyboval teleoperátor dole.

Tlakové senzory v nohou, v pažích, v těle samotného teleoperátora vysílaly pocity zpět na serva v ovládacím postroji, čímž poskytovaly příslušné fyzické vjemy podle toho, co T.O. právě dělal. Nejjemnější elektrický šok vyvolával pocit bolesti a tím Larryho varoval, že jeho činnost by mohla T.O. ohrozit.

Larryho hlava byla skryta v obrovské přilbě. V jejím vnitřku zobrazovaly dva displeje pohled zabíraný kamerami T.O. a Larryho sluchátka spojovala slabé zvuky z externích mikrofonů T.O. s hlasy v komunikačním kanálu.

Dráty a převody, páky a senzory: tak vypadal ovládací postroj zvenčí.

Zevnitř to bylo jiné. Larry nebyl v komunikačním středisku. Sestupoval do té obrovské šachty v otevřené kleci výtahu vedle Luciana a kromě slabého světla byla všude kolem tma a do uší mu hučel nezdravý vzduch.

Byl tam, všechny jeho fyzické vjemy byly spojeny s místem, v němž se ve skutečnosti nenacházel.

Ale věděl, že nic z toho, co cítí, není skutečné. Ta tma, ten vítr, nic tu doopravdy nebylo. Ten vyděšený muž ve skafandru, k němuž mohl vztáhnout ruku a dotknout se ho, tady vůbec nebyl. Bylo to jako zvláštní uvědomění si sebe sama ve špatném snu, když věděl, že sen není skutečný, ale přesto ho prožíval a přijímal realitu jeho světa, když bojoval s démony.

Ale takový způsob odcizení nepatřil do postroje teleoperátora. Musel celým srdcem věřit, že je dole v té šachtě. Protože to bylo skutečné, byl to život i smrt. Pohlédl na Luciana, sedícího vedle něj na sedačce se strachem v očích. Šlo tu skutečně o život a smrt – Luciana. A možná i celého lidstva. A dost možná i veškerého života ve vesmíru.

Něco mu na tom připadalo méně jako sen – ale spíš jako noční můra.

Lucian stiskl rukama okraje sedačky. „Pět set metrů,“ oznamoval klidně Larryho hlas. „Čtyři sta. Trochu víc zpomalujeme. Držte se, Luciane – operátor chce brzy úplně zastavit, jen aby se ujistil, že jsme stabilní, než přistaneme. Tři sta metrů.“

Klec dále zpomalovala a Lucian pocítil zvýšenou tíhu. Co na ně tam dole vlastně čeká? Vše, co věděli, co doopravdy věděli, bylo, že Kolo produkovalo pás gravitační energie, který obklopoval Měsíc.

„Zastavili jsme,“ oznamoval Larryho hlas. „Pulz ukazuje výšku asi sto osmdesát metrů. Zanedbatelný kyvadlový i zpětný pohyb, všechny kabely drží. Vypadá to dobře. Jdeme dolů.“

Klec opět vyrazila dolů, teď už pomaleji. Nyní jasně viděli stěny šachty, stejně jako viděli, že jsou uvnitř lesklého válce o stovce metrů v průměru. „Luciane, jakmile budeme dole, vezmu všechno nářadí a vy co nejrychleji vystupte,“ pokračoval Larryho hlas. „Vytáhnou výtah zpět nahoru ke značce na sto metrech a nechají ho tam, dokud nebudeme připraveni se vrátit.“

„Proč?“

„Aby si byli jisti, že jsme v něm sami. Nevíme, co je tam dole, nezapomeňte.“

„Ach ano, vzpomínám si. Tenhle drobný detail určitě nezapomenu.“

Larry neodpověděl. „Padesát metrů,“ hlásil. „Čtyřicet. Třicet. Znovu zpomalujeme. Dvacet. Deset. Zpomalujeme. Tři. Jeden metr od země, zastavujeme. Všichni ven.“

Lucian oporně vstal ze sedačky. Vyhlédl přes okraj klece. „To je víc než jeden metr,“ protestoval. „Víc než dva.“

T.O. se otočil a pohlédl na Luciana. „Tak skočte,“ vyzval ho Larryho hlas. „Byl byste raději, aby to špatně odhadli obráceně a my bychom se zastavili dva metry pod povrchem?“

Lucian přikývl, opatrně se přesunul ke kraji plošiny a skočil dolů. V nízké měsíční gravitaci to neměl být tak prudký náraz, ale přesto mu to na vteřinu vyrazilo dech a ztratil rovnováhu. Natáhl ruce, aby zmírnil pád, a skončil s tváří zabořenou do země. „Právě jsem zde na povrchu učinil svůj první objev,“ oznámil. „Je velmi tmavé barvy. A křupe.“

T.O. spustil na zem po laně brašnu s přístroji a sám seskočil ještě nemotorněji než Lucian, dopadl na ruce a na kolena. „Nemám v téhle věci právě nejjemnější senzorické vnímání,“ stěžoval si. „Co tím myslíte, že křupe?“

Lucian vstal. „Myslím tím, že se pod tíhou drtí. Asi jako když kráčíte po podzimním listí v parku. Povrch má nějakou tmavorudou barvu, vrstvy jsou vyschlé a vyprahlé. Stoupněte si na to a propadnete se přes vnější vrstvy k čemukoli, co je pod nimi.“

„Vypadá to trochu jako mrtvá hadí kůže. A všude je smetí,“ komentoval Larryho hlas spíše pro záznamové zařízení nahoře než kvůli Lucianovi. „Všechno je rozbité nebo mrtvé, nebo tak nějak. Kusy a úlomky, které nedokážu identifikovat. Stejná narudlá barva jako samotný povrch, některé kusy jsou kovové.“

T.O. vstal a rozhlédl se. „Zatím to tu vypadá klidně.“

Volající měl slabý pocit čehosi podivného. Po dlouhou dobu nerozuměl ničemu. Cítil něco, dvojí něco, pohybovalo se to po jeho kůži – ale nebyly to jednotky, které by měl pod kontrolou. Měl rovněž cítit, vidět a pachově vnímat totéž, co ty vzdálené jednotky cítily a dělaly. Ale nebylo tu nic.

V dřívějších dobách by Volající okamžitě nevysvětlitelná data odblokoval, odmítl by je přijmout jako skutečná. Ale Volající rostl a měnil se. Probuzení jeho dálkově ovládaných jednotek z dlouhého spánku, shon údržbářských automatů, které mu dodávaly vnější vstupy, vjemy přicházející z jiných planet – to vše vyvolávalo potřebu vidět víc, znovu si vzpomenout, jak se učit. Ty nové věci bylo třeba prozkoumat.

V oblasti nebyly žádné sofistikované dálkově ovládané jednotky, jen několik sběračů malých součástek, kteří v odpadech mrtvé kůže Volajícího pátrali po použitelných součástkách a materiálech. V této situaci by mu nebyli k ničemu.

Dva větší pracovníci nebyli příliš daleko. Vyšle je, aby to tam prohlédli. A aby Volajícího bránili, kdyby to bylo nutné.

Protože vesmír byl nehostinné místo.

Lucian vstal, osvětlen světlem klece výťahu, a snažil se dohlédnout za vlastní tyčící se stín. Náhle se světlo přesunulo a stín zmizel, jak klec výťahu začala znovu stoupat. Značně nakloněné světlo z klece teď na ně svítilo přímo seshora. Lampy se širokým záběrem osvětlovaly všechny strany jeskyně.

Oba teď stáli v rozlehlém tunelu. Luciana najednou napadlo, že tohle je tunel Kola. Mohl se vydat tím tunelem přímo za nosem a obejít celý Měsíc, od severního pólu až k jižnímu a zpět. A co bylo ještě podivnější, on stál na Kole, stál na věci obepínající celou oběžnici hluboko pod měsíčním povrchem.

„Máme společnost, Luciane,“ oznámil Larryho hlas tiše.

Lucianovi se sevřel žaludek a pomalu se otočil, aby se podíval, kam T.O. ukazuje.

Mezi odpadky na povrchu se pohybovalo cosi o velikosti obrovského králíka. Mělo to lesklou stříbrnou barvu a kráčelo to na množství malých krátkých nožiček. Lucian si všiml, že něco z úlomků na zemi odpovídalo tvaru téhle věci. Mohl to být jeho krunýř nebo nějaká vnitřní součástka.

Ta malá dusající věc dále zkoumala každý nalezený úlomek párem dlouhých jemných tykadel. Kousky některých nalezených předmětů sbírala a zasunovala je do otvoru, který měla na zádech. Lucian nedokázal rozeznat, zda to jsou ústa nebo skladovací prostor. „Je to živé, nebo je to stroj?“ ptal se, aniž by doopravdy čekal odpověď.

Teleoperátor s Larryho hlasem se k němu otočil, zvedl mechanické paže, dotkl se jednou z nich hrudi a otázal se: „A co z toho jsem já?“

„Mluvte vážně,“ ohradil se Lucian. V Larryho hlase bylo něco, co ho znervózňovalo.

„Mluvím vážně. Přemýšlejte o tom.“

Lucian o tom uvažoval. „Asi obojí. Jste živý tvor ovládající stroj.“

„Přesně tak. A to jsou i tyhle věci. Až na to, že údaje z Marsu vypadají, jako by někdy stroje ovládaly živé tvory. Možná nerozlišují mezi živými tvory a stroji tak jako my.“

Tohle byla znepokojivá myšlenka. Lucian se chystal odpovědět, když zahlédl dalšího z těch pohyblivých tvorů, jak se sune mezi odpadky. Obě věci cítily jedna druhou a pohybovaly se společně. Jejich tykadla se dotkla, pak se každý natáhl k otvoru v zádech toho druhého, začal z něj vytahovat drobné předměty a přesunovat je do vlastního otvoru. Tykadla se míhala nad oběma trupy rychleji, než se to dalo rozlišit pouhým okem, prováděla věci, které Lucian nestačil sledovat. Ale když se oba tvorové vydali pryč, zdálo se, že jeden z nich vyměnil pár nohou za levé tykadlo svého druha. „Panebože,“ hlesl Lucian. „Modulární zvířata? Smíšené a náhradní díly? No

tak, podívejme se na senzory gravitačních vln, než se objeví něco, co si bude chtít vyměnit součástky s námi.“

T.O. zvedl brašnu s přístroji a připevnil si ji na předek trupu. Začal ji prohledávat, až objevil senzor gravitačních vln, stejný přístroj, jaký Larry použil, aby našel samotnou Králičí díru. Ted' byl nastaven tak, aby ukazoval na místo, kde by indukční cívka našla dost silný signál, aby s ním mohla pracovat. „Bože můj,“ ozval se Larryho hlas. „Mohli jsme ty cívky prostě umístit na povrchu, Luciane. To gravitační pole je čertovsky silné.“

„Je to možné?“ ptal se Lucian. „Nerušily by je ty vtřající věci?“

„Asi bychom si s tím poradili. Jsou dobře zpevněné a zavařené. A sledovací tým mi řekl, že už od těch věcí přijímají signály. Ale přesto bychom opravdu měli –“

„Za vámi!“ vykřikl Lucian.

T.O. se prudce otočil, aby se podíval.

„Pane Bože na nebesích,“ zašeptal Lucian. Byli dva a tentokrát vypadali nepochybně jako roboti. Živočichové nemají kola. Každá z těch věcí měla dlouhé válcovité tělo, udržované rovnoběžně se zemí dvěma páry kol. Každá měla čtyři paže s manipulátory: dlouhé a ostré, z lesklého kovu. Na jejich koncích byly ostré a strach nahánějící kleště. Oba se na okamžik zastavili asi padesát metrů od Larryho a Luciana.

Čas se na dlouhou chvíli zastavil. „Vědí, že jsme tady,“ řekl konečně Larry. O tom nemohlo být pochyb. V postoji tvorů bylo cosi opatrného a útočného.

A pak se pohnuli. Rychleji, než Larry stačil T.O. rozpohybovat, už byli na Lucianovi. Jeden z nich natáhl ta děsivá klepeta, popadl ho za skafandr a zvedl vysoko ze země.

Na jeden strašlivý okamžik viděl Larry skrz Lucianovu přilbu, zahlédl šok v jeho tváři, jeho ochromení a děs. Lucian k němu vztáhl ruku, jako by chtěl vykřiknout –

Ale pak se robot prudce otočil a zmizel v šachtě tunelu i s ním.

Byl pryč.

„Luciane!“ zaječel Larry a T.O. upustil zapomenuté indukční cívky a vydal se za ním. Ale druhý pojízdný robot se natáhl po teleoperátorovi. Larry, který se díval očima dálkových kamer T.O., se mu vyhnul a tvrdě paži manipulátoru nakopl. Ta odskočila, odrazila se od robotova těla – a pak vnikla hluboko do krunýře T.O. a nesnažila se uchopit, ale rvát a trhat.

Larry vykřikl, když ovládací postroj vyslal šoky vyvolávající bolest do jeho těla. Elektrický výboj nebyl natolik silný, aby mu mohl ublížit, ale Larry už nebyl ve svém těle. Byl v T.O. a právě mu rozpárali hrud'. Bolest byla skutečná, na místě, kde působí skutečná bolest, v jeho vědomí, v jeho

duši. Představil si, jak mu srdce vystupuje z hrudi, polámaná žebra visící v nepřírozených úhlech. Levá noha mu spadla bezvládně dolů, když vypadl ovládací obvod. Ohnal se pravou paží v zoufalé snaze o obranu – ale to klepeto ostré jako břitva mu odřízlo paži v lokti.

Larry znovu vykřikl, jak se šok z bolesti v paži šířil. Ať skutečná či smyšlená, viděná vlastní duší nebo televizními kamerami, viděl svou vlastní paži, jak z ní jiskří z krátkého spojení, jak se z hydraulického vedení šíří smyšlená červená krev. Viděl v halucinaci krvácející maso pod rozbitým kovovým povrchem. A pak další děsivý náraz a Larry vykřikl hlasem, který záhy odumřel, když byla hlava teleoperátora oddělena od těla. Pohled T.O. se automaticky přepojil na kamery v hrudi. Mrtvé, ale stále vidící oči sledovaly v bezdeché hrůze, jak hlava T.O. odpadla na odpadky posetou špinavou zem a malí mrchožrouti začali sbírat zbytky teleoperátora.

Vytáhli křičícího Larryho z ovládacího postroje a dali mu nejsilnější anestetikum, jaké našli. Zatímco spal, technici zjistili, že indukční cívky zanechané na zemi fungují a předávají obrovské množství dat. Analytici jim zpočátku vůbec nerozuměli, ale všechno urychleně odeslali Svatému Antonínovi a Zemi.

Čas ubíhal a pojiždný dělník dopravil svou kořist dovnitř Volajícího, na místo, kde mohla být prozkoumána podrobněji. Už v prvních okamžicích zkoumání byl Volající zaskočen, vpravdě ohromen tím, co jeho dělníci našli. Tato oběžnice bez ovzduší nebyla světem, kde by měl existovat organický život. Byl udiven hrubým umělým krunýřem, v němž tato bytost žila. Zřejmě ji onen krunýř nedokázal udržet naživu příliš dlouho.

Ale Volající nemohl obětovat čas ani energii na průzkum svého nálezu. Ne do té doby, než zavede do tohoto chaotického hvězdného systému určitý řád.

Přesto měl jeho druh zkušenosti s analýzou nových životních forem a s jejich konzervováním. Tyto schopnosti pro ně byly nezbytné, protože každý biologický komponent charonských životních cyklů sestával ze stovek druhů genetického dědictví.

Nový tvor by mohl poskytnout právě taková užitečná data. Volající uložil jednomu subsystému svého vědomí pracovat na problému umístění tohoto živočicha do stavu přerušného života, než dokáže tento problém zvládnout. Za den, rok, generaci nebo milénium se může k této záhadě do libosti vrátit.

Marcia MacDougalová odhodila datovou krychli na podlahu pokoje a zadívala se oknem na marsovskou noc. Debakl. Absolutní, krvavý debakl.

Lucian Dreyfuss mrtev – nebo možná něco horšího, pokud se její nejhorší obavy potvrdily. Nikdo ho neviděl zemřít – a ona právě rozpitvala jednoho z Charoňanů. Co mohli udělat Lucianovi?

A Larryho Chaa pod silnými anestetiky odnesli na palubu Nenyi pro zpáteční let na Pluto, zabaleného jako pytel brambor. Nebyl čas čekat, než se zotaví na Měsíci. Bude se muset dát dohromady na cestě domů.

Krvavý masakr, naprosto zbytečný. Indukční cívky perfektně fungovaly, už jen když ležely na podlaze šachty, vysílaly signály přímo vzhůru, v ideální přímce pohledu. Mohli prostě shodit sondy do šachty a získat úplně totéž.

Ale i z té katastrofy vyplynulo cosi cenného. Říkala jí to intuice. V prepisech dat, na videopáskách, na záznamech dat, tam někde byla odpověď, která stála za všechen boj i strach a zmatek.

Odpověď sama by nemusela stačit. Ale s daty valícími se z indukčních cívek, s řešeními odhalenými zde na Marsu, naleznou možná poslední klíč k řešení hádanky.

A ona ho musela najít.

07 Kontakt s nahým purpurem

Stroje se zažehly, tentokrát to nebyl žádný test, bylo to doopravdy. Po dlouhé době se *Terra Nova* vydávala na cestu.

Mohutná loď se zachvěla, vyrazila vpřed a uvolnila si cestu. Vpřed, vzhůru a ven. *Terra Nova*, příliš dlouho vězněná na zemské orbitě, rozlámala své okovy a vydala se do volného vesmíru.

Dianne Steigerová – *kapitán* Dianne Steigerová, jak si připomněla – se hrdě držela v mohutném drtivém zrychlení. Byli už na čtyřech g a *Terra Nova* mohla takto letět po celé hodiny. Byla tu *energie*, neuvěřitelné množství energie, která jen čekala na to, až se promění ve vzdálenost a rychlost.

Zatím jí samozřejmě nebude využito příliš mnoho. Stroje *Terra Novy* potřebovaly pročistit vysokým množstvím energie, ale až to skončí, mělo se podle letového plánu zpomalit na zrychlení jednoho g. Už teď Dianne cítila, jak zrychlení postupně klesá.

Zatím nikdo ještě nestanovil systém jmen v Multisystému. Jak by měli pojmenovat tolik nových světů? Potřebovali systém jmen, který by zabránil nejasnostem.

Navigátoři hovořili o blízké planetě prostě jako o Cíli Jedna a nechali to tak být. Cesta k Cíli Jedna by sotva zahřála normální meziplanetární lodní motory, natož motory hvězdné lodi. Pro loď, jež měla urazit triliony kilometrů, byla tahle malá cesta několika milionů kilometrů vpravdě ničím. Budou tam za dva dny. I takhle rychlá trajektorie bude vyžadovat jen půlhodinu zrychlení jednoho g. Ještě méně s původně předpokládaným zrychlením čtyř g.

Dianne, přitisknutá k lehátku na můstku, si užívala každický okamžik letu s raketami. Všechno šlo dobře.

Považovala za správné, že nechala urychlit start lodi. Hlavní bylo dostat se pryč. Nezáleželo na tom, zda někoho z posádky nebo vybavení sehnali až na poslední chvíli. Byli na cestě, než je všechny záludnosti nepřítelé mohly zastavit. Byli na cestě dříve, než by se mohla objevit nějaká lidská byrokratická krysa, která by je mohla zdržet.

Už se začalo šuškat, že vyslání průzkumné lodi by mohlo tvůrce Multisystému vyprovokovat. Dianne nehodlala dopřát tomuto argumentu čas, aby zesílil. Radši riskovat možné problémy při startu a okamžitě vyrazit.

Hrála hodně riskantní hru – ale pro ni byla *Terra Nova* známý faktor. Věděla, kam až může tu velikou loď dostat, co dokáže a co ne. Neznámá rizika představovali mimozemšťané i lidé, kteří jí mohli stát v cestě. Raději je všechny předběhnout jen s triviálním rizikem pro loď, než aby jim všem poskytla čas zastavit let.

Oficiálně nabírali tempo směrem ke Sfěře, ale všichni dobře věděli, že je to jen zástěrka. Neletěli dál než k příští planetě.

Dianne byla připravena vyrazit dál, pokud vše půjde dobře – ale ne směrem ke Sfěře. Po dlouhou dobu ne. S potěšením se usmála a sledovala indikátory zářící zeleně.

Na vedlejší lehátku si její zástupce letu příliš neužíval.

Gerald MacDougal, exobiolog, na cestě vesmírem, k planetě pravděpodobně kypící neznámým životem, právě přemýšlel, proč se vlastně tak moc chtěl letu zúčastnit. Zrovna v tomto okamžiku nedokázal myslet na nic víc než na skřípající kov kolem něj. *Věděl*, že loď tohle zatížení vydrží i desetkrát větší. Věděl, že vytížené spoje občas dělají nějaký hluk, ale jeho živá obrazotvornost nedokázala zvládnout další fakta. V duchu viděl, jak se na něj řítí strop.

Přepadl ho záchvat klaustrofobie. Monitory, obrazovky i grafické zobrazení letu na displejích byly určitě užitečné, ale na můstku nebyla

žádná skutečná okna. Měl pocit, že je v přeplněné kovové komoře, v rakvi ve vesmíru řítící se do nekonečné záhuby. Myšlenkami zabloudil k Marcii. Nechtěl zemřít, teď nebo kdykoli, dokud ji neuvidí.

Ale už v okamžiku, kdy mu tato melodramatická myšlenka projela mozkem, věděla další část jeho mysli, že všechno je v pořádku, že loď se chová tak, jak má. A třetí část jeho vědomí se modlila k Bohu tak horoucně, jako nikdy doposud.

Nemá smysl riskovat, říkal si.

Terra Nova vypnula motory a letěla volným vesmírem k nové planetě beze jména.

Nenya se hnala pryč od Měsíce, dál od Slunce, zrychlovala směrem k chladnému a temnému Plutu, k Charonovu prstenci. Tyrone Vespasian byl u řízení.

Doktor Simon Raphael seděl v kabině Larryho Chaa, sledoval na monitoru zmenšující se Měsíc a přemýšlel, jaké to je zažít dekapitaci.

Doktor Raphael sám nikdy nebyl v ovládacím postroji teleoperátora, ale experti tvrdili, že čím je stroj lepší, tím realističtější zážitky poskytuje – a tím větším traumatem jsou psychické následky nehody, kterou teleoperátor prodělá.

Stroj, v němž seděl Larry, byl jedním z nejlepších.

Chlapec se pohnul v umělém spánku, zasténal a převalil se. Vysunul levou ruku z postele, Raphael ji uchopil a držel. Kdesi uvnitř vši Larryho hrůzy mohlo být něco, co by pocítilo dotyk a vědělo, že je přátelský a uklidňující.

Raphael se ohlédl k monitoru videa. Použil příruční ovladač, aby vypnul obraz Měsíce a nahradil jej dynamickým schématem orbity, abstraktním souhrnem čísel a barevných obrazců. Ale pro Simona Raphaela nemohlo být v celém vesmíru nic smysluplnějšího. Byla to letová dráha *Svatého Antonína*, zobrazující jeho cestu od Měsíce k černé díře v Zemském bodu.

A Zemský bod se blížil.

Sonda stále padala, dolů k tomu děsivému bodu, kde zmizela Země, k těm podivným chvějícím se modravým zábleskům. K místu, kde se stále materializovala obrovská a tajemná vozidla, která vzápětí vyrazila ke zbylým planetám. Dolů k černé díře, k červí díře, vyznačující místo, kde dříve bývala Země.

Všechna nejnovější data z Marsu, z indukčních cívek od Lunárního kola, ze všech zdrojů vyslali rádiem do té malé zpevněné lodi. Ať už

sluneční soustava získala jakoukoli informaci o vetřelcích, byla informace připravena k odeslání na Zemi.

Pokud tam Země ještě byla.

Ale *Svatý Antonín* si nemohl dělat žádné starosti. Věděl jen to, že musí dorazit přesně na určité místo o průměru pouhých několika metrů v okamžik načasovaný s dokonalou přesností. Stačilo ten bod minout, neprolétnout jím v nanosekundě mezi přiletem pseudoasteroidu a opětovným uzavřením červí díry a *Svatý Antonín* by se změnil jen v další submikroskopickou, nekonečně malou část černé díry v Zemském bodu.

Ten okamžik se blížil. *Svatý Antonín* naposledy zkontroloval směr.

Červí díra se otevřela přesně načas. Kamery sondy to zaznamenaly z krátké vzdálenosti a vyslaly zpět na Měsíc pro předpokládané vysílání na Zemi.

Z ničeho vylétla loď z g-bodu, mihla se kolem strašlivou rychlostí dírou a jen o několik set metrů minula *Svatého Antonína*, než zmizela v temnotě.

Díra byla otevřená.

Sonda vlétla dovnitř.

Víry prostoru, času, světla, gravitace, zkroucené a točící se jeden okolo druhého způsobem, jaký by vůbec neměl existovat, až se zauzlovaly. Červí díra prošla sondou, namísto aby tomu bylo naopak. Čas se zastavil, prostor se zastavil, pak si prohodily místa a šly pozpátku. Gravitace teď byla negativní a černá záře zvnějšku červí díry byly hvězdy pohlcující fotony, kterých používaly pro štěpení hélia na vodík. Kolem lodi vířil čas zauzlený ve smyčkách, honil sám sebe pozpátku, vpřed, bokem –

Pak bylo po všem a *Svatý Antonín* proletěl skrz.

Chelátový Šumotvůrce Mimořádný alias Frank Barlow byl odpovědný za udržování kontaktu habitatu Nahého purpuru s vnějším světem. Ale teď byla jediným cílem komunikačního spojení Země a tu bylo zatraceně snadné sledovat. Ale na druhé straně na tom byla Země bez své satelitní komunikační sítě hodně špatně.

Šéfa Chelátového, Velkobotu Maximálního Šumotvůrce, situace zneklidňovala mnohem víc. Koneckonců Šumotvůrci měli na starosti udržování spojení v takovém stavu, aby nebylo příliš dobré nebo příliš špatné. A v tom byl právě problém. Pokud signál tak snadno dosáhl Země, znamenalo to, že spojení je dobré a je třeba ho zhoršit? Anebo znamenala ztráta satelitní komunikační sítě špatné spojení, vyžadující láskyplnou péči? *A kolik špiček jehly může tančit na jednom andělovi?* ptal se Chelátový/Frank sarkasticky sama sebe. Byl už unaven z těch téměř teologických obav.

Byl unaven ze všeho. Unavovalo ho jeho Purpurové jméno, unavovalo ho myslet v kruzích, unavovalo ho, když mu nepovolili řádně vykonávat svou práci. A jeho jméno ho rozčilovalo ze všeho nejvíc. *Šumotvůrce* prostě znamenalo pracovníka v komunikacích. *Mimořádný* bylo trochu méně neutrální, bylo to pohrdavé označení, jak vážně bral svou práci. Ale *Chelátový*. Věděl, že v Purpurořeči to znamená nadmíru cílevědomý a nadšený. Ale teprve poslední noci se dozvěděl dosti drsným způsobem od krutě upřímné mladé ženy, že to slovo mělo i pejorativní sexuální význam. A oni mu tak říkali po celé měsíce!

K čertu s tím. K čertu se všemi pravidly. Dokud jsou hlavouni nerozhodní, měl Frank volnost dělat svou práci řádně, mohl používat svých přístrojů, aby pozoroval ty podivné věci, s nimiž NaPurHab sdílel vesmír. Strávil většinu svého času se senzory zaměřenými na červí díru a pozoroval, jak v ní mizí obrovské objekty, mířící bůhví kam. Franka to fascinovalo. Seděl tam celé hodiny v úplném transu a jen zíral na díru v prostoru.

A seděl tam, i když *Svatý Antonín* proletěl na druhou stranu.

Frank Barlow/Chelátový Šumotvůrce Mimořádný ohromeně zíral, když se na komunikačních obrazovkách, ztemnělých už po celé týdny, rozzářily silné obrazové a rádiové signály. Dlouho mu trvalo, než pochopil, co vlastně vidí. A pak se jeho prsty rozběhly po ovládacích panelech a nastavovaly kompletní záznam.

Přicházely zprávy z domova a Frank se ohromeně díval. Shlédl na svou ruku a zjistil, že drží sluchátko interkomu. Jeho první a pochopitelnou reakcí bylo zavolat svého nadřízeného, Velkobotu Maximálního Šumotvůrce.

Ale co by vlastně Velkobota udělal? Seděl by a zvažoval správnou odpověď podle filozofie Nahého purpuru? Počítal by, jak by se událostí dalo nejlépe využít pro Účel marnosti? Svolal by schůzi všech sesterobratrů?

Ne, řekl si. Frank měl vyšší povinnost než jen k Velkobotovi. A kromě toho, tohle byla zpráva pro Zemi, ne pro Purpurové.

Zapojil nejsilnější anténu, zaměřil ji na Zemi a vyladil ji na hlavní komunikační signál pro JPL. Lidi v JPL by tuhle zprávu měli převzít.

Svatý Antonín byl ze solidního hardwaru. Let červí dírou nebyl snadný – člověka by pravděpodobně zabil – a poškodil několik systémů. Ale tvůrci sondy s takovými problémy počítali a postavili *Antonína* tak, aby byl schopen vrátit se do normálu.

Antonín se po několik sekund kontroloval a startoval hlavní systémy. A pak začaly videosenzory pátrat po jednom záběru, který by mu mohl zodpovědět většinu otázek.

Našel, co hledal, a před periodou zpětného signálu zaznamenal tolik obrazů, kolik dokázal. Shromáždil všechna data a všechno vyslal červí dírou nejvyšším paprskem, jaký byl schopen vytvořit.

Larry otevřel oči a zjistil, že je v bezpečí na lůžku. Cítil se až příliš těžký. „Co... co se děje?“ zeptal se.

„Jste na palubě *Nenyi*,“ odpověděl mu jemný hlas. „Vezeme vás domů na Pluto.“

Otočil hlavu. Vedle něj seděl doktor Raphael. Larry zamrkal jednou, dvakrát a rozhlédl se. V koutě kabiny zahlédl videoobrazovku. Byl na ní vidět displej zobrazení situace.

Raphael si všiml jeho pohledu. „To je *Svatý Antonín*,“ vysvětloval. „Právě před několika sekundami sonda vlétla do červí díry.“

Larry se posadil trochu víc a znovu se zahleděl na obrazovku. Všechny hodnoty na displeji byly na nule. Největší záběr měl ukazovat záznam sondy – ale byl také černý. Sevřelo se mu srdce. Sonda se už setkala s osudem, který byl pro ni uchystán.

Další displej ukazoval čas od okamžiku vstupu do černé díry. Larry se předklonil a sledoval jej se zatajeným dechem. Uplynulo sto dvacet osm sekund.

„Každým okamžikem,“ ozval se Raphael.

Obrazovka se zachvěla a vyjasnila se.

Byl na ní zarámovaný chvějící se matný obraz.

Obraz Země. Byla to nepochybně Země. Planeta žila.

Larry měl slzy v očích. Raphael se k němu otočil a oba muži se objali.

Země. Země tu byla stále, přežívala v podivném a děsivém vesmíru. Domovská planeta žila, obklopena nebezpečím.

Ale tak tomu koneckonců bylo vždycky.

Pozemští radioastronomové by měli být šťastní lidé: nová obloha Země byla plná jasných zdrojů rádiových signálů.

Problém byl v tom, že žádný z těch zdrojů nic neznamenal. Pokud to byl kdokoli schopen posoudit, měly všechny planety v Multisystému kolem sebe řadu prstencovitých rádiových emitorů na nízké orbite, okamžitě nazvaných ‚RENO‘. Ty zřejmě neměly žádný další účel kromě rušení jakýchkoli dalších rádiových zdrojů v systému.

Byl tu i další problém – nezůstalo tu dost radioteleskopů ani radioastronomů, kteří by s nimi pracovali. Jako ve většině případů v astronomii se i výzkum rádiových frekvencí dávno přesunul pryč ze Země.

Několik radioteleskopů na povrchu Země bylo stále ještě v provozu a zůstávalo tu několik vědců, kteří je mohli obsluhovat. Zařízení neustávala v

práci a snažila se porozumět tomu novému a děsivému světu, jehož se Země náhle stala součástí. Většina z nich byla zaměřena na Dysonovu sféru – a žádný z nich na černou díru v Měsíčním bodu.

Tak si ani jeden z nich nevšiml signálů *Svatého Antonína*, dokud je nevyšlal NaPurHab.

Když se ozval Chelátový/Frank, usnul Wolf Bernhardt snad poprvé za celé týdny zdravým spánkem. Jeho asistent ignoroval přísný rozkaz nebudit ho z jakéhokoliv důvodu a vytáhl ho z postele v okamžiku, kdy zachytili první signál. V době, kdy Wolf Bernhardt dorazil do hlavní řídicí místnosti JPL, zaměřily se již komunikační teleskopy na *Svatého Antonína* a navázaly přímé spojení. Počítače stahovaly hlavní objemy dat – vše, co se ve sluneční soustavě dozvěděli o vetřelcích. Především jméno, cizí a chladné. *Charoňané*. Wolf to slovo tiše vyslovil, jako by to byla ochranná mantra proti dalšímu nebezpečí. Jako by jméno dané nepříteli přispělo k vysvětlení jeho podstaty, činilo by je pochopitelné a ovladatelné.

Na videomonitorrech a obrazovkách s textem běžely neuvěřitelné informace: asteroidy napadající planety, černá díra, která zaujala místo Země. Fantastické informace.

Ale Wolf Bernhardt – unavený, neupravený a ještě ne zcela probuzený – nebyl v náladě na nějaké divení. Zaměřil se na problém, jak odpovědět, a hodně rychle, než tihle Charoňané mohou zasáhnout. Na jednom datovém kanálu byly instrukce pro odeslání odpovědi – mimo jiné datová kapacita a formát pro laserový transpondér, který by se pokusil o předání zpráv sluneční soustavě. Na všech obrazovkách se hrnuly informace. Sluneční soustava předala Zemi vše, co věděla – teď jim to Země musela vrátit. Ale bude k tomu mít možnost? *Svatý Antonín* mohl vysílat k Zemi bez přestávky na všech možných frekvencích – ale zpět do sluneční soustavy mohl vysílat jen na jednom laserovém paprsku skrz černou díru každých sto dvacet osm sekund po tři sekundy.

Sonda má určitě omezenou životnost. Země bude muset vyslat sondě nejvyšší priority, a to *rychle*.

Nevidoucím pohledem sledoval obrazovky a dosedl zpět do křesla. *Přemýšlej. Vyjasni svou mysl a soustřed' se*. U lokte se mu objevil šálek kávy a on zamumlal nezřetelné „děkuji“ komusi neviditelnému, kdo mu jej přinesl. Zamyšleně upil kávy a i když ji držel v ruce, stále si ještě plně neuvědomoval, že mu ji donesli.

No tak dobře. Řekněme, že nepřítel zničí sondu během příštích pěti minut, takže bude mít jen jednu šanci podat hlášení o situaci Země. Co potřebovala sluneční soustava vědět ze všeho nejdřív? No, to bylo naprosto zřejmé.

Sféra. Sféra byla doslova i v přeneseném slova smyslu středem všeho. Ale vysvětlování situace by zabralo čas – a to by pozdrželo první zprávu. Takže nejprve to druhé. Prostě shromáždit vše, co mají, v jakémkoli pořadí, a napsat zprávu.

Stiskl tlačítko na ovládacím panelu. „Todde, sežeňte všechny vědecké zprávy od Velkého skoku a začněte je vysílat na souřadnice a na frekvencích, uvedených na straně číslo čtyři. Odešlete to s prioritou dvě. Já budu vysílat s prioritou jedna za několik minut.“

Vytáhl klávesnici a začal psát. Čím by měl začít? ‚Země přežila,‘ začal. ‚Byli jsme umístěni a uvězněni v obrovském systému mnoha hvězd, ovládaném Dysonovou sférou. Ztráta vesmírné infrastruktury a stability na orbitě měla za následek mnoho mrtvých a zraněných. Noční obloha na tomto místě ukazuje mimo Multisystém jen málo hvězd, zřejmě je zakrývá prach. Snaha lokalizovat Slunce na obloze nebyla proto úspěšná. Vzdálenost Země od sluneční soustavy neznámá. Vzdálenost od původního místa Země neznámá, ale protože pozorování ze sluneční soustavy nikdy tento pozoruhodný hvězdný systém neobjevila, můžeme založit odhad vzdálenosti na tom, jak daleko by Multisystém musel být, aby *nebyl* detekován. Podle toho odhadujeme vzdálenost minimálně několik set světelných let, bez maximálního limitu. Původci únosu Země neznámí. Cíl únosu Země neznámý...‘

Úpravy ještě nebyly zcela hotové. Sféra dosud neudělala vše, co bylo třeba udělat pro dohled nad novým svěřencem. Zajatá planeta byla stále vystavena slabým nebezpečím, některým nepravděpodobným nehodám.

Jedno z těchto nebezpečí se zřejmě objevilo. Objekt značné velikosti přišel přes Spojení červí dírou vedoucí do bývalého systému planety. Nebylo úplně neobvyklé, že úlomky propadly červí dírou, ale tohle byl hodně velký úlomek a hnál se vysokou rychlostí k nově získané planetě. I když tu nebylo skutečné nebezpečí, Sféra nikdy neriskovala.

Další svět byl dost blízko, aby mohl vyslat jednoho Pastýře, který odvrátí nebezpečí. Sféra se spojila se Strážním prstencem blízké planety a nařídila, aby se o vše postaral. Pastýř téměř okamžitě opustil oběžnou dráhu a zamířil k vetřelci.

Sféra si povšimla dalšího, většího objektu, jak opouští sousedství nové planety a brzy měl prolétnout v blízkosti planety, která poskytla Pastýře.

Ale velký úlomek nenabíral kurz ke srážce. Pokud by se snad situace změnila, pak si Pastýři planety s problémem poradí. Sféra zaměřila pozornost jinam, znovu prověřovala ono vzdálené nebezpečí, které ji ohrožovalo.

Daleko, ano. Ale pomalu se přibližovalo. Zkáza nehrozila ještě po celá desetiletí. Ale každého okamžiku toho času bude zapotřebí, aby bylo možno zkázu odvrátit.

Každý okamžik. Sféra vyslala další obrazovou zprávu Volajícímu nového systému a nabádala ho, aby zrychlil práci.

Přílet *Antonína* byl oznámen na *Terra Novu* právě v okamžiku, kdy *Dianne Steigerová* mířila večer do své kabiny. *Nova* toho ve skutečnosti příliš udělat nemohla, jen nahrát všechna data ze sondy a rozdat je vědeckému týmu.

Kapitáni měli přenášet své pravomoci. *Dianne* se rozhodla, že nechá své podřízené udělat tu práci za ni.

Dianne Steigerová spala nejlépe v nulové gravitaci a teď byl čas, kdy spánek *potřebovala*. Měli hodně práce se startem *Novy* a teď byla vyčerpaná. Usnula v okamžiku, kdy vklouzla do peřin.

O pět sekund nebo pět hodin později jí zazvonil vedle postele budík a ona se prudce probudila. Snažila se poradit si s neznámým ovládáním, až se jí podařilo zapnout světlo a našla tlačítko interkomu. „Tady *Steigerová*.“

„Madam, tady je *LeClerc*.“ Objevila se maličká obrazovka a na ni *LeClercova* vážná mladá tvář. „Omlouvám se, že vás vyrušuji, ale tohle mi připadá důležité. Máme něco na radaru. Jeden z těch objektů *RENO* právě zamířil k *Zemi*.“

Dianne zamrkala a posadila se. „Co je *Reno*? Můžete to zopakovat?“²

„Promiňte, madam. Myslel jsem tím jeden z těch zdrojů rádiových vln na oběžné dráze planety *Cíl Jedna*. Jeden *RENO*. Právě opustil oběžnou dráhu a zamířil k *Zemi*. Nabral neuvěřitelné zrychlení, aspoň třicet g, pak zrychlování přerušil. Eh, moment, počítač mi právě ukazuje upřesněnou trajektorii. Podle ní míří do *blízkosti Země*. Ted' vidím, že jeho dráha letu směřuje přesně ke *Svatému Antonínovi*. Tady je zobrazení.“ *LeClercova* tvář zmizela a nahradilo ji schéma orbitální dráhy.

Dianne se na ni zadívala a zaklela. „Krucifix. Máme po legraci. Jak dlouho potrvá, než se setkají?“

„Čtyřicet osm hodin a čtyři minuty. I když to ještě musíme trochu upřesnit.“

„Jak blízko proletíme kolem *RENO*?“

„Podle současné dráhy se k nám nepřiblíží víc než na deset tisíc kilometrů.“

² CORE - bohužel v angličtině to také značí „jádro“, ale v překladu *RENO* neznamená nic. Tudíž jsem tenhle vtíp ze strany 377 originálu musel upravit, aby dal smysl.

V Diannině hlavě se zrodila myšlenka. „Moment. Nařídila jsem jen pasivní detekování. Na jakou vzdálenost RENO sledujete?“

„Je těžké ho *nesledovat*, madam. Ty zatracené věci přímo vyzařují rádiové frekvence. Jsou tak jasné, že zřejmě ruší všechny přirozené zdroje.“

„Tak dobře. Zajistěte, aby Země věděla, co se děje, aby sami mohli těch osmačtyřiceti hodin využít. Máte nějakou teorii, proč se ty věci nevydaly za námi?“

„Ne, madam. Pokud jen nečekají, než se přiblížíme.“

„To není právě povzbuzující. Děkuji vám, LeClerc. Udělal jste dobře, že jste mě probudil. Mějte to pod kontrolou.“ Jako by nějaký člověk mohl mít pod kontrolou cokoli, co se dělo v místě, jako je Multisystém.

Část třetí

08 Myšlenkový řetězec

Tyrone Vespasian pohladil řídicí panel *Nenyi*. Bylo to už dávno, co Vespasian dělal něco jiného než bylo sledovat, jak do vesmíru odlétají jiní. Byl víc než potěšen, že Daltryho přesvědčil o svých skvělých pilotních schopnostech a o tom, že Výzkumná stanice gravitoniky využije jeho znalostí chování červí díry v Zemském bodu.

Jeho tvář potemněla. Byl tu další, skutečný důvod, proč letí na Pluto. Když byl Lucian pryč, musel se dostat z Měsíce, uprchnout před svou zbytečnou vinou, před pocitem ztráty. Hlavně přestat s vlastním sebetřýzněním.

Nemohl udělat nic, aby Lucianově smrti zabránil. Ale něco by se udělat mělo. A tím, že řídil tuto loď, že se staral o stále slabého Larryho Chaa, možná činil pokání.

Larry. Byl zpátky ve své kabině. To byl chlapec, který toho zažil na svůj věk víc než dost.

A udělal ještě víc. Jeden pětadvacetiletý hoch stiskne tlačítko a historie lidstva se navždy změní.

Pečlivě zkontroloval měřiče a ujistil se, že *Nenya* drží pohromadě. Pokud se tihle géniové gravitoniky nedostanou na Pluto, mohla by historie úplně skončit.

„Tak co se dělo, zatímco jsem byl mimo?“ ptal se Larry slabým hlasem.

„Hodně,“ odvětil Simon Raphael a snažil se skrýt obavy. Chlapec byl po tři dny téměř nepřetržitě pod sedativy – ale po probuzení se zdál mnohem klidnější a racionálnější než předtím. Ale i když se zotavil natolik, že se mohl na nějakou dobu posadit, nebylo mu zjevně dobře. Třebaže Larrymu fyzicky nic nebylo, prodělala jeho mysl tak krutý šok, že oslabil i jeho tělo. Jeho podvědomí reagovalo a snažilo se zotavit ze zranění, která ve skutečnosti nikdy neutrpěl.

Raphael mluvil dál a kvůli Larrymu předstíral, že si ničeho nepatříčného nevšiml. „Vlastně nic skutečně nového nemáme. Jen aktualizace současného stavu. Jedna zpráva přichází odevšad: stavby stále rostou. Očití svědkové i obrazové záznamy z Marsu, radarové týmy na Venuši, přeletové mise nad sluneční stranou Merkura. Pozorování ze všech hlavních oběžnic Jupitera a Saturna. Všichni hlásí totéž – na rovníku všech planet rostou obrovské stavby.

A stále více obou druhů – asteroidy g-bodů a rychlejší g-body přilétající červí dírou – přechází na parkovací oběžnou dráhu a po přiletu k cílové planetě čeká. Na co čekají, to nevím. Zdá se, že dochází i k jakýmsi poruchám v rovníkových pásmech Jupitera a Saturna a několikrát tam zahlédli asteroidy, jak vstupují do atmosféry Jupitera. Jen Pánbůh ví, jak Charoňané dokážou *tohle*, nebo co to znamená. Jen to, že dokážou přežít i uvnitř plynného obra. Nikdo si neumí představit, jak Charoňané mohou přežít na povrchu Merkura a Venuše nebo Ganymeda. Biologové tvrdí, že je to zhola nemožné – až na to, že Charoňané to zvládají.

První asteroidy g-bodů právě dorazily k Uranu a Neptun může návštěvníky očekávat během několika dnů. Pak přijde na řadu Pluto, pokud jsou promítnuté trajektorie správné. Měsíc stále nebyl zasažen, pravděpodobně proto, že tam sídlí Kolo.

Ty obrovské stavby mají na každé planetě jiný tvar, i když pochybuji, že to má nějaký význam. Odpovídá to vzorcům v menším měřítku. Každý Přistávající má různé druhy pomocných bytostí a strojů, které se o něj starají, ale všechny dělají stejnou práci. Na Marsu mají charonské stavby tvar pyramid. Na jiných planetách jsou to obrovské válce nebo mohutné kopule.“

„Vše se blíží k vrcholu,“ poznamenal Larry. „Poslední marsovské pyramidy budou dokončeny asi tak za den. Co se stane pak? Co se stane, až bude dost těch staveb hotových na dalších planetách?“

Raphael se usmál. „Možná *všechny* objekty g-bodů na orbitě spadnou a používají ty stavby jako cvičné cíle?“

„Hezká myšlenka,“ ušklíbl se Larry. Několik Přistávajících ztratilo kontrolu a namísto jemného přistání tvrdě dopadli na povrch. K jednomu potvrzenému pádu došlo na Venuši, ke dvěma na Ganymedu a k jednomu na Marsu, na opačné straně planety než leží Port Viking, jen několik hodin poté, co *Svatý Antonín* proletěl červí dírou. Naštěstí byl ten asteroid z Marsu malý g-bod a při nárazu se pohyboval dost pomalu. Prorazil na povrchu pěknou díru, ale nezpůsobil žádné oběti na životech ani škody v obydlených oblastech. „Ty havárie Přistávajících jsou asi nejlepší zpráva, jakou jsme tu od posledního spojení se Zemi měli,“ prohlásil Larry. „Alespoň to ukazuje, že nepřítel může selhávat. Ale jsou to špatné časy, když tvrdé přistání asteroidu na planetě je pro nás *dobrá* zpráva.“

Jde o to, že mám pocit, jako by mi ty havárie asteroidů něco říkaly,“ pokračoval Larry. „Něco důležitého. Ale nejvíc mě znepokojují ty g-body, co přecházejí na parkovací dráhu. Je to signál, že Charoňané jsou připraveni k další fázi, ať už bude jakákoli.“

Sakra, kdo nebo co *byli* Charoňané? Kdo řídil Sfěru? A odkud? „Promiňte,“ omlouval se Larry. „Přemýšlel jsem. Je tu příliš mnoho otázek.“ Larry myslel na záznam roztříštěné sféry, jenž získala Marcia MacDougalová z prvního poslechu vysílání Kola. Aspoň *tohle* bylo teď jasné – a přitom stále záhada. „Mohli byste vyvolat obraz sféry, který nám ukázala Marcia?“

Raphael zadal příkazy na přenosném počítači. Obraz zmizel a na displeji se objevila potmělá rudá koule, zářící v temnotě kolem ní. A byl tam vypálený otvor, jiskřičky ohně vyskakující zvnitřku a odlétající pryč.

Raphael nastavil holografický obraz na automatické opakování a vyvolal řadu obrazů Dysonovy sféry, jak je *Svatý Antonín* vyslal ze Země.

„Jsou stejné,“ prohlásil Raphael. „*Musí* být stejné. Oba ukazují stejné vyznačení na povrchu. Jako by někdo načrtl souřadnice zeměpisné šířky a délky. Vzory jsou totožné.“

„Ale obraz Sféry odeslaný *Antonínem* neukazuje nic o tom, že by se jí něco takového stalo,“ namítl Larry a prohlížel si oba obrázky.

„Třeba je ten vypálený otvor na druhé straně Sféry, na polokouli, která není ze Země viditelná,“ uvažoval Raphael.

„Ne, tahle Sféra, Sféra *Země*, se nevychyluje a ani se nechvěje. Je jasné pod kontrolou,“ nesouhlasil Larry.

Raphael přikývl. „Máte pravdu. Ale co pak ta obrazová zpráva o roztříštěné Sfěře *znamená*? Je to předtucha? Varování? Jaký nepřítel by byl dosti silný, aby poškodil Dysonovu sféru? Je tu entita, která dokáže

přemístit hvězdy a planety, která může využít energie celé hvězdy beze zbytku. Co by bylo tak mocné, aby se ji odvážilo napadnout?“

Larry bezmocně pokrčil rameny. „Proč byly v Dysonově sféře *dvě* hvězdy?“ Potřásl hlavou. „To je vedlejší. Fyzikové se tím mohou zabývat později.“

„To všechno je vedlejší,“ doplnil trochu ostře Raphael. „Ve srovnání s úkolem zjistit, co teď Charoňané udělají, je všechno ostatní vedlejší. Podívejme se na situaci z jiného úhlu. Třeba je nějaký klíč v tom, *kdy* se všechno děje, v jejich pořadí.“ Vytáhl počítač a vyvolal chronologii událostí na obrazovku.

„Dobře, ale pokud Charoňané lidskou činnost ignorují, měli bychom učinit totéž,“ upozornil ho Larry. Vzal Raphaelovi počítač a chvíli na něm něco upravoval. „Kromě toho nemáme ponětí, co by zaznamenali jako významnější či méně významnou událost. Vypustíme události na naší straně a vezmeme v úvahu jen jednání Charoňanů podle času, ať už jsou jakkoli triviální.“ Larry nastavil systém na grafické zobrazení na stěně, pro každou jednotlivou událost jedna červená tečka na černém pozadí.

Raphael vzhlédl k displeji a nadechl se. Od okamžiku, kdy zmizela Země, až do doby, kdy Lunární kolo obdrželo první obraz roztříštěné sféry, šlo vše celkem zvolna. Bylo to okamžité *po* obdržení obrazu, kdy se vše dalo do pohybu až hektickým tempem jako pod vlivem paniky po celé sluneční soustavě. Obraz roztříštěné Sféry stimuloval Kolo k akci.

„Mně ten graf říká, že obraz roztříštěné Sféry vyvedl Kolo pěkně z míry,“ komentoval Larry. „Ale proč by ho měl obraz Sféry vyděsit? Co o Sféře vlastně víme?“ Znovu si lehl na lůžko.

Raphael si vzal zpět počítač a prohlédl si souhrn. „Tak se na to podíváme. Podle údajů ze Země je okolo Dysonovy sféry alespoň osm hvězd třídy G, udržovaných na svém místě řízením gravitace. Kolem každé hvězdy je nespočet planet pozemské velikosti, snad deset nebo dvacet.“

„Tak k čemu jsou tyhle planety Charoňanům?“ ptal se Larry a zíral do stropu. „Vězni? Vědecké experimenty?“

V Raphaelově mysli se zrodila podivná a vzrušující myšlenka. „Anebo třeba hračky? Mazlíčky? Rozhodně se o ně dobře starají, pokud má Země posloužit jako příklad. Nikdo z nás se neodvažoval snít, že Země by mohla přežít v tak dobrém stavu.“

Larry se náhle znovu posadil. „To je ono. To, co dělají, je udržovat Zemi v bezpečí. V *tom* to je. Právě jste mi připomněl jeden hloupý nápad, s nímž jsem si pohrával už hodně dávno. Možná, že odstranili Zemi z cesty, než to doopravdy začne *tedy* ve *sluneční* soustavě. Odstranili Zemi, aby se jí nic nestalo. Možná to tu teď začne.“

Raphael pohlédl na Larryho a cítil, jak mu na čele vyrazí pot. „Řekněme, že to není Země, co chtějí – ale sluneční soustava?“ zeptal se.

Nenya se hnala temnotou a zrychlovala k Plutu, ještě mnoho dní cesty daleko.

Gerald MacDougal vrazil do přeplněné jídelny *Terra Novy* a rozhlédl se. Desítky hovorů se rozpředly mezi lidmi, kteří se nikdy předtím nesetkali. *Jako při obědě prvního dne ve škole*, pomyslel si. Místnost je plná nových lidí, cosi začíná, možnost nových dobrodružství.

Jak postupoval ve frontě na ranní čaj, zaslechl útržky jednotlivých hovorů. Dnes bylo na pořadu dne jen jedno téma: Svatý *Antonín*, který přinesl zprávy ze sluneční soustavy.

A o Marcii. Jméno jeho ženy na tolika zprávách ho naplňovalo zvláštní pýchou i úlevou. Možná ji už nikdy neuvidí, i když se s tím v žádném případě nechtěl smířit. Alespoň věděl, že je naživu a rve se s osudem.

A ona – oni všichni – viděli nepřítel. Tady byla Země v srdci nepřítelovy říše a nikdo z nich se nedostal blíž než sto tisíc kilometrů k jakémukoli Charoňanovi.

Odnesl si čaj k prázdnému stolu, posadil se a přemýšlel.

Charoňané, *mimozemšťané*, nenabízeli jediný klíč k řešení své podstaty, i když projevovali svou moc s arogantní převahou jak tady v Multisystému, tak doma. Znovu a znovu, nekonečnými způsoby prokázali, že se lidstva nebojí, možná dokonce byli lidé pod úrovní jejich vnímání. Třeba pro bytosti unášející planety život neznamenal o nic víc, než by pro lovce lvů znamenaly vši toho lva.

Až na to, že o Zemi i pozemský život bylo tak dobře postaráno. Geralda napadlo, že lidstvo, ne, lidská *technologie*, bylo to jediné, co bylo přesunem do Multisystému poškozeno. Bytost neobdařená rozumem by si té změny těžko povšimla. Solární konstanta, sklon osy, příliv, dokonce – hrubým odhadem – i délka roku, vše bylo okopírováno. Utrpěly pouze satelity, kosmické lodě, komunikace a obchod.

Takže život byl pro Charoňany důležitý a vyvinuli velkou snahu, aby ho chránili.

Přitom *inteligentním* životem natolik pohrdali, že ho zcela ignorovali...

V duchu se zachvěl a zašeptal tichou modlitbou.

Ale ta myšlenka o inteligentním životě vyvolala cosi zasutého v jeho paměti. Měl pocit, že je tu cosi velmi důležitého. *Marcia*. Ano, ona toho byla součástí. Kdesi daleko v minulosti. Něco ze střední školy, ještě na Měsíci, který už nevisel na zemské obloze.

Gerald se opřel o židli a prohlížel si dav. Přemýšlel, jaký proboha může mít důvod myslet v takové době na něco podobného.

Ale ignoroval hlas pochyb a nechal své myšlenky bloudit, kam se jim zachtělo. Jeho podvědomí se mu snažilo cosi povědět, připomenout mu nějaké vědomosti, které nebyly zaznamenány na žádném databloku. Klíč, skrytý v jeho paměti. Myšlenkový řetězec byl slabý a vratký. Kdyby se to příliš úporně snažil pochopit, mohl by to zcela zničit. Dopřál svým myšlenkám volnost, ať ho zanesou, kam chtějí. Škola. Jídelna mu připomněla školní doby. Přednáška, Marcia seděla vedle něj, protože si pamatoval, že s ní o tom hovořil. Myšlenka, která ho vzrušila.

Ale co to bylo?

Nějaký divoký nápad ve vesmírných konstrukcích. Nějaký *von*.

Gerald se prudce vztyčil a v nulové gravitaci téměř vyletěl z místa. *Von Neumann*. To bylo ono.

Geraldovi ztuhla krev v žilách. *Von Neumannovy stroje*. Desítky kousků skládačky náhle zapadly do sebe a všechno mu bylo jasné. Strašlivě jasné.

Budou tu odpověď potřebovat doma ve sluneční soustavě i na Zemi. A to hned, *rychle*, než se RENO dostane blíž ke *Svatému Antonínovi*.

Vyhrabal se ze židle a zamířil do komunikačního centra. Všechno to dávalo smysl. Věděl, že to pochopil správně. Ale i tak napůl doufal, že to pochopil špatně.

Sondra Berghoffová cosi ve spánku zamumlala a otočila se, takže jí ruka přepadla přes okraj lůžka. Marcia MacDougalová, stojící u dveří, se na ni podívala a usmála se.

Marcia sama pracovala více hodin, než by měla, tam venku, v pozorovacím táboře zóny přistání Jedna, když se snažila získat nějaká další fakta. Byla víc než v pokušení položit se na několik hodin na lehátko v protějším rohu. Ale ještě ne. Teď ještě ne. Musela se toho o Charoňanech tolik dozvědět. Marcia si stále pohrávala s myšlenkou – nebo snad s iluzí – že stačí další hodina studia a přemýšlení a dostane se jí odměny v podobě konečné odpovědi. Nikdo to dosud nebyl schopen složit vše dohromady, složit všechny části té tajemné skládačky. Marcia MacDougalová chtěla být tím, kdo to dokáže.

Spolu se Sondrou převzaly výzkumnou místnost v knihovně Port Viking, rozhodnuté prohrabat se celou tou horou dat ze sluneční soustavy i ze Země. Naneštěstí pro Marciin smysl pro pořádek se tam Sondra dostala první.

Podlaha byla posetá databloky. Všude se válely výpisy z počítače. Playbacková jednotka vyřvávala nějakou vyhlášenou klasiku, kterou Marcia neznala. Na polovině obrazovek bylo vidět obrazy od pozemských astronomů, odeslané *Svatým Antonínem*. Druhá polovina ukazovala obrazy

z různých datapásek umístěných na vetřelce, od nejnižších brouků-nosičů a škorpiónů až po Lunární kolo.

Z těch pásků se valila *hora* informací, k čertu s nimi. Bohužel nic z toho nedávalo téměř žádný smysl. Marcia hádala, že Sondra se doplazila k lehátku po dalším vyčerpávajícím maratonu v naději, že zbytek jí už poskytne odpověď. Pokud tu vůbec nějaká odpověď byla.

Marcii vůbec nevadilo, že Sondra tu pracovala spolu s ní. Ale právě teď byla ráda, že může být sama se svými myšlenkami.

Sondra zřejmě potřebovala světlo a hluk k práci – i ke spánku. Ne však Marcia. Stiskla tlačítka na pultu, vypnula hudbu a většinu obrazovek. Místnost ztmavla, ztichla. Byla teď plná stínů a mlčení. Marcia MacDougalová to při práci na nějakém problému měla ráda takhle.

Databanky, superpočítače, komunikace, občerstvovací služby, pohodlná křesla. To vše tu bylo a nesporně na nejlepší úrovni. Stačilo být přidělen k problému asteroidů-vetřelců a mohli jste od vydešené marťanské vlády dostat, na co si jen vzpomenete.

Všechno kromě dostatku spánku.

Marcia vstala od stolu, protáhla se a dopotácela se ke dveřím. Možná by se probrala, kdyby si opláchla tvář ve vodě.

Otevřela dveře studovny a trhla sebou, když ji do očí udeřilo jasné světlo z chodby. Prošla ztichlými halami až do koupelny a plýtvala na Marsu vzácnou vodou ve snaze se probudit. Utřela si tvář a vyšla zpět do haly.

Přešla k velkému oknu hned vedle vchodu do knihovny, sahajícímu od podlahy až ke stropu. Město bylo tiché a tmavé. Kopule matně svítila ve snaze pohltnout co nejvíce denního tepla, aby město bezpečně přečkalo noc. Marcia byla zklamaná. Přála si vidět hvězdy.

Hvězdy. Dobrý Bože, tam teď byl její muž. *Gerald. Geralde, kde jsi?* Považovali se za tragicky rozdělené, když mezi nimi bylo jen několik ubohých set milionů kilometrů. Teď ta vzdálenost byla doslova nezměřitelná.

Co to říkal první signál? Otočila se a přešla ke knihovně. Vrátila se ke stolu, prohrábala se papíry a našla první předběžnou zprávu ze Země. Znovu ji začala studovat a četla si smutná slova. ‚Vzdálenost od původního místa Země neznámá... odhadujeme vzdálenost minimálně několik set světelných let, bez maximálního limitu‘ Země mohla být na druhé straně Mléčné dráhy nebo dokonce v jiné galaxii. Četla dál. ‚Původci únosu Země neznámí. Cíl únosu Země neznámý...‘

Upustila papír a povzdechla si. Tenhle Wolf Bernhardt nebyl žádný optimistický reportér, mírně řečeno. No, alespoň uvedl jasné fakta a na tom teď záleželo.

Země přežila. Lidé na Zemi byli živí – nebo alespoň někteří. To byla *skutečná* zpráva a ta nejlepší možná, jakou mohli poslat. Měli by být všichni vděční, že Země přežila neporušená.

Ale přežil Gerald? Marcia zavřela oči a zmačkala proužek se zprávou. Bylo to pravděpodobné, ale neměla možnost to zjistit. A nebylo nic, co by s tím mohla dělat. Bylo téměř jisté, že už ho nikdy neuvidí, nikdy neuslyší jeho hlas ani se nedotkne jeho ruky. Třeba jednoho dne přijde zpráva – ale i kdyby *Svatý Antonín* přežil dost dlouho, aby mohl poskytnout takovou službu, budou se všechny ty miliardy lidí na Zemi i ve sluneční soustavě snažit dát o sobě vědět prostřednictvím sondy. Bude to hodně dlouhá fronta. Kromě toho mohla být sonda každým okamžikem zničena bůhví čím. Mohlo to trvat pěkně dlouho – nebo navždy – než bude moci odeslat nebo obdržet zprávu.

Náhle pocítila v duši mír. Gerald byl v pořádku. Zjistila, že tomu najednou věří, že to ví. Ať to znělo jakkoli podivně, Země byla v dobrých rukou, bylo o ni dobře postaráno. Ať planetu unesl kdokoli, umístil ji na pečlivě vybranou oběžnou dráhu, zajistil stejný příliv i sluneční záření s přesností na tři desetinná místa.

Marcia si promnula unavené oči. Ještě si neodpočinula od doby, kdy první zprávy ze Země prolétly sluneční soustavou. První vlna vzrušení plného naděje už dávno opadla a nahradilo je naprosté ohromení. Nová data ze Země situaci ještě víc zatemňovala.

Z druhé strany místnosti se ozval hluk. Marcia vzhlédla a uviděla Sondru, jak se převaluje ve spánku uprostřed snu.

Obrazovka zmatněla, zablikala a vyjasnila se. Sondra se nějakým způsobem dokázala dívat na obrazovku i *dovnitř* ní. Sledovala tím zároveň i vlastní duši s výsledky jejího zkoumání, které toto zkoumání vyvolalo.

Zpětná vazba. Její mysl se odrážela, přesunovala se, dělila se vedví. Teď byla polovina z ní charonská, robot-šorpion. Ale ne, *skutečný* zvětšený šorpion, jeho vztyčený ocas se otáčel k ní, jak příšera procházela zábavným zrcadlem – vším, co zbývalo z obrazovky.

Sondra zasténala, zvedla ruce, převalila se – a přepadla z lehátka. Náraz na podlahu ji probudil, ale jen taktak. Ležela po dlouhou dobu bez hnutí, než sebrala energii, aby se dokázala pohnout.

Vzhlédla a spatřila Marcii, jak se snaží zakrýt úsměv.

„Dobré ráno nebo večer, nebo co vlastně je,“ zamumlala Sondra.

„Asi je noc, myslím,“ odvětila Marcia.

Sondra opatrně vstala a snažila se dostat z pokrývky, která se jí omotala kolem nohou. Připadala si trapně. „Jako za starých časů na střední škole,“

povzdechla si, jen aby něco řekla. „Napumpovat si mozek horou fakt, někam si lehnout a spát a pak se napůl probudit, abych mohla napsat referát. Mám jít pracovat někam jinam?“

„To není třeba,“ usmála se Marcia. „Já sama jsem teď ve slepé uličce. Nemůžete vyrušovat myšlenky, když tu nejsou. Co zatím máte?“

Sondra se usmála. Bylo od Marcie pěkné, že se zeptala. Ale Marcia byla příjemná žena. Mnohem příjemnější, než Sondra kdy bude – nebo bude chtít být. Přešla ke svému stolu na druhém konci místnosti, posadila se k terminálu a vyvolala své zápisky. „Je tu cosi hodně podivného,“ začala. „Zatímco jste byla venku, exobiologické laboratoře přišly s něčím velkým. Uvnitř každého tvora, jehož zkoumaly, objevily nejen DNA pozemského typu, ale alespoň tři další nekompatibilní mimozemské systémy genetického kódu. Což znamená, že předkové Charoňanů – nebo alespoň předkové kohokoli, kdo je vytvořil – navštívili Zemi a sebrali tam vzorky DNA, a totéž udělali alespoň na třech dalších planetách hostících život.“ Sondra vzhledla k Marcii. „Připadá vám to dost děsivé?“

„To ano,“ přisvědčila Marcia, zřejmě natolik ohromená, že se nezmohla na nic jiného.

Sondra jí nemohla mít za zlé, že ji to rozrušilo. Zjištění, že Charoňané využívali Zemi jako zásobárnu genetických náhradních dílů, nebylo právě z nejpříjemnějších. Skutečnost, že byli jistým způsobem spojeni s pozemským životem, je činila jen o to víc... *mimozemské*. „Potvrzuje to i ještě něco dalšího,“ pokračovala Sondra. „Živé charonské bytosti jsou v každém kousku stejně umělé jako jejich roboti. Jako by tvůrci živých bytostí a mechanických zařízení nečinili mezi živými tvory a stroji rozdíl a spojili některé prvky obou typů do všeho, co udělali. Což by vysvětlovalo, proč ti roboti-šorpioní vypadali jako skuteční štíři. Jejich vzorce jsou utvořeny podle některé z forem pozemských členovců.“ Odhodila zápisky. „To je hlavní novinka. Co je nového v poli?“ zeptala se.

„Už jsme se zlepšili ve čtení myšlenek Charoňanů,“ referovala Marcia, opřela se na židli a vysunula nohy. „Strávila jsem celý den shromažďováním hromady dat o jejich myšlenkových procesech. Na datapáskách je více informací, než budeme moci kdykoli využít. A máme fantastický materiál z pásek od Lunárního kola.

Bohužel, čtení charonských myšlenek je dost nudné,“ uzavřela Marcia suše, „jsou to téměř všechno konkrétní obrazy, přímá vizualizace téměř bez jakékoli schopnosti abstraktních myšlenek nebo uvažování pomocí dedukce či indukce. Jejich myšlenky se často opakují. Spousta z toho, co bychom mohli považovat za myšlenky, je zřejmě jen „přehrávání“ zkušeností jiných bytostí.“

Sondra se zamračila. „Jak to funguje?“

„Řekněme, že robot-šorpion narazí po cestě na kus skály,“ vysvětlovala Marcia. „Nejprve si vyvolá vzpomínku na předchozí setkání s kusem skály. Aby zjistil, jak si s problémem poradil předtím. Pak si upraví starý myšlenkový obraz podle současných podmínek a vytyčí nejvhodnější cestu kolem skály, před kterou stojí. Potom odvysílá výsledky a kdokoli se přistě setká s kusem skály, bude už vědět, jak si s tím poradit. Mohou si projet celý ten proces velmi rychle. Celý cyklus setkání s překážkou, vyvolání obrazu, změna obrazu a následná reakce trvá pouhé milisekundy. Klíč je v tom, že všichni Charoňané neustále vysílají své zkušenosti a přebírají vysílání od všech ostatních Charoňanů v sousedství. Jeden tvor může vyslat dotaz a pak obdrží řešení problému. Pokud je zpracují správně, měli by být schopni uchovávat a předávat si vzpomínky z jedné generace na druhou.

Jediná další věc, kterou jsem byla schopná potvrdit, je tak zřejmá, že ani nestojí za zmínku,“ Marcia pokrčila rameny. „Čím jsou větší, tím jsou chytřejší, není tu žádný vztah živé bytosti proti stroji nebo jakákoli jiná varianta. To není velká novinka, že ne? Ti brouci-nosiči jsou pouzí trubci,“ pokračovala Marcia. „Mohou být naprogramováni jen na sebrání a odnesení. Tvorové a roboti-šorpioní jsou o něco pružnější. Jsou schopni přijímat a zpracovávat více informací a poradit si s různorodějšími situacemi – i když ne vždy úspěšně.

Přistávající tvorové jsou chytřejší než šorpioní – ale ne o tolik, jak by se dalo očekávat. Hádala bych, že jsou chytří asi jako kokršpanělé. Předpokládám, že intelektem je Lunární kolo vysoko nad Přistávajícími. Něco jako myšlenkový řetězec namísto potravinového řetězce.

Ale mám teorii, kterou jsem dosud neověřila. Zdá se, že na nižších úrovních přijímá každý tvor nebo robot základní ‚vzdělání‘ formou masivního nahrání dat od tvora o stupeň výš v myšlenkovém řetězci. Mám tady hrozně zajímavou pásku, kde Přistávající ‚vyučuje‘ skupinu nových šorpionů nahráváním podmnnožiny svých vlastních informací.“

„Okamžik,“ Sondra se vztyčila. Někde tady byla odpověď, velká odpověď. „Byla jste v terénu a hledala jste Charoňany na Marsu a já jsem tady studovala, co dělá Kolo a Sféra. My jsme ty dvě poloviny nespojily.“ Už v tom okamžiku to Sondra viděla. Odpověď jim přímo křičela do tváře! Přinutila se klidně pokračovat, aby si byla jistá, že tu jsou všechny články řetězce. „Než jsem usnula, sledovala jsem vysílání Kola jednomu Přistávajícímu. Dalo se to vyložit jako ‚vyučování‘ Přistávajícího Kolem, které mu předávalo podmnnožiny svých informací. Kam nás to vede?“

Marcia přikývla, v její tváři se začalo pomalu zračit rostoucí vzrušení. „Takže šorpioní učí brouky. Přistávající učí šorpiony. Kolo učí Přistávající. Ale kdo učí Kolo?“ zeptala se.

Sondra se vítězně usmála. „Trefa.“ *Byla* na správné stopě. To byla *pravá* otázka, ta, k níž vedly všechny ostatní. „*Musí* to být Sféra, nebo kdokoli ji řídí. To jsou ti, kdo učí tvory na úrovni Kola.“

„Okamžik,“ přerušila ji Marcia. „Zprávy ze Země ukazují, že Prstenec v Měsíčním bodu na oběžné dráze kolem Země v Multisystému je stejný, jako Lunární kolo v *našem* systému, až na to, že Prstenec v Měsíčním bodu Země není pohřben uvnitř oběžnice. Nepotřebuje se maskovat. Ale jestliže je Prstenec v Měsíčním bodu *nový*, bude potřebovat vyučování. Sféra by mu *právě teď* mohla nahrávat data.“

Sondra nadšeně přikývla. „Mám to! Kdyby Země mohla naslouchat, mohla by získat *skutečné* odpovědi. Naslouchali by skutečným vládcům, *skutečným* Charoňanům, kteří vytvořili všechny tyhle noční můry.“

„Ano! Pane Bože, ano. Mohli bychom odposlouchávat přímo jejich instrukce, které předávají strojům.“ Marcia vstala a snažila se přemýšlet. Budou muset tento nápad vyslat okamžitě na Měsíc, zařídit, aby řídicí středisko *Svatého Antonína* vyslalo sondě instrukce přes červí díru. Marcia se podívala na nástěnné hodiny a snažila se spočítat, kolik času zbývá, než přijdou o *Antonína*. Jen necelých třicet šest hodin. Měly čas odeslat zprávu, když začnou okamžitě. Chtěla to říci Sondře.

Ale v tom okamžiku začalo zemětřesení.

09 Věk života a smrti

Sféra vyslala příkazy a to bylo něco, co by Volajícího ani nenapadlo odmítnout.

A ty příkazy říkaly, že přišel čas. Volající naposledy zkontroloval všechny své rozptýlené subsystémy. Ne všechny, ani ne většina, byly připraveny k akci. Ale mnoho jednotek bylo připraveno a Sféra dala úkolu Volajícího nejvyšší prioritu. Zvláštní, že práce, která mohla trvat celá desetiletí nebo staletí, by se měla takhle uspíšit – ale během století by určitě nastala krize a přežití mohlo docela dobře záviset na hodinách, minutách nebo sekundách, jež uspoří nyní. Proto začne neprodleně jednat.

Volající zaměřil gravitační paprsky obrovské síly a vypálil je k planetám. Gravitační paprsky byly nesrovnatelně silnější než ty, které vypálil Charonův prstenec – a nikdo nevyvíjel žádnou snahu, aby byly neškodné. Zdaleka ne.

Volající vyslal příkaz po gravitačních paprscích všem ukončeným stavbám po celé naší soustavě. Společně s příkazy, zakódovanými do těchž gravitačních paprsků, které je vyslaly, vyslal současně i energii. Pojídači světa ji nasáli ve snaze dostat ještě víc.

Na Marsu, na Venuši i na Merkuru, na měsících Jupitera i Saturna si Pojídači světů začínali zasluhovat svůj název. Chopili se paprsků a přetvořili je na gravitační pole, která se chovala tak, jak to příroda nikdy nezamýšlela. Kolem každého amalgámu Pojídačů světů, ať už přijal jakýkoli tvar, se začala lámat a otevírat planetární slupka a stoupat do výše. Sami Pojídači světů, hluboce upevnění pod povrchem planet, se pevně drželi a zůstali na místě.

Až na několik z nich. I Pojídači světů mohli selhat a zemřít. Jednomu se to stalo na Marsu a dalšímu na Merkuru, obrovské bytosti se utrhy z ukotvení, vylétly k obloze na vlastních gravitačních paprscích a bezmocně se točily sem a tam, až spadly, roztržily se a zahynuly.

Ale jejich druhové pokračovali a hloubili do skály pod povrchem. Odpad k sobě přitahovaly umělé zdroje gravitace, vznášející se jako dětské balonky nad každým shlukem Pojídačů světů. Zdroje gravitace, teď plně nabitě energií, se divoce zmocňovaly všeho, co nebylo důkladně upevněno. Ale hmota přitahovaná zdroji gravitace se nehromadila kolem nich. Gravitační paprsky druhého stupně, s nimiž Pojídači zuřivě manipulovali, vyhazovaly odpad vzhůru, ven, neuvěřitelnou rychlostí pryč od planety.

Během několika minut se z každické skalnaté nebo ledové planety uvnitř oběžné dráhy Saturna začaly valit do vesmíru proudy rozprášené planetární kůry. Rudá skála Marsu, led z Ganymedu, kyselinou prožraná skála z Venuše i Sluncem vyprahlý povrch Merkura byly vystřeleny do volného vesmíru a měnily se na oblak prachu, jenž planety rychle obklopil.

Na povrchu Jupitera a Saturna řádily obrovské víry, hurikány i tornáda nebývalých rozměrů. Od plyných obrů se šířily masivní spinové bouře a dosahovaly daleko za okraj atmosféry, roztahovaly se do podivných plyných chapadel, která se na obloze ohýbala a stáčela do spirály a vypouštěla na oběžnou dráhu megatuny atmosféry.

Na Saturnu vytryskl proud plynu do roviny prstence, narušil orbitu jeho částí a uvedl neopakovatelné vzorce Saturnova diadému do naprostého chaosu. Proudů atmosférického vodíku a metanu i složitých uhlovodíků vylétly z obrovské planety a rozlily se po vesmíru.

Všude ve sluneční soustavě se materiál z planet dostával na oběžnou dráhu. Pojídači světů ve vesmíru se dali do práce, zachycovali plyn, prach i úlomky a sprádali sítě gravitace, aby to všechno zvládli.

Ale tím to nekončilo. Proudů, odpad i bouře nabíraly na síle a rvaly hmotu všech planet. Od Merkura k Saturnu Pojídači světů rvali planetám jejich vnitřnosti.

Sluneční soustava začala umírat.

Obrazy nemilosrdně proudily po obrazovce. Stále vyšší sloupce létajícího kamení a prachu, ledu a plynu vyrůstající na obloze Marsu, Merkura, Venuše, Ganymedu, Titanu, Tethys. Nestvůrné spinové bouře se orbitální rychlostí šířily od Jupitera a Saturna. Přistávající útočili.

Jak se ta hrůza zdála nekonečná, přicházel přece jen konec. Komunikace s dalšími planetami přestávala postupně fungovat, jak mraky ionizovaného plynu rušily rádiové a laserové signály.

Larry seděl u komunikační stanice *Nenyi* a vrtěl hlavou, když sledoval, jak přicházejí zprávy. Jak se mohlo lidstvo něčemu takovému postavit? Jak by se Charoňané dali zastavit, když nikdo ani nechápal, co dělají? Larry zjistil, že ztěžka dýchá, zmocnil se ho strach a vyčerpání. Přinutil se opřít se na židli se zavřenýma očima a uvolnit se. Pociťl, jak ho opouští napětí, alespoň prozatím. Lepší. Lepší.

„Znovu jsme ztratili kontakt s Marsem,“ říkal právě Raphael tichým a pochmurným hlasem. „Ionizovaný prach ruší rádio i laser. Lunární komunikační stanice vysílají ke všem planetám a naslouchají střídavě na všech možných frekvencích, ale nemáme možnost zjistit, zda nás na Marsu slyší nebo zda vysílají na nějaké frekvenci, kterou jsme nevyzkoušeli. A *Svatý Antonín* má problémy. Země nás varovala, že se k němu blíží nějaký druh charonské kosmické lodi nebo robot či co.“

„Už tu sondu nebudeme mít dlouho,“ konstatoval trochu smutně Vespasian.

Doktor Raphael si vzpomněl, s jakou pýchou Vespasian sondu pokřtíl, jak pro něj byla důležitá. „Dobrý svatý Antonín už nejdůležitější práci udělal,“ ujišťoval ho Raphael hlasem tak uklidňujícím, jak to jen dokázal. „Našel pro nás znovu Zemi. To by nás mělo uklidnit, má-li být vše ostatní ztraceno.“

Nebesa byla plná ohně.

Marcia vzhlédla do marsovské noci, kde zmizely hvězdy a nahradila je čirá hrůza. Na jihovýchodě vyrazil do vesmíru nejbližší proud hmoty. Byl to zářící sloup plamene, tření vzduchu, ionizační efekty, elektrické výboje a další podivné efekty, které vyvolal charonský gravitační paprsek. To vše se spojilo, aby tryskající proud hmoty blikal a svítil energií. Na povrch neustále stříkala mračna prachu, jak náhodné zbytky úlomků odpadávaly z hlavního proudu a narážely na zem. Zbytky úlomků, některé velké jako oblázky nebo i větší, padaly rovněž na město.

Samotná obloha zářila, všude se jako peří z přikrývky roztahoval prach a kamení padající z tryskajícího proudu. Proud hmoty se šířily dále do vesmíru, tak daleko, že se osvobodily ze stínu planety a zachytily lesk

skrytého Slunce. Náhle vyrazila další prašná bouře, narudlý písek vylétl do atmosféry plné chaosu, čímž přikryl svět krvavou červení.

„Opravdu si myslíte, že nám nechtějí ublížit?“ zašeptala spíše pro sebe Marcia a připomněla si Larryho otázku, která jí zněla v hlavě jako vzpomínka na záznam jeho hlasu. Kladl tuhle otázku Raphaelovi někde v těch nekonečných hodinách záznamů, které si přehrávala. Ale děsivá odpověď na tu otázku zněla, že vůči lidem neměli žádné úmysly. Nic tak malého a bezvýznamného vůbec nespadlo do výpočtů Charoňanů. Marcia viděla náhle sebe sama jako mikroba, jak vzhlíží ze skla a najednou si uvědomuje, že přichází čištění, které se vyvalí na její svět a smete ji, odstraní ji, aby uvolnilo cestu něčemu novému.

Pohlédla zpět ke knihovně, kde se Sondra mořila s ovládáním komunikačního panelu a zoufale pátrala po frekvenci, na níž by mohla cokoli zachytit.

Ale nebylo nic k poslouchání. Veškerý kontakt s vnějším světem byl ztracen. Nikdy, za celý její život, nebyly všechny komunikační linky tak dokonale přerušeny. Spojení se Zemí, s jejím manželem, s její prací na PSOV, s celým jejím životem. Všechno bylo pryč.

Tak co se to teď stalo? napadlo ji.

Na jižní obloze se zableskla další řada explozí. Marcia vyhlédla z okna za hrůzy zjevné na první pohled. Snažila se zahlédnout budoucnost, to, co přicházelo. Ani Port Viking nemohl vydržet, pokud tyhle bouře budou pokračovat. Za poslední den utrpěla kopule škody, jaké se normálně nahromadí až za rok. Bude unikat vzduch. Jak se dovnitř dostane prach, dojde k výpadkům energie, charonské ničení poškodí zařízení a vysaje je do oblak. Charoňané si prosadí svou vůli. Lidstvo bude z Marsu odstraněno.

A pak se stane totéž na všech dalších světech sluneční soustavy. To bude konec budoucnosti lidstva ve sluneční soustavě.

A pak... hrdlo se jí sevřelo a dala se do pláče, pozorovala plamenné nebe skrze slzy.

A pak už bylo jen ticho.

Sondra se probudila a zjistila, že usnula na komunikačním panelu. Odněkud bylo slyšet pípání. Zamrkala, stále ještě v polospánku, a rozhlédla se. Byla tu Marcia, zhroucená na lehátku. Ale co to sakra pípalo? Najednou si uvědomila, že to přichází od panelu. Blikala na něm zpráva. „KOMUNIKAČNÍ KANÁL PŘIPRAVEN. PŘIJÍMÁM TEXTOVOU ZPRÁVU Z LUNÁRNÍHO VYSÍLAČE“ zněla.

Sondra se rázem úplně probudila. Rušení ustalo, alespoň na chvíli. Systém sledování kódu signálu ukazoval, že zpráva se sama opakuje už přes hodinu.

Tak moment. Jestliže se jeden signál dostal sem, může se jiný dostat ven. Předchozí noci sepsaly dlouhou textovou zprávu, kde si vyžádaly možnost odposlouchávat Prstenec v Měsíčním bodu, a připravily ji k vysílání. Sondra zapnula ovládání a vyslala zprávu k Měsíci, přičemž je nastavila na neustálé opakování. S trochou štěstí se jejich nápad odposlouchávat Prstenec v Měsíčním bodu v Multisystému dostane k adresátovi včas.

Ale co bylo v té přijaté zprávě? Stiskla několik kláves a text se začal odvíjet na obrazovce, příliš rychle, než aby zachytila víc než jedno nebo dvě slova. Ale to stačilo.

„Ach, bože,“ zašeptala. Vyskočila a vrhla se k lehátku. „Marcie! Marcie! Panebože, Marcie. Probuďte se.“ Popadla Marcii za rameno a silně jí zatřásla. „Váš manžel, Marcie.“

Marcia otevřela oči a prudce se vztyčila. „Můj manžel? Gerald? Co je s ním?“

„Přišla od něj zpráva,“ odpověděla Sondra. „Nějaké technické hlášení, které sepsal a odeslal přes *Svatého Antonína*.“

Ale Marcia si už sedla ke komunikačnímu panelu a nastavovala tisk. Popadla první papír, jakmile vyjel z tiskárny. „Všemohoucí Bože, *on žije!*“ zvolala. „Je v pořádku.“

Sondra trochu ustoupila, nechtěla se vměšovat do tolik soukromého okamžiku. Dívala se, jak Marcia dychtivě pročítá jeden papír za druhým. *Jaké to asi je, tolik někoho milovat?* ptala se sama sebe.

„Je to technická zpráva,“ řekla nakonec Marcia. „Velmi oficiální. Ale podařilo se mu do ní zapracovat, že četl naše zprávy o Přistávajících.“ Vzhledla k Sondře a oči jí zářily. „Tohle je pro *mne*. Říká mi, že ví, že jsem naživu.“ Četla dál, oči jí dychtivě běžely po stránkách.

Ale pak se Marciin výraz změnil na něco jiného než čistou radost. Bylo to překvapení, šok. Svěsila ruce, stále držící stoh papírů. „On to pochopil,“ hlesla konečně slabým hlasem. „Nebo alespoň většinu. Aspoň už má teorii.“

„Pochopil co?“ ptala se Sondra. „Teorii o čem?“

„O tom, co jsou Charoňané zač,“ odpověděla. „Jsou von Neumanni. To je ono. To musí být ono.“

„To je co?“

„Odpověď, vysvětlení. Klíč ke všemu. Není to vše, ale je to začátek.“ Marcia vstala ještě stále s textem zprávy v ruce a zadívala se do vesmíru. Úporně přemýšlela. „Dává to smysl,“ pokračovala. „Musí být von Neumanni.“

„Mohla byste laskavě přestat opakovat ‚von Neumanni‘ a vysvětlit mi, co to je?“ žádala Sondra.

„Je to velmi jednoduché,“ vysvětlovala Marcia. „Jak nám to mohlo uniknout? Von Neumannův stroj je jakékoli zařízení, jež může samo sebe přesně duplikovat s využitím na místě dostupných surovin. Kdyby toastovač nejen toastoval chléb, ale vyrobil by z věcí v kuchyni další toastovače, byl by to von Neumannův toastovač. Je to velmi starý pojem, pojmenovaný po vědci, který jej vymyslel.“

Ale *skutečnou* von Neumannovou myšlenkou bylo vytvořit von Neumannovu kosmickou loď,“ pokračovala Marcia. „Robota-průzkumníka, který by létal od jednoho hvězdného systému ke druhému, tyto systémy by prozkoumal – a několikrát sama sebe duplikoval, možná by těžil potřebné horniny na asteroidech. A byl by odsud vyslal do vesmíru další von Neumannovy stroje, vlastní duplikáty. Každý nový robot-průzkumník by cestoval k některému blízkému hvězdnému systému, duplikoval se a cyklus by tak pokračoval. Každý stroj by podával hlášení na domovskou planetu, co našel. I když vezmeme v úvahu poměrně nízkou cestovní rychlost, můžeme tak prozkoumat značnou část vesmíru jen za několik set let. Cestování, zkoumání, reprodukce, a znova a znova.“

„Tak moment,“ protestovala Sondra. „Charoňané nic z tohohle nedělali. Nejsou to cestovatelé ani průzkumníci a nereprodukuje –“

„Ale ano, reprodukuje,“ přerušila ji Marcia. „Vzpomeňte si, laboratoře našly v jejich genech tři různé mimozemské genetické kódy. Možná se *tihle* Charoňané nikam nevydali, ale znamená to, že oni i jejich předci byli *alespoň* ve třech dalších hvězdných soustavách hostících život. Nalézt je všechny by zabralo spoustu cestování a zkoumání. A podívejte, kolik jich je – určitě se reprodukovali!“

Sondra se usadila ke komunikačnímu panelu a uvažovala. „Dobře, dobře. To vidím. Ale to není celý příběh. Musí tu být něco víc. Tak úplně to neseď. Proč je Kolo skryto uvnitř Měsíce? Co dělali Přistávající, když celou tu dobu létali v asteroidech? A jak do toho zapadá únos Země a útok na planety? Okamžik. Staré představy kosmických lodí. To mi připomíná něco dalšího. Další starý nápad.“

Chvilí o tom přemýšlela. Konečně si vzpomněla. „Lodě se zárodky. To je ono. Byla to představa hvězdné lodi, která měla spíše kolonizovat planety než zkoumat. Argumentovalo se, že systém podpory života by tvořil největší a nejtěžší část kosmické lodi – tak ho odstraní. Namísto toho zmrazíte hromadu geneticky dokonalých embryí nebo oplodněných vajíček – anebo jen sperma a vajíčka. A třeba nejenom ta náležející inteligentnímu druhu, ale i místní ekvivalent psů a prasat a koček i kuřat, nebo možná *Tyranosaura rexe*, pokud vám to vyhovuje. Jakékoli formy života, které by na druhém konci cesty vyhovovaly. Všechny je zabalíte a vypustíte do vesmíru.“

Když loď se zárodky najde obyvatelnou planetu, přistane, rozežře je embryo a rozeseje je. Potom loď – nebo její roboti, zkrátka cokoli – vyučuje děti, jak rostou, a tím vychová první generaci osadníků. A pokud jsou vaši tvůrci dost dobří, mohla by se loď naprogramovat tak, aby prováděla genetické inženýrství, aby první generaci modifikovala pro lepší přežití na jakékoli planetě, kde se ocitnou. Směřovaná evoluce.“

„Ale ani to nemá nic společného s tím, co se tady děje,“ namítala Marcia.

„Ne. Ale řekněme, že bychom ty nápady *zkombinovali*,“ navrhovala Sondra. „Řekněme, že chcete postavit *von Neumannovu loď se zárodky*. Loď, která ví, jak se provádí genetické inženýrství nejen z genetického kódu domovské planety, ale je natolik inteligentní, aby dokázala analyzovat i jiné kódy a využívat vše, co je pro ni vhodné. Jako DNA pozemského typu. Stroj, jenž se dokáže rozmnožovat, stroj naprogramovaný tak, aby se duplikoval a vyslal nové zárodky ke hvězdám a šířil se tak všemi směry. Stroj schopný se modifikovat a zdokonalovat, a modifikovat i životní formy, které nese s sebou. Těžší nikoli asteroidy, ale z živých planet, jako je Země. A netěží jen kovy a palivo jako suroviny, ale *samotný život*.“

Marcia přikývla. „Chápu. Ale současní Charoňané nejsou takoví. Loď se zárodky, takové, jak jste je popsala, by neměly důvod ukrývat se v asteroidech.“

„Možná že ano a my nevíme proč,“ oponovala Sondra. „Třeba byly na nějakou dobu jen ve fázi spánku a paprsek gravitačních vln je probudil.“ Ale pak se zamračila a zavrtěla hlavou. „Moment. Jak používají gravitační vlny a červí díry. To jsme nevzali v úvahu.“

„Tak se vraťme o trochu zpět,“ navrhla Marcia. „Promluvme si o předchozích stadiích jejich vývoje. Ne o tom, jací jsou dnes, ale o přechodném stadiu mezi podobou, jakou měli zpočátku, a tím, čím jsou dnes. Před miliony, desítkami nebo stovkami milionů let.“ Na okamžik se zamyslela. „Řekněme, že kdysi dávno byli Charoňané *von Neumannovými* loděmi se zárodky. A předpokládejme, že se něco pokazilo – alespoň z hlediska původních tvůrců. Řekněme, že lodi se vyvinuly směrem, jaký nikdo nečekal?“

Marcia odložila listy se zprávou na komunikační panel a šla se posadit na lehátko, kde spala. „Plánem vyslání první lodi mohlo být šířit život, duplikování lodi a tak dále, aby se život dále šířil. Pak se tahle myšlenka ztratila nebo změnila. Koneckonců všechnu práci dělaly stroje. Řekněme, že se rozhodly, že *jejich* duplikování je důležitější – a pak šíření *života* podřídily šíření *strojů*?“

Řekněme, že lodě začaly upravovat své *cestující*, začaly je chovat tak, aby byli geneticky nuceni stavět další lodě se zárodky?“ ptala se Marcia.

„Mohly zabudovat stavitelské umění do svých cestujících, aby se pro ně stavba nových lodí stala instinktem, primární potřebou. Třeba začali vybírat a vkládat DNA, nebo cokoli místo ní používají. Vezměte třeba některé geny tyranosaura, něco ze psa a z krávy a zkombinujte to s genomem inteligentní formy života. Přistanou na nové planetě plné života a najdou tam vyhovující genetické kódy. I ty odeberou a použijí.“

„Okamžik,“ protestovala Sondra. „Žádný člověk by nenechal nějaký pomatený stroj, aby modifikoval lidskou DNA.“

„My bychom je nenechali. Lidé by to neudělali. Ta samotná myšlenka je nám odporná. Ale my tu nemluvíme o lidech. Řekněme, že tu byli mimozemšťané bez jakýchkoli tabu v těchto věcech? Mně ta myšlenka taky připadá nechutná, ale představte si, jak rychle by se věci změnily, jak dramaticky by se *mohl* druh vyvíjet, kdyby bylo něco takového dovoleno.“

Vyvíjeli se dál,“ pokračovala Marcia. „Stroje se samy modifikovaly, organické formy se samy vyvíjely, stroje si hrály s vlastním programem a upravovaly potomky organických charonských cestujících a jejich zvířecích dělníků. Lodě se zárodky vyvíjely stroje pracující se speciálně vyšlechtěnými zvířaty a chovaly zvířata, která *potřebovala* mechanické implantáty a bez nich nemohla přežít. Až se nakonec dělicí linie mezi živými tvory a stroji zcela setřela a Charoňané se už o žádné dělení nesnažili. Tehdy už neexistovala dělicí čára mezi Charoňany, mezi jejich stroji a jejich zvířecími dělníky. Všichni splynuli do jedné obrovské složité entity. Všechny formy závisejí jedna na druhé, aby mohly přežít. Říkejte tomu multidruh.“

„No dobře,“ Sondra pokrčila rameny. „Ale lodě jsou stále klíčem. Lodě se zárodky se staly dominantní charonskou formou,“ pokračovala. „Nepotřebovaly už organickou inteligenci, aby jim říkala, co mají dělat. Někde během toho všeho se původní Charoňané vytratili. *Musí* tomu tak být, protože tu už nejsou. Koneckonců to musely být živé a rozumné bytosti, které postavily první lodi.“

„Dává to smysl,“ souhlasila Marcia. „Pochybují, že to říkáme úplně přesně, ale jestliže přijmeme myšlenku, že dnešní Charoňané začali jako von Neumannovy lodě se zárodky, postavené tvory, kteří byli něco jako my, pak se určitě změnili a zmutovali, až se stali tím, čím jsou dnes. Ale to nebyl konec jejich vývoje. Ještě jsme nevysvětlili Lunární kolo nebo Multisystém. Jak do toho zapadají?“

Sondra se poškrábala na hlavě. „Podívejme se na to z jiné strany. Uvažujme o jejich biologii, jejich technologii, o fázích, jimiž v životním cyklu procházejí. Doba jejich života a smrt. Loď s počítačem plným vzorků jednotlivých strojů a sklad plný spících zvířat nebo embryí odstartuje ze systému a pohybuje se mezi hvězdami po celá staletí, možná po desetitisíce

nebo statisíce let, než nalezne hvězdný systém s planetou schopnou být nositelkou života. Možná se loď během letu zabývala hraním si s geny zvířat a vzorků strojů. Konečně loď přistála a v případě potřeby některá zvířata znovu upravila, aby mohla na novém světě přežít.

Zvířata – některá z nich jako potomci tvůrců lodí – vystoupila na povrch planety, množila se tak rychle, jak to bylo jen možné, a přitom těžila na nové planetě nerosty a stavěla nové lodí – možná tisíce nebo miliony lodí. Stavba lodí by byla jako všechno ostatní – reflexivní jednání, velmi složitý instinkt.

Nové lodí vzaly cestující na palubu a vyrazily do vesmíru, aby hledaly nové světy. Možná jedna loď z tisíce, nebo jedna z milionu dokázala proletět mezihvězdný prostor, dostat se k nové hvězdě a přežít pro další reprodukci, ale to by stačilo, aby se celý cyklus znovu a znovu opakoval.“

Marcia zhlédla. „Ale to je tak neefektivní,“ namítila. „Planety vhodné pro rozmnožování by byly světelné roky od sebe, celé desítky nebo stovky světelných let. A museli by spotřebovat všechny živé planety, které by potkali. Podívejte, co dělají s Marsem, právě teď za tím oknem. I kdyby měli jejich předkové jen poloviční velikost, způsobily by chovné zásobárny na povrchu planet potřebné k uskládňování nové generace lodí se zárodky nedozírné škody na ekosystému.“

„Máte pravdu. Snědli by všechno na dohled,“ připustila Sondra. „Žádné z místních zvířat by si nedokázalo najít potravu. A to by současně i těžili a stavěli lodí. Charoňané by všechno zničili ve snaze množit se co nejrychleji. Bylo by to stokrát horší, než jak jsme my znečistili Zemi. A podívejte na škody, jaké jsme sami způsobili, než jsme dostali rozum. Ale pro Charoňany by to nepředstavovalo žádný problém. Oni by přece odletěli. Nezáleželo by jim na tom, jakou za sebou zanechají spoušť.“ Oči se jí najednou rozšířily. „Kristepane,“ zašeptala. „My tady mluvíme o věcech, které se staly před miliony let, a z DNA nalezené v brouku-nosiči víme, že Charoňané někdy v daleké minulosti přistáli na Zemi. Myslíte, že třeba Charoňané přistáli na Zemi a vyhladili dinosaury?“

Marcia překvapeně zamrkala. „Je to možné. Dost dlouho se tvrdilo, že dinosaury vyhubil náraz asteroidu na místě, kde je teď Island. Ale kdyby se porouchala a ztroskotala loď Přistávajících, bylo by to stejné jako *skutečný* náraz asteroidu. Možná spolu cestovaly dvě lodí Přistávajících se zárodky. Jedna havarovala a druhá přežila, aby se mohla rozmnožovat. Náraz vyhubil většinu dinosaurů, neboť chovná zásobárna, která následovala, spotřebovala víc, než ti přeživší mohli snést.“

Marcia si promnula oči a snažila se přemýšlet. „Ale abychom se vrátili k tomu nejdůležitějšímu,“ snažila se vrátit rozhovor zpět, „chovné zásobárny byly ve své podstatě parazitické, vysávaly z planety život. Nejen

že ničily živočišnou a rostlinnou populaci, ale likvidovaly i ekosystém. Na tom ale Charoňanům *záleželo*. Planety hostící život musí být velmi vzácné. Některá z budoucích lodí se zárodky by tu planetu mohla znovu potřebovat pro některou budoucí chovnou zásobárnu. A masové vymírání by zlikvidovalo genetickou různorodost, kterou Charoňané potřebují jako surovinu pro své bioinženýrství.“

Marcia se na chvíli odmlčela a hleděla do vesmíru. „A znovu zapomínáme na gravitaci. Zapomínáme, že někdy během svého vývoje se Charoňané naučili, jak manipulovat s gravitací. Jak *tohle* do toho zapadá? Možná, že původní Charoňané to věděli a naučili to první loď se zárodky. Třeba loď přistála na planetě a podrobila si druh, který to uměl. Ale nějak se naučili, jak používat červích děr jako zdroje energie.“

Marcia dlouhou chvíli přemýšlela. „A to bylo *důležité*. Bez toho by se nestali tím, čím jsou. Pro všechno používají ovládání gravitace. To musel být rozhodující bod. Třeba měli málo planet hostících život, ale jinak byli hodně bohatí. Měli všechn vesmír i čas, s nímž mohli pracovat, nekonečné množství kamenů a asteroidů ve volném vesmíru. Co je drželo zpět, byl nedostatek planet.“

Na dlouho se odmlčela. Náhle udeřila dlaní do komunikačního panelu. „Tak se rozhodli, že s tím nedostatkem planet něco udělají. To je ono. To *musí* být ono, poslední díl skládačky. Jakmile získali ovládání gravitace, měli energii, neuvěřitelné množství energie. Tak vytvořili Sféru, Multisystém, a osadili jej hvězdami a planetami. A teď myslím, že vím proč.“ Sondra pohlédla na Marcii, nechala ji dojít ke stejné odpovědi, k níž došla i sama, i když jen z toho důvodu, aby se sama přesvědčila, že není šílená.

Marciina tvář zbledla. „Je to *přírodní* rezervace,“ hlesla. „Charoňané postavili Dysonovu sféru jako přírodní rezervaci pro divoké planety, jako místo pro planety, aby se uzdravily mezi obdobím používání jako chovné zásobárny, ústřední skladovací prostor, kde mohou lodě se zárodky vždy najít planety pro chov.“

Ale nezapomínejte, že Charoňané se stále sami záměrně modifikovali, že řídili svou vlastní evoluci,“ pokračovala Marcia. „Jak daleko do zašlo? Jak daleko to mohlo zajít? Řekněme, že Sféra se *stala* Charoňany, stala se vůdčím intelektem. Řekněme, že Sféra převzala řídicí úlohu od lodí se zárodky, tak jako lodi převzaly řízení od původní organické inteligentní formy života. Jestliže Dysonova sféra převzala vedení, vytvořila nový životní cyklus, když použila staré vzory novým způsobem. Byla vytvořena, aby uskladnila planety se životem v Multisystému pro lodě se zárodky. Ale jestliže začala pracovat pro sebe, pro své vlastní cíle, všechno tohle změnila, převzala kontrolu nad životním cyklem a začala chov nezávislého druhu

mimo lodi. Což znamená, že jak první, biologičtí Charoňané, tak i ti druzí z lodí se zárodky už vyhyhnuli. Ani jeden z těchto druhů to tu neřídí.“

„Je to Sféra,“ konstatovala téměř šeptem Sondra. „Všechno řídí samotná Sféra. Přemýšleli jsme, kdo řídí *Sféru*, zatímco celou dobu ona řídila *všechno*.“

„Okamžik,“ přerušila ji Marcia. Vstala a posadila se vedle Sondry ke komunikačnímu panelu. Vzala do ruky tužku a list papíru a začala si dělat poznámky. „Takže tu máme Dysonovu sféru, používající své chovné planety pro pěstování nových forem života. Ty umístí na palubě lodí se zárodky – i když teď je to jen jeden tvor na loď, když jsou tak velcí. Loď se zárodky odletí, tak jako vždy předtím. Najde planetu a použije ji pro chov, a pak co?“

„Tady právě přichází změna,“ navázala Sondra a chopila se klávesnice, aby si mohla sama dělat poznámky na počítači. Marcia možná mohla přemýšlet s tužkou v ruce, ale ona potřebovala řadu kláves. „Odletí z planety, když ji vyčerpají, ale namísto, aby se vydali ke hvězdám, přejdou zmutované lodě se zárodky – věci, jež nazýváme Přistávající a asteroidy g-bodů – v hlubokém vesmíru do stavu hibernace a čekají. Jeden z nich vyrostе v něco jako Lunární kolo. Jakmile dozraje, vyšle zprávu, že je vše připraveno, a čeká na zpětný signál od domovské Sféry, která jej sem vyslala. Zpětný signál je prostě jakýkoli modulovaný gravitační paprsek. A ten signál náhodně vyslal Larry.“

„Ale co má ten signál znamenat?“ ptala se Marcia. „To Sféra říká Jsem připravena na nový svět,“ vysvětlovala vzrušeně Sondra. „Třeba proto, že zachytila novou hvězdu a má více místa pro nové planety.“

Marcia přikývla. „Dobře, tak to vysvětluje, proč unesli Zemi a proč se o ni tak dobře starají. Ale proč tady těží ostatní planety?“

Sondra o tom chvilku uvažovala. *Snaž se myslet jako Dysonova sféra*, říkala si. *Co by bylo pro Sféru důležité?* A pak jí to došlo. Srdce jí začalo v hrudi divoce bušit a zpotily se jí dlaně. „Přemýšlejte chvíli,“ řekla. „Původní Charoňané postavili lodě se zárodky, aby nesly jejich potomky k novým světům, aby vytvořily nové Charoňany. Pak se té úlohy lodi ujaly samy a rozhodly se, že největší význam má výroba nových lodí se zárodky, začaly šířit *samy sebe* mezi hvězdami.“

A pak lodi postavily Dysonovu sféru, ta převzala vedení a rozhodla se...“

Obě ženy zmlkly v děsivém tichu, jak pravda pronikala dovnitř. „Dysonova sféra se rozhodla, že nejdůležitější je stavět další Dysonovy sféry,“ dokončila Sondra. „Takže někdy před miliony let znovu modifikovala program lodí se zárodky, znovu si pohrála s genetickým kódem. A to tak, aby se všechny ostatní formy staly součástí reprodukčního

systémy Sféry A z čeho jsme si sakra mysleli, že se Dysonovy sféry stavěly?“

Marcia zachmuřeně potřásla hlavou. „Dobrotivý Bože. A my jsme se snažili zachránit *Zemi*. Ale potíže mají všechny zbylé světy ve sluneční soustavě.“

„*Z planet*,“ pokračovala Sondra, která Marcii neposlouchala. „Staví se z *rozebraných planet*.“

Marcia promluvila velmi tiše. „To je to, co Přistávající dělají. Teď, když dostali *Zemi* mimo nebezpečí, rozebírají sluneční soustavu, aby postavili novou Dysonovu sféru. Planety, měsíce i asteroidy promění prakticky v *nic*, dokonale je rozeberou a získaný materiál použijí jako surovinu pro slupku kolem Slunce. Začnou tu tvořit nový Multisystém.“

Sondra dlouho zírala prázdným pohledem na obrazovku počítače, až se nakonec vzpamatovala. „Musíme jim to říci,“ prohlásila. „Než oblak prachu znovu zhoustne a bude rušit rádiové vlny. Musíme to dostat ven.“ Začala zuřivě psát.

Ala Marcia ji nesledovala. Vstala a vrátila se k oknu, zpět k obloze plné ohně. Tam venku Přistávající rozebírali Mars, vystřelovali jeho skály i písek k obloze. Teď všechno chápala. Ale bude to pochopení k něčemu? Byla stejně daleko jako předtím od jakékoli možnosti to zastavit nebo cokoli s tím udělat. Mars byl stále rván na kusy.

Nebylo to spravedlivé. Nechtěla zemřít takhle. Ne sama. „Ach, Geralde,“ zašeptala k obloze. „Geralde, má lásko.“ Byl naživu a dosáhl k ní skrz nezměrné vzdálenosti, aby jí poslal svá slova. To by ji mělo uklidnit, mělo by jí to poskytnout útěchu.

Ale neposkytlo. Namísto toho v ní zuřil hněv. Gerald byl naživu. Jak by mohla ona zemřít, když najednou měla důvod žít?

10 Kontrola reality

Tři muži na palubě *Nenyl* seděli v jídelně lodi a četli vytištěnou zprávu z *Terra Novy* a z Marsu.

Larry potřásl hlavou. „Věděl jsem, že ty pády Přistávajících na Marsu mi měly něco říci. Tady ta část o možnosti, že jeden Přistávající havaroval na Zemi a vyhladil tak dinosaury. *To* bylo ono. To jsem měl pořád v podvědomí. Měl jsem to pochopit.“ Larry pokračoval ve čtení.

Konečně všichni nové informace prostudovali. Raphael odložil svůj výtisk a otočil se k ostatním. V místnosti vládlo hrobové ticho. Raphael se zadíval na Larryho a Vespasiana a začal. „Jestliže se teorie Sondry a Marcie jen trochu blíží pravdě – a já si myslím, že ano – pak je sluneční soustava odsouzena k záhubě. Charonští Přistávající rozeberou všechny naše světy.“

„Musí být nějaký způsob, jak je zastavit,“ protestoval Larry.

„Rozbíječ jádra,“ navrhoval Vespasian.

„Cože?“ ptal se Larry.

„Velká bomba, ta *skutečně* velká bomba, kterou mělo postavit Společenství Pásu,“ vysvětloval Vespasian. „Stále ještě máme kontakt s Ceresem. Mohli bychom poslat zprávu Autokratovi. Svého času se s pomocí

té bomby chystali vyhodit do povětří Merkur, aby tak získali větší a vhodnější Pás asteroidů, na němž by mohli těžit. Kdybychom ji mohli získat a dopravit sem, mohli bychom s ní zničit Měsíc. To by zabilo Lunární kolo a bez něho by se zbytek Charoňanů vypnul a zbytek sluneční soustavy by byl zachráněn.“

Raphael zjistil, že přikyvuje a zvažuje případné možnosti. V žilách mu při té myšlence tuhla krev. Jen před několika týdny pro něj znamenalo použití Rozbíječe jádra na Měsíci nepředstavitelnou katastrofu, něco, čemu je třeba za každou cenu zabránit. Ale kancléř Daltry varoval, že vždy může nastat horší varianta. Nyní člověk žijící na Měsíci navrhoval zničení Měsíce a všech lidí na něm, jako *řešení*, jako tu lepší alternativu. „Zaplatili bychom strašlivou cenu, Tyrone. Ale možná máte pravdu.“

„Ne,“ namítl Larry. „To nemůžeme. Nemůžeme zabít tolik lidí a myslet si, že to ospravedlníme. Zvláště ne, když nevíme, zda to bude fungovat. Kdybych já programoval Charoňany, nastavil bych g-body a Přistávající tak, aby v případě, že ztratí s Lunárním kolem spojení, pracovali dál. Je naprosto zřejmé, že Kolo čerpá gravitační energii z černé díry v Zemském bodu a vysílá ji g-bodům, ale *musí* tu být nějaký záložní systém. Vsadím se, že Dysonova sféra by mohla vysílat rozkazy a energii přímo přes červí díru a všechno tak řídit sama.“

Kromě toho, i kdyby ten plán vyšel, ztratili bychom poslední spojení se Zemí – a dříve nebo později, pokud se nenaučíme tomu zabránit, bude Země použita jako chovná zásobárna. To bude stát více životů, než bychom zachránili zničením Měsíce.

A ani nevíme, zda Rozbíječ jádra skutečně existuje, nebo zda by Autokrat souhlasil s jeho použitím, i kdyby existoval.“

„Mohli bychom poškodit Kolo, vyřadit je, aniž bychom zničili Měsíc?“ ptal se Vespasian. „Třeba by stačila malá jaderná hlavice, kdybychom ji spustili do Králičí díry?“

Larry zavrtěl hlavou. „Ne. Platí tu téměř ty samé argumenty. Musí tu být nějaký záložní postup, nějaká možnost, aby Dysonova sféra mohla převzít kontrolu v případě, že Kolo selže. A i kdyby se nám to podařilo a g-body i spojení s Dysonovou sférou by se vypnulo, ztratili bychom jakoukoli naději, že se znovu spojíme se Zemí, nebo že jim budeme s to pomoci.“

„Tak je tu nějaká možnost převzít nad Kolem kontrolu?“ tázal se Vespasian. „Znovu jít tam dolů, nějak to tam přepojit, tak aby Kolo udělalo to, co chceme my. Využít je, aby nařídilo bodům g, aby toho nechaly.“

Larry zavrtěl hlavou, ale bylo v tom cosi méně negativního, jako by přece jen viděl nějakou možnost. „Neznáme jejich kódy. I kdybychom je znali, stále nevím, jak bychom je mohli použít. Museli bychom použít stejný postup vysílání signálů jako Sféra a zároveň silnější signály. To by na

rádiových vlnách nebyl žádný problém, ale teď víme, že pro své signály využívají i modulované gravitační vlny a obojí vysílají červí dírou. Mohli bychom znovu použít Charonova prstence k vyslání signálu. Ale nedokážeme vyslat silnější signál gravitačních vln než Sféra. Ne, pokud nebudeme mít vlastní –“

Larry se na chvíli zastavil. Nejen že přestal mluvit, ale zastavil se a všechno se v něm zastavilo, jako by se jeho mysl natolik soustředila, že nemohl věnovat ani zlomek svého vědomí na jakýkoli pohyb. „Pane Bože. My jsme se *naučili* dost, abychom to udělali. *Mohl bych* –“

Hlas mu odumřel a jen mumlal sám k sobě: „Ano, dá se to provést.“ Otočil se k Raphaelovi a k Vespasianovi s nadšeným leskem v očích. „Možná bychom *mohli* převzít kontrolu nad Kolem.“ Najednou ale zesmutněl. „Kdybychom znali kódy.“

Vespasian na chvíli vraštil obočí a pak najednou popadl jednu z dřívějších zpráv z Marsu. „Na Marsu to věděli!“ zvolal. „Kolo musí být stejné jako Prstenec v Měsíčním bodu v blízkosti Země, musí používat stejné velicí kódy.“

Larry divoce popadl vytištěnou zprávu a začal listovat stránkami. „Pane na nebi, vy máte pravdu. Říkají tomu myšlenkový řetězec, každá nižší forma prodělává výuku od formy, která je nad ní.“ Odložil papíry a zamyslel se. „Mohlo by to fungovat. Kdyby se Země mohla patřičným způsobem připojit, mohli bychom poslouchat, jak Dysonova sféra nahrává data pro Prstenec v Měsíčním bodu. Už požádali na Měsíci o odposlech?“

Vespasian přikývl. „Ano. Ohlásili, že vyslali žádost asi hodinu poté, co jim Sondra a Marcia ten nápad předaly. Asi před pěti hodinami. Poslali nám kopii žádosti.“

„Ale co když Sféra už odeslala všechna data, jež potřebujeme?“ namítl Raphael

„Opakování,“ vysvětloval Larry. „To byla jedna z jistot, kterou jsme získali z toho obrazu roztříštěné sféry. Charoňané pro zdůraznění své zprávy opakují. Čím je obsah důležitější, tím častěji zprávu opakují. Pokud Země dokáže vyslání odposlouchávat, máme reálnou možnost přečíst si kódy.“

Raphael vzhlédl k chronometru na stěně a počítal hodiny a minuty, zbývající *Svatému Antonínovi* vzhledem k době, kdy z Měsíce odeslali svou žádost. „Nebudou mít dost času. I kdyby Země zprávu okamžitě obdržela, měli by jen osmnáct hodin mezi přijetím signálu a zničením *Svatého Antonína*, což je od teď za třináct hodin. Země nebude mít čas okamžitě připravit vyslání sondy, natož ji vůbec vyrobit.“

„Sakra,“ zasyčel Larry se sevřenými zuby. Obrátil se k Raphaelovi. „Když nezískáme data, která potřebujeme, nebude to fungovat.“

„Okamžik,“ přerušil je Vespasian. „V lunárním komunikačním centru tohle všechno věděli, když odeslali svou žádost.

V zprávách ze Země bylo, že jeden habitat se dostal na oběžnou dráhu kolem černé díry v Měsíčním bodu *uvnitř* jeho Prstence, dost blízko, aby se napojili na odposlech, kdyby věděli, jak postavit přijímač. Takže požádali, aby odposlech prováděl ten habitat. Někde tu mám kopii signálu.“ Znovu něco upravil na řídicím panelu a vyvolal příslušný soubor. Tři muži se naklonili k obrazovce a četli text zprávy.

Vespasianova široká tvář zesmutněla, úplně se propadla. „Sakra. Zatracená práce. Proč to musejí být u všech dobrotivých bohů právě *oni*?“

Larry Chao a Simon Raphael se neptali, v čem je problém. Mohli si to přechíst na obrazovce sami.

Jediné zařízení, které bylo pro odposlech k dispozici, jediné místo, odkud mohli získat informace, jež by zachránila sluneční soustavu, byl právě habitat Nahého purpuru.

Raphael se najednou cítil starý, neuvěřitelně starý a poražený, jak by už na ničem nezáleželo. Všechny jeho znovuobjevené schopnosti chápat jiné lidi a soucítit s nimi byly najednou pryč. Jak je vůbec možné, že osud všeho závisí na těchto šilencích? „Modlete se, Tyrone,“ vyzval jej hlasem poraženého starce. „A tentokrát ke svatému Judovi. Tohle je určitě práce pro něj, ne pro svatého Antonína.“

Žádost o odposlech prodělala hodně dlouhou cestu. Z Marsu na Měsíc přes červí díru ke *Svatému Antonínovi*, do JPL až na komunikační panel Chelátového Šumotvůrce Mimořádného. Ale to byl teprve začátek její cesty. Teď musela projít zasedáním Purpurové Deluxe.

Ohio neměl zasedání Purpurové Deluxe právě v lásce. Především tradice vyžadovala, aby se konala v kabině příliš malé pro počet lidí, kteří se ho účastní. A během zasedání – také podle tradice – se vypínal ventilační systém. Obvykle se tím zajistilo, že zasedání se nebude protahovat, ale konec tohle ani nebyl na obzoru.

Času bylo zoufale málo. Jen pro případ, že by rozhodnutí znělo ‚ano‘, už Chelátový Šumotvůrce Mimořádný připravoval nastavení odposlechu sondy podle plánů, které přišly z Marsu spolu se žádostí. Samotného Ohia ta situace značně deprimovala. Necítil se na to, aby rozhodoval o osudu Země a sluneční soustavy.

Ale právě teď měl naléhavější problém. Zasedání neprobíhalo dobře. Což byl jiný způsob, jak říci, že právě hovořila Krémosýr Trubec Deluxe.

Krémosýr si nesporně svůj vysoce pochvalný titul *Trubec* zasloužila. Nikdo nikdy neviděl, že by vykonávala jakoukoli práci. Ale *Krémosýr* znamenalo sexy nebo atraktivní. Třeba se Sýr sama považovala za vysoce

atraktivní. Málo z ostatních tomu věřilo nebo kdy uvěří. Ale Sýr byla o mnoho víc. Především dokazovala, že i to nejpochvalnější Purpurové jméno se dalo použít s ironií, a zároveň byla živoucím důkazem, že podobná ironie se naprosto mýjela účinkem u člena tak vysoce lingvisticky vyspělé skupiny, jakou byli Purpuroví. Ale Sýr měla ega na rozdávání a nikdo neměl odvahu jí poradit, aby prozatím vyzkoušela jiné jméno.

Byla jednou z velmi mála Purpurových, kteří vzali výzvu chodit nahý a natřít se purpurovou barvou doslova, i když rozhodně patřila mezi převažující většinu Purpurových, kteří by *nikdy* neměli chodit nazí, natož natření na purpurovo. Upřímně řečeno, Ohio si připouštěl, že její zjev mohl vyvolat šokované ticho, které bylo cílem oné původní výzvy Nahého purpuru. A to sedělo, protože Krémosýr byla jedním z nejzarytějších doktrinářů a obhájců víry.

Dnes večer byla zvlášť ve formě a křičela z plných plic. Stála tu ve své nahotě a soplala. „Ať tam všichni shnijí!“ ječela. „Zemáci, ti zatracení normálové tam ve Sluneční oblasti, *všecky*. Dostanou nás sem s těma gravitačníma blbostma. Proč bysme jim *ted'* měli pomáhat? Todle je největší šance, jakou máme, abysme žili *vopravdu* podle Purpurového ideálu. Stačí jen udělat to, co by Purpuroví dělat měli. *Nic*. Absolutně naprosto nic.“

„Ale tamty Charoňani se nechovaj právě Purpurově,“ namítl Chladný Vánek. Dohadoval se s Krémosýr už po celé hodiny. „Oni právě *dělají* něco. Ideou Purpurových je ustoupit do pozadí a nechat Přírodu, aby všechno udělala sama, aby entropie strhla vesmír do záhuby. Sýr, já jsem prozkoumal hodně databloků a tihle Charoňané nejsou nijak *přírodní*. Tam doma ve sluneční soustavě – promiňte, chtěl jsem říct ve *Sluneční oblasti* všechny planety pěkně *rozřezávají*. Zeptejte se mě, jestli se *takhle* chová Matka Příroda, a já vám řeknu, že teda určitě ne. Já říkám, sežeňme ty data pro blátošlapy a Sluneční tupce, ať si to zkusej zastavit.“

„Tak už se uklidněte, Chladný,“ opáčila Sýr. „Tihle Charoňané jsou ultra-Purpuroví, září v temnotě až do morku kostí. Vy chcete vidět tajemství v tom, co dělají. Já vám to všechno odhalím. Oni strhávají *tech-nol-věd-ický* balast ze Země. Dávají entropii šanci, aby to pořádně nakopla, aby se Příroda vrátila k pozhnanému nepořádku. Koukněte na Zemi. Jejich satelity jsou pryč. Skoro všechny jejich kosmické lodě jsou pryč. Prakticky všechny habitaty kromě našeho – pryč, pryč, pryč. Když zůstaneme jen tak dost dlouho, ať to všechno jede dál, když nic neuděláme tak dlouho, dokud Charoňané budou tancovat se Zemáky, budou blátošlapové brzo zpátky v chatrčích a *stále* půjdou dolů. A až tahle robotská sonda Svatý Android půjde k čertu, nebudeme stejně moci už nic udělat. A tam ve Sluneční Charoňané taky vymazávají všechnu technologii. Ideál Purpurových. Podlehne Přírodě! Sestří a brestí, *tuhle píseň zpíváme* od doby, kdy jsme

na někoho hodili první purpurový plášť. Teď na Zemi tancují podle nás, ve *Sluneční* tancují podle nás a tady Chladný Vánek tvrdí, že bychom to měli zastavit, aby nepřišel o své cukroví. V žádném případě.“

Ohio Modelový Větroptel seděl ve svém zaprášeném křesle a několikrát zmrkal. Zjistil, že si pro sebe musí překládat, co všichni říkají. Náhle ho napadlo, že už nemyslí v pojmech Nahého purpuru, ale znovu ve staré standardní angličtině. Třeba se příliš dlouho zdržoval v komunikačním centru s Chelátovým/Frankem. Ty zbytečné umělé složitosti připadaly jeho uchu podivně cizí. Zatímco dříve mu to připadalo jako zvlášť chytré, nyní neslyšel nic než hněv a hlasy o něco silnější, než bylo třeba. Chtělo mu snad jeho podvědomí něco povědět?

„A co vy na vraždu, Sýr?“ ptal se Chladný Vánek. „Řekněme, že všichni na habitatu – včetně vás – natáhnou brka, protože zůstaneme podle vašeho plánu sedět na zadku?“

Krémosýr Deluxe na něho opovržlivě pohlédla. „Všichni zemřeme, Chlade,“ odfrkla. „Právě proto voláme všechny sestry a brestry k Účelu marnosti. Všechno snažení je marné proti entropii. Žhavá smrt vesmíru přijde *doopravdy* brzy a –“

„No tak, nechte toho filozo-žvanění,“ zazněl hlas kdesi vzadu, který se ji odvážil přerušit. „Vy i Vánek. Tohle všechno jsme už slyšeli a nechci to poslouchat znovu. Ohio, váš od-hled?“

„Žádný odhled, v tom trable jsou náhle. Já rovně tu hledím.“ Zmatený jazyk i nejasné významy mu hladce plynuly ze rtů, ale jeho vlastnímu uchu zněly falešně. Pravdu měli oba, Vánek i Sýr. Podle filozofie Nahého purpuru bylo správné zůstat tak a nic neudělat, protože zničení staré špatné pozemské civilizace bylo nevyhnutelné.

Ale celá prohnílá struktura Purpuru vycházela z předpokladu, že její vlastní cíle jsou nemožné – nejen nedosažitelné, ale záměrně vybrané právě *proto*, že jsou nedosažitelné.

To bylo původním cílem Purpurových. Probudit lidi šokem z jejich blahosklonného postoje, připomenout jim, že svět není vším, čím by mohl být. Purpuroví měli dávat lidem cíl, k němuž mohli vztáhnout, ale nikdy ho nedosáhnout, aby znovu začali přemýšlet. Když vás společnost vyobcovala za nezávislé myšlení, byli jste přinuceni stanovit si vlastní cíle. To bylo nesporně chvályhodné a dávalo to příslib pro budoucnost. Ohio se rozhlédl po přeplněné místnosti. Jaký cíl měli tito lidé kromě možnosti dostat se na dnešní párty? V Purpurové verzi podle Tycho nebylo nic. Bylo to sterilní, pouhá hra se slovíčky, která měla ospravedlnit to, co by stejně udělali. Tak to nemuselo být. Ano, v Purpurových byl vždy hněv – ale kdysi dávno v nich byla i naděje. To ale bylo hodně dávno a hodně daleko, prakticky

zapomenuto, pokřiveno fanatiky z Purpurové trestní Tycho. Naděje se změnila v zahořklost.

Tycho. To byla příčina toho všeho. Zkřížíte členy kultu hledající osvícení s bandou trestanců třetí generace a co jiného získáte než rozzlobené, do sebe zahleděné potřeštěnce? Ne, říkal si Ohio, ta větev Purpurových z kolonie Tycho se už odchylovala dosti dlouho. Byl čas vrátit se ke starým zvykům, k bývalým Purpurovým, kteří *měli* svůj cíl, i když byl napůl skryt. K Purpurovým spojujícím hněv s nadějí.

Tohle byl důležitý okamžik, příliš důležitý na hry se slovíčky. Ohio přikývl a věděl, že je rozhodnut. Koneckonců, jaká filozofie by mohla podporovat sebezničení?

„Vskutku jako velký Větropytel ukázal se Ohio,“ posmívala se Sýr. „Jen tady sedí a přikyvuje. Žádný názor, žádné myšlenky. To není Purpurové.“

To Ohia opravdu rozzuřilo. Sýr strávila celý život podporou ortodoxního myšlení Purpurových. Nebylo tu místa pro myšlenky někoho jiného. Nebylo tu místa pro ne-Purpurové myšlení.

Ale mimo tento habitat nebyl skutečný vesmír zrovna Purpurový. Bylo načase, aby si tito lidé uvědomili realitu, pomyslel si. Jeho hlas se o oktávu snížil. Rozhodl se, že bude mluvit postaru. Třeba *tohle* zapůsobí jako negativní šok. „Dobře, budeme hrát po vašem.“ Otočil se k ostatním. „Tady Sýr nechce mluvit o skutečném umírání lidí, o zhroucení celých civilizací, možná o zániku celého lidstva, protože to nezapadá do jejího ortodoxního pohledu. Tak tedy nebudeme. Ale i když si opravdu myslíte, že jen my z celého lidského rodu máme být spaseni, vzpomeňte si, že zemřou *všichni* včetně *nás*. Když to odnese Země, půjdeme my s ní. Řeknu to jednojasně.“ Sakra, teď sklouzl do slangu, ale nevádí. „Když necháme Zemi padnout, *zemřeme*. My *potřebujeme* Zemi. Nemůžeme si zajistit sami potravu, nebo si sami spravovat stroje. Nemůžeme se sami o sebe postarat.“

Krémosýr trochu nejistě odfrkla. „Nepřehánějte. Tak si nakoupíme trochu luxusu navíc, najmeme několik Zemáků, jako je tenhle Šumotvůrce, aby za nás mačkali knoflíky. Tak zabráníme tomu, aby nás přehltily vědomosti, které nepotřebujeme. A dovoz – to jsou jen další serepetičky pro zábavu.“

Ohiovi neuniklo, že i Sýr přestává mluvit Purpurořečí. Třeba upoutal její pozornost. „To všechno *bývala* pravda,“ upozornil ji. „Ale každý rok jsme sami dělali méně a méně práce. Ideál Nahého purpuru vyžadoval, aby každý z nás vykonával práci, když je *potřebná* – ale čím jsme byli bohatší, tím více se definice potřebného posunovala. Až jsme začali kupovat luxusní zboží jako jídlo a opravu propustí. Najali jsme lidi zvenku, aby pro nás pracovali, až jsme se dostali tam, kde jsme dnes, když od nich kupujeme i

vzduch, protože se nám nechtělo pracovat ve vlastní výrobně vzduchu. Alespoň *tohle* jsem zarazil, když jsem se dostal k téhle práci. Koupil jsem novou výrobní vzduchu a vycvičil personál. Ale něco takového stojí peníze. Špinavé pozemské peníze.

Jsmo na Zemi závislí. My *musíme* nakupovat ze Země, jinak budeme hladovět. Teď, když přišli o tolik lodí, bude pro ně mnohem obtížnější zajišťovat nám zásobování. Pokud vůbec nějaké bude. S tím objektem RENO, který brzy vymaže *Svatého Antonína* ze světa, si těžko někdo troufne riskovat totéž, jen aby poslal nějaké jídlo *k nám!* Možná budeme muset habitat evakuovat, přesunout všechny na Zemi – ale ani na to nemáme vlastní loď. Přinejmenším potřebujeme nouzové zásoby ze Země, abychom se tu udrželi, než přejdeme na samozásobování.

Ať do dopadne *jakkoli*, potřebujeme pomoc ze Země. A tu získáme těžko, když nás na Zemi obviní, že připustíme zničení Sluneční oblasti – k čertu s tím, sluneční soustavy.“ Ohio náhle pocítil naléhavou touhu pojmenovat věci pravými jmény, bez jakýchkoli slovních hříček. „Budeme potřebovat dobrou vůli ze Země.“

Ohio Modelový Větropytel se rozhlédl po přeplněné místnosti a po tvářích agresivních, nádherně excentrických lidí v ní. Bylo na nich cosi smutného. Nejen teď, to cosi tu bylo vždycky. „Hra skončila,“ vydechl. S náhlým pocitem lítosti si vzpomněl na vlastní minulost, než se dal k Purpurovým, ještě když učil na škole, a na zoufalé tváře dětí, když o přestávkách přšelo.

Zejména ty opuštěné děti, se nimiž si nikdo nechtěl hrát. Ty měly ze všeho nejvíce rády otevřené prostory na školním dvoře, nejvíce milovaly jediné místo, kde mohly být aspoň samy sebou a hrát si své tajné hry, aniž by je někdo vyrušoval.

A najednou modrá obloha zmizela, všude přšely těžké kapky, na nebi výhrůžně hřmělo a blýskalo se a jejich tajný svět odplaval. „Prší, zábava skončila,“ zašeptal Ohio k těm smutným tvářičkám, které stále v duchu viděl. „Je čas jít dovnitř,“ pokračoval tiše. „Zpátky dovnitř a do práce.“ V místnosti bylo ticho. Ani Krémosýr Trubec Deluxe neměla co říci.

Ohio to přijal jako znamení. Stiskl tlačítko interkomu, přepnul jej na fungující kanál a zavolal Chelátového Šumotvůrce Mimořádného. „Franku,“ pronesl konečně, „myslím, že jsme se tady dohodli. Co kdybyste spustil ten tanec s odposlechem?“

Sféra měla mnoho povinností, ale i mimořádné schopnosti a nebylo nic cennějšího než nová planeta hostící život. Výhra – její riziko i cena – byla velká, a přirozeně to nebyla doba, kdy by byla záměrně vyslala volání, že je připravená přijmout nový svět a pomoci při stavbě nové Sféry. Ale Sféra

byla pružná, dovedla své myšlenkové procesy přizpůsobovat a byla rozhodnutá využít situace co nejlépe a získat z krize veškeré výhody.

Takové, jako je polapení nádherného nového světa, jenž si zasloužil tu nejlepší péči. Připravit pro něj vhodné místo znamenalo veliké vypětí. Dát dohromady Strážní prstenec a červí díru s Kotvou byl obvykle dlouho trvající proces, ale tentokrát musela Sféra vše zajistit jen během několika sekund. Duplikovat tak přesně předchozí tepelné a přílivové podmínky nového světa v tak krátké době byl pozoruhodný výsledek.

Ale ta práce vyžadovala rychlost a umístění nenaprogramovaného Strážního prstence. Prstenec byl postaven už hodně dávno a uskládněn ve stavu spánku bez jakékoli výuky do doby, než se najde planeta, která bude vyžadovat jeho péči. Když přišla zpráva od Volajícího, našla Sféra černou díru odpovídající přílivovým potřebám nového světa a pak použila nebezpečné techniky samostatného přechodu, aby umístila celek Prstenec-díra do nové polohy a upravila Strážní prstenec tak, aby posloužil jako oba konce téže červí díry.

Po celou tu dobu byl nový svět udržován v cyklickém přesunu mezi řadou přechodových bodů, jak si jej Sféra posunovala, aby jej udržela. Konečně byl nový Strážce připraven, aby pod přímou kontrolou Sféry vtáhl nový svět na bezpečnou a stabilní orbitu.

Byla to složitá, nebezpečná práce a Sféra od té doby řídila Strážní prstenec přímo, přepravovala nově vyrobené Pojídače světů do starého hvězdného systému nové planety, pečlivě sledovala poněkud zastaralý Volající prstenec, který tam řídil operaci likvidace planet, směřovala Pastýře, aby zachycoval velké úlomky, snášející se k novému světu.

Ale Sféra měla mnoho povinností. Nemohla zaměřit tolik pozornosti na jedinou operaci po nekonečně dlouhou dobu. Když jí ostatní povinnosti dovozovaly, nahrávala Sféra pro Strážce vše, co potřeboval vědět: obrazy předků Sféry a jejich historie, obrazy ukazující ten nebo onen postup, příklady rozkazů a jejich výsledky a nekonečné připomínání, jaké jsou Strážcovy povinnosti.

Strážce vše nadšeně přijímal, cítil, jak procítá, když získal dostatek dat na to, aby lépe rozuměl svým povinnostem. Jeho poněkud ztuhlé myšlení bylo nastaveno na takovou sadu vědomostí, hladovělo po ní.

Strážce ani Sfěru nikdy nenapadlo, že by mohl naslouchat i někdo další. Sama ta myšlenka jim byla naprosto cizí a nepochopitelná. Ani jeden z nich si neuměl představit bytost jako Frank Barlow, natož jeho jednání.

Ale to nezabránilo Barlowovi v naslouchání ani shromažďování dat.

Startovací zrychlení ze Země proběhlo dobře a Nova teď byla ve volném pádu a pohybovala se k bodu zpomalování rychlostí několika set

tisíc kilometrů za planetou Cíl Jedna. Byl to snadný let s nula g a pak brzdění, aby byla loď navedena na orbitu kolem Cíle Jedna. Bez brzdění by *Terra Nova* prolétla těsně podél nového světa, k němuž mířila.

Vesmír vně *Terra Novy* mohl být v chaosu, ale život na palubě lodi se ustavil do pohodlné rutiny.

Dianne Steigerová sledovala obrazovku hlavního displeje na můstku, jak se obě radarové stopy *Svatého Antonína* a RENO setkaly. Na pomocné obrazovce se dívala, jak signál nosné vlny zmizel a jak menší cíl mizí z hlavní obrazovky, když na ni majestátně vplul větší z nich. Charonský RENO udělal svou práci a *Svatý Antonín* zahynul.

Dianne vytáhla cigaretu a zamyšleně si zapálila. Mnula ji v nové levé ruce, jen tak pro cvik. Zhluboka vdechla kouř a záměrně ignorovala záchvat kašle Geralda MacDougala. Chvilí si podržela kouř v plicích a spokojeně se usmála. Mělo to svoje výhody být kapitánem kosmické lodi. Klimatizační systém, který měl vydržet po celé generace, by si měl poradit s cigaretou a jako kapitánovi jí nikdo na palubě nemohl říci, že nesmí kouřit.

Drobná záhada se vyjasnila. RENO zřejmě používaly pro sledování nějaký druh radaru – hrubého, arogantně silného radaru. Proto vyzařovaly tak silné rádiové vlny. Na *Terra Nově* se hodně spekulovalo o tom, jak RENO sondu zničí. Nejvíce se sázelo na lasery a rakety loď-loď, ale RENO prostě do sondy narazil. Přímý náraz kinetické energie.

Dianne to nepřekvapilo. Na způsobech Charoňanů nebylo pranic jemného. Byli mistry přímé a tvrdé akce. Vzali si, co chtěli, dělali, co se jim zlíbilo, zjevně je nikdy nenapadlo, že by se jim mohlo cokoli postavit.

Otočila hlavu k Geraldovi, sedícímu vedle ní na můstku. „Tak dobře, Geralde. Řekněte mi to. Proč sakra čekali tak dlouho, než *Antonína* zastavili? Proč sondě dovolili, aby tak dlouho fungovala, a proč nerušili její vysílání nebo se ji nepokusili zajmout, místo aby ji zničili?“

Gerald pokrčil rameny. „Protože RENO nejsou naprogramovány tak, aby uvažovaly v těchto pojmech. A cokoli je programuje, předpokládám, že je to Dysonova sféra, rovněž takto neuvažuje.“ *Myslí Dysonova sféra?* pomyslel si Gerald. Ano, jistě. Nějakým zázrakem Marcia a ta Sondra Berghoffová četly jeho zprávu o von Neumannových strojích, pochopily ji a, zázrak nad zázraky, rozvinuly jeho myšlenky způsobem, jaký by ho nikdy nenapadl. *Budiž Bohu chvála za Jeho požehnání*, říkal si Gerald, hluboce vděčný za to všechno. Ale zvláště za to vědomí, že Marcia je naživu.

„Ale *Antonín* byl naprosto zjevně vyslán, aby shromažďoval a předával informace,“ namítala Dianne. „Jak by si jakýkoli rozumný druh *nemohl* uvědomit, že je *Svatý Antonín* pro něj hrozbou?“

„Protože oni *nejsou* inteligentní tak, jak to my chápeme,“ vysvětloval Gerald. „Jsou to stroje naprogramované stroji. To, co nás na nich mátló, byl

fakt, že některé z těch strojů jsou v jistém směru živé bytosti. Ale jsou stejně tak umělé a naprogramované jako ta mechanická zařízení.“

„Ale o co tu vlastně jde? *K čemu* to vlastně dělají? Jaký je smysl obrovského stroje, který nedělá nic, než udržuje sama sebe v chodu?“

Gerald se smutně usmál. „Právě jste se zeptala: ‚Jaký má smysl být naživu?‘ Ta otázka je asi stejně důležitá a stejně beze smyslu, ať jste mechanickou nebo biologickou formou života. Přežívají, aby přežili, tak jako my. A mohl bych dodat, že se jim to daří skvěle. Ale my myslíme na Multisystém jako na síť strojů. Možná by bylo přesnější myslet na ně všechny jako na část jedné velké entity.“

Kapitán Dianne Steigerová dlouho přemýšlela. „Vy říkáte, že celý Multisystém – Sféra, Prstence, RENO, umělá zvířata a roboti, zajaté planety i hvězdy, že to všechno je *jeden organismus*?“

„Je to možné. Bud' tohle, anebo vysoce koordinované společenství propojených bytostí. Nebo něco třetího mezi tím. Ale ať je to cokoli, dá nám hodně práce pochopit, co je všechny pohání.“

„Dobře, ale jestliže je to jediná bytost, pak jsou objekty RENO jen subsystém. Jsou něco jako krvinky, napadající vetřelce...“ Dianne se opřela do křesla, vyfukovala cigaretu a zírala do vesmíru. Náhle se jí rozšířily oči. Prudce se vztyčila a vyňala cigaretu z úst. „Napadnout vetřelce, jakmile by mohl narazit do něčeho cenného.“

Gerald se zamračil, pak mu to došlo. „Jako je planeta.“

„Oni v *Antonínovi* nikdy neviděli výzvědnou sondu nebo rádiové relé. Oni nic takového *nepotřebují*.“ Odhodila cigaretu do popelníku. „Oni v něm vidí kus skály, který spadne na Zemi, a tak vyslali nejbližšího strážce, aby pádu zabránil. To jsou RENO – obíhají kolem planet Multisystému a chrání je před meteority a úlomky z kosmu.“

Geraldova tvář zbledla. „Když změníme současný kurz, a začneme brzdit, aby přistáli na Cíli Jedna, uvidí oni *Term Novu* jako kus skály, který má spadnout na planetu. RENO kolem Cíle Jedna nás rozdrtí napadrt’.“

Dianne Steigerová přikývla a snažila se zůstat klidná, i když cítila, jak jí srdce svírá ledová ruka. „Myslím, že máte pravdu, ale budeme muset tu teorii ověřit. Doufejme, že se mylíte. Protože pokud ne, tak se nikdy k žádně z těch planet nepriblížíme.“

Bludný Holand'an, pomyslela si znovu Dianne. To jméno se jí objevilo v mysli a nic je nedokázalo odehnat. Dianne si vzpomínala na název prastaré legendy, ale skoro na nic jiného. Co se mu to stalo? Byl snad proklet a nesměl nikde přistát, nebo se jen nesměl vrátit domů?

Prudce zamrkala a snažila se soustředit. „Rozmístíte klamné návnady a proved'te na dálku zážeh motorů podle plánu a harmonogramu,“ nařídila.

Zněl její hlas klidně? Nikdy nepřistát, takový život připomínal nějaký strašidelný příběh. Takový život by *byl* strašidelný. Neexistovala nějaká historická postava, která legendu o *Bludném Holand'anovi* inspirovala? Jaké příběhy bude inspirovat *její* nekonečná cesta? Pocítila mrazení v kostech.

Sledovala, jak první návnada odlétá. Všechno bylo děsivě jednoduché. Dílně trvalo pouhou hodinu nebo dvě, než je vyrobila. Obrovské pravouhlé radarové reflektory, připevněné k malému raketovému motoru. Reflektory vytvoří mohutnou ozvěnu pro jakýkoli radarový paprsek, který na ně namíří. Objekty RENO, citlivé na radar, by je měly snadno rozeznat.

Návnad bylo osm a bylo dílem několika minut je všechny rozmístit. Raketové motory se zažehly a návnady nabraly kurz k planetě Cíl Jedna. Dvě z nich mířily přímo na planetu, další ji měly minout ve vzdálenostech od několika set kilometrů do téměř půl milionu.

Návnady se vzdálily od *Terra Novy*. Motory nastartovaly a dosáhly vysokého zrychlení, které prudce měnilo jejich dráhu s mnohem vyšším přetížením, než by člověk kdy unesl. Ale čím dříve se návnady dostanou k cíli, tím dříve získá Dianne nějaká data – a tím dříve se bude moci rozhodnout, co udělá.

Lodě letěly rychle, ale vesmír je rozlehlý. Návnady, letící závrtnou rychlostí, se po displeji zdánlivě plazily želvím tempem. Dianne Steigerová se usadila do kapitánského křesla, připravená na dlouhé čekání.

K tomu ale nedošlo. Jen několik minut po zážehu návnad najednou začalo stoupat z oběžné dráhy k návnadám šest RENO a děsivým tempem zrychlovaly. Navigační počítače urychleně zobrazily jejich kurz s předpokladem trvalého zrychlování a zobrazily střet se všemi návnadami kromě dvou nejvzdálenějších. Dianne zírala na obrazovku a četla zprávu. *Terra Nova* se nemohla přiblížit k jakékoli planetě blíže než tři sta tisíc kilometrů, aniž by byla zničena.

Chladně a nevesele se usmála. Její původní rozkazy vyžadovaly, aby prozkoumala Dysonovu sféru, a ona to odmítla, protože to bylo příliš nebezpečné. Trvala nejprve na bezpečnějším letu. A teď ani nebyla schopná dostat se k nejbližší planetě.

„Madam,“ oslovil ji tiše navigátor. „Blížíme se k rozhodujícímu bodu. Podle vašich rozkazů mám zadanou trajektorii na plynulou volnou orbitu kolem Sluneční hvězdy, vysokou orbitu nad Cílem Jedna a návratovou trajektorii na Zemi. Pohonný sektor potřebuje váš rozkaz.“

Dianne se automaticky ohlédla směrem k Zemi, kterou zanechali za sebou. Každý svět zde v Multisystému musel být ukraden stejným způsobem jako Země a pak obklopen štítem objektů RENO. Dříve nebo později – pravděpodobně dříve – dostane Země stejnou ochranu. Třeba nechají odlétající lodě na pokoji, i když Dianne by na to příliš nesázela. Ale

ani jedna vracející se loď nebude moci přistát. Dobrý Bože, ono je to ještě horší, uvědomila si. RENO napadnou vše, co se k Zemi i jen *přiblíží*. Jako satelity a habitaty. Všechny bude třeba *hned* evakuovat, než lidé na nich uvíznou nebo je zabijí nárazy objektů RENO. Jakákoli náhrada *Svatého Antonína* bude téměř okamžitě po přiletu rozdrčena na prach.

A až RENO přiletí k Zemi, nebude se *Terra Nova* moci vrátit domů. Nikdy. Možná žádná jiná loď nebude moci bezpečně odletět ze Země. Nikdy. Kosmické lety navždy skončí. I spojení mezi Zemí a kosmickou lodí bude s rušením radarů RENO prakticky na každé použitelné frekvenci značně obtížné. Ale k čemu byly obavy o kontakty se Zemí, když už žádná jiná loď ze Země neodstartuje?

Pokud jediná loď mimo Zemi *nezůstane* venku. *Terra Nova* byla postavena tak, aby cestovala mezi hvězdnými systémy, aby vydržela cesty trávající stovky let. Pokud se nepřiblíží k některé planetě, může obrovská loď zůstat v provozu dlouho poté, kdy poslední člen posádky zemře přirozenou smrtí.

Anebo, pokud Dianne teď loď obrátí, může její posádka znovu spatřit své rodiny, než zemře.

Ne, pomyslela si. Řekněme, že jednoho dne někdo objeví způsob, jak RENO i ostatní Charoňany porazit a že k tomu plánu bude zapotřebí funkční kosmické lodi ve vesmíru? Nebo řekněme, že je čekal nějaký životně důležitý objev, jaký lze učinit pouze na palubě kosmické lodi daleko od Země? Jaké další nepředstavitelné dveře by se zabouchly, kdyby *Nova* ustoupila? A jaký osud by čekal lidstvo, jakou by mělo budoucnost, kdyby se tak rychle skrylo před nebezpečím?

Dianne se narovnala, zahleděla se na obrazovku a tiše pronesla: „Řekněte pohonnému sektoru, ať nechají motory vypnuté. Pokračujte ve volné orbitě, hlavní motory nebudou zapotřebí. Nic jiného dělat nemůžeme.“

11 Stát se Šivou

Oblaka prachu a úlomků se hromadila v obrovských dusivých prstencích okolo planety Venuše. Bouře na Venuši děsivě hřměla a vířila, mučená charonskými strojovými příšerami na povrchu. V temných oblacích se objevila zářivá skvrna, tak velká, že byla viditelná i z oběžné dráhy. Poprvé v historii lidstva byla vidět z vesmíru část venušského povrchu.

Byla to hora neuvěřitelné velikosti, vystupující z mraků, tyčila se ven a stále výš, až se její vrcholek dostal nad atmosféru planety. Byl to protáhlý kužel, téměř karikatura sopky – klasická a dokonalá maketa sopky.

Náhle vyplivla plamen a kouř a do vesmíru vyrazil sloup ohně, z planety vyletovala rozžhavená tající skála.

Hmota jádra. Charoňané se provrtali skrz kůru planety a použili své gravitační systémy, aby vytahovali z planety magma a vystřelovali je do vesmíru. Nebrali si jen krystalickou skálu, ale vysávali i hmotu jádra. Nebyla to sopka. Byl to upír.

Marcia MacDougalová a Sondra Beghoffová seděly ve tmě na Marsu a cítily, jak se dovnitř vkrádá zima. Znovu vypadl proud. Marcia začínala být neklidná. Zoufale se chtěla dostat ven, ale to bylo nemožné. Kopule byla proražena příliš mnoha otvory a technici snížili tlak, aby uchovali vzduch. Celé obyvatelstvo Port Viking bylo přinuceno uchýlit se do vzduchotěsných budov.

Marcia si těsněji omotala příkrývku kolem těla. Třeba se technikům znova podaří zapnout proud. Ale pak narazí další úlomek skály vymrštěné do vesmíru do nějakého životně důležitého zařízení, nebo zemětřesení znovu poškodí všechny obvody ve městě, anebo opora kopule utrpí víc nárazů, než dokáže unést, a zhroutí se. Budou se snažit všechno spravit – a pak přijde další katastrofa.

Dříve nebo později to technici už nedokážou opravit. Port Viking zahyne ve tmě.

Jak dlouho to už trvalo? Kolik času uplynulo od doby, kdy zemřel *Svatý Antonín* a odnesl si s sebou tolik naděje? Na Zemi, ať byla kdekoli, zaznamenali přechod čtyř dní a nocí. Měsíc se s lunární rotací pomalu otočil o šestinu. Na těchto světech čas plynul tak jako vždy, protože Charoňané ponechali Zemi i Měsíc nedotčené.

Ale na Marsu, na Venuši, na všech ostatních světech čas ztratil své trvání i význam. Na prachem pokrytém Marsu nebyl den ani noc, jen řada katastrof v prašné temnotě pod ponuře zářícím nebem. Neexistoval způsob, jak rozumně měřit čas na Marsu, na Ganymedu, na Titanu.

Anebo pro všechna ta místa končil sám čas?

Nenya se hnala plnou rychlostí k Plutu, motory řvaly poháněny energií vysoko nad bezpečnostní limit. Vespasian se z ní snažil vyrazit za každou cenu co nejvíc, na zpáteční cestu nebral ohled. Pokud bude let úspěšný, bude víc než dost času připravit záchrannou misi. Pokud ne, nebude mít žádná záchranná mise smysl. Na tom nezáleželo. Larry zachmuřeně hleděl na displej, rozhodnutý soustředit se jen na zobrazená data. Nejnovější údaje z Výzkumné stanice gravitoniky, úpravy modelování, které prováděl předchozí noc. Místní byli dobří. Všichni. Možná, že on provedl tu viditelnou a vzrušující práci, ale byla založena na výsledcích jejich výzkumu. On ale potřeboval ještě více pomoci než jen od nich. A dostal ji.

Sám Bůh ví proč, ale Purpuroví spolupracovali. Data prošla přes *Svatého Antonína*, než zahynul. Nejenom data, ale ve velice reálném významu i hlas Sféry, přesný ekvivalent slov předávaných inteligencí, řídicí charonské impérium.

Nebyl to jazyk, ne v lidském smyslu slova. Byla to sada obrazů, blížila se nejvíce systému značení pro počítačové programování. Larry teď měl

dostatek dat, aby zahájil sadu charonských příkazů. Počítače *Nenyi* sice nebyly pro takovou analýzu určeny, ale byly nejlepší, jaké měli k dispozici. Komunikace byla stále řídká, ale technici na všech světech se zoufale snažili o jakékoli zlepšení a hledali vysílací a přijímací frekvence, které ještě fungovaly. Zprávy přicházely ze všech stran a nebyly dobré.

Venuše hlásila obrovský útvar, vysávající magma z jejího nitra. Ganymed oznamoval, že zbrázděná Io se rozpadá, její povrch byl teď téměř výhradně kapalný. Planetka roztávala na oblak síry a složitých uhlovodíků. Charoňané nějak zesilovali účinky přílivových sil, které vždy na obrovský měsíc působily, a soustředili napětí na slabých místech, takže shromáždili vnitřní tlak, až se měsíc prostě roztrhl. Několik menších ledových měsíců Jupitera a Saturna tu už vůbec nebylo, zmizely zcela spotřebované nestvůrami, které na nich přistály.

Zkontroloval chronometr na stěně. Čtrnáct dní letu z Měsíce, dva dny zbývaly do přiletu na Pluto. Larry ani nechtěl myslet na strašlivou rychlost *Nenyi*.

Dva dny. To bude na přípravu sotva stačit.

Dalo se to udělat? Bude to fungovat?

Sakra, *bude to fungovat!* Pokud šlo o gravitaci, neměl žádné pochyby. Učil se od Charoňanů, sledoval, co dělali, jak zkrotili gravitaci, aby plnila jejich přání. *Viděl*, jak nakonfigurovat Prstenec, instinktivně věděl, co udělat.

Ale *co by se mělo udělat?* Měl na tu otázku správnou odpověď? Larry se podíval na obrazovku s daty před sebou, pak se zadíval na poznámky na stole, otočil se a pohlédl do zrcadla na opačné straně nevelké kabiny. Ale nic z toho neviděl. Namísto toho se jeho zrak obrátil dovnitř, k místům v jeho duši, o nichž nevěděl, že existují. Předklonil se, lokty si opřel o kolena a složil hlavu do dlaní. Pokud to nebyla poloha pro modlitbu, dost se jí to blížilo. Kolik světů se dnes večer pokusí zachránit?

Kolika z nich už pomohl k záhubě?

Trochu zvedl hlavu a zjistil, že se dívá na svoje ruce, jako by je nikdy předtím neviděl. *Tohle* byly ruce, které to všechno udělaly, které vydaly příkaz, nastavily konfiguraci Prstence, stiskly to proklaté tlačítko *Start*. *Tohle* byly ruce, které způsobily zmizení Země, převrátily celou sluneční soustavu vzhůru nohama a probudily příšery spící již od dob, co existuje lidstvo.

Vzpomínal, jak *záměrně* nastavil ovládání tak, aby skutečný příkaz ke startu akce musel být vyslán manuálně, protože stisknutí toho tlačítka pro něj bylo vzpourou proti Raphaelovi. Ale to už pro něj nic neznamenalo. Způsobilo snad celou tu katastrofu jen tohle? Dětská potřeba Larryho O'Shawnessyho Chaa prokázat, že je chytřejší než všichni ostatní? Kolik

světů bylo zničeno, kolik lidí už zahynulo, protože stiskl to tlačítko? Kolik lodí bylo ztraceno, kolik pokladů zničeno?

Ale to přece *nemohl* vědět. Nikdo to nemohl vědět. Výzkum řízení gravitace začal dříve, než se narodil. Dříve nebo později by *někdo* objevil způsob, jak zkonstruovat graserový paprsek, a vyslal by jej k Měsíci. *Někdo* by to tlačítko stiskl. Doktor Raphael řekl naprosto jasně, že celá Výzkumná stanice gravitoniky musela sdílet svůj podíl viny...

Ne. Larry opět vzhlédl, spatřil svůj odraz v zrcadle a díval se na sebe. Všechno v jeho prospěch i nepospěch byla pravda, ale na to nebyl čas. Teď to musel vše odsunout stranou, jak vinu, tak i ospravedlnění. Na to bude mít celý život. Rýpat se v tom právě teď by ohrozilo pokání, k němuž se chystal.

Znovu se zadíval na svoje ruce. Ale i toto pokání bude strašlivým zločinem. Nikdo jiný to nevěděl, nikdo nevěděl, co má v plánu, a nikdo se to nedozví, dokud nebude příliš pozdě, aby ho zastavili. Tento zločin, tato vina, tento *hřích*, který byl ochoten nést sám na vlastních bedrech, bez obojakosti, dokonale si byl vědom, co udělá.

Protože, jak si Larry uvědomoval, v případě, že se to nepovede, se bál této obojakosti mnohem víc než viny samotné.

Na Plutu to bylo dlouhé a osamělé čekání. Sto dvacet lidí na okraji sluneční soustavy se snažilo uklidit po práci génů. Vědecký tým pracoval neustále a snažil se zpracovat valící se proudy dat o gravitonice. Dozvěděli se toho hodně – vlastně až příliš mnoho. Nebylo dost času ty informace vstřebat a zvážit je. Jakmile byl učiněn nový objev, vynořila se desítky nových a naléhavých záhad, vyžadující další práci a studium přesčas.

A teď to mohlo být jen těžší. Chao a Raphael se vraceli.

Tam! Jasný záblesk na obloze mezi Charonem a Prstencem. Jane Webbingová sledovala, jak *Nenya* provádí závěrečný brzdící manévr.

Ale Webbingová se zamračila. Na tom brzdění bylo cosi podivného. Vytáhla kapesní počítač. Skutečně zvláštní. *Nenya* nesestupovala na normální parkovací orbitu, namísto toho se přesunovala do barycentra systému Pluto-Charon. Barycentrum bylo rovnovážným bodem, gravitačním středem pro celý systém Pluto-Charon, bodem v prostoru, kolem něhož rotovala planeta i její satelit.

Ale *Nenya* se nikdy nedostala do barycentra z toho důvodu, že mohla zasahovat do komunikace mezi Prstencem a Stanicí gravitoniky. Mělo by to smysl jen v případě, kdy Prstenec bude řízen z lodí, nikoli ze stanice.

Ale proč kruci chtěli řídit Prstenec odtamtud? A proč situaci nevysvětlili? Jane si v opuštěné pozorovací kopuli našla křeslo a posadila se. Co tam chtěl sakra Larry Chao dělat? Oficiální vysvětlení znala. Podle

něho chtěl Larry použít Prstence, aby ovládl Lunární kolo a tak zastavil charonský útok na sluneční soustavu.

Ironií bylo, že charonští Přistávající *Nenya* předběhli. První z nich dorazil před několika dny. Teď byly těch obrovských věcí desítky, povrch Pluta i Charona, jenž jim dal jméno, jimi byl posetý.

Nenya byla pryč hodně dlouho a uvěznila tak celý tým ve tmě a v chladu. Když tu však byla zpátky, přineslo to opravdovou úlevu. Měli zase cestu ven – i když Země, jejich domov, tu už nebyla.

Když byli Larry, doktor Raphael i Sondra Berghoffová pryč, byla ona jediným vědcem na Výzkumné stanici gravitoniky, který plně rozuměl Larryho práci. Aby Prstenec mohl převzít nad Kolem kontrolu, bude muset vyslat silnější signál než Dysonova sféra. Charonův prstenec neměl víc než zlomek energie, potřebné k zastínění Sféry.

Takže pokud Larry všem nelhal, alespoň je *zaváděl*. Což naznačovalo, že měl cosi v úmyslu.

Ale co a proč? Byla to mimořádně důležitá otázka. Koneckonců, byl to mladý muž, který už jednou tajně jednal z vlastní vůle – a jeho přičiněním se rozpadala sluneční soustava. Než se Raphael za několik hodin vrátí, je ona zastupující ředitelkou stanice. A pokud by prokázala, že Raphael je součástí spiknutí, měla by zcela právo a povinnost zabránit mu, aby se opět ujal funkce. A možná by měla oba dát do želez.

Ano, o tom nebylo pochyb, mohla toho udělat hodně. Ale měla by? Co měl Larry v úmyslu?

Jane Weblingová Larryho příliš neznala, ale dobře poznala jeho charakter v těch prvních chaotických dnech, když Země zmizela. Připadal jí jako velmi otevřený a zdvořilý mladík pod neuvěřitelným tlakem. Necítila v něm nic zlověstného, nic skrytého.

Ne, tou nejhorší možností bylo, že to myslel dobře, ale že má nějaký plán, o němž věděl, že by k němu nedostal svolení, nějaký nápad, o němž byl přesvědčen, že je odpovědí na vše a vyřeší všechny problémy. Pod pláštěm experimentu, který se chystal provést, udělá ve skutečnosti to, co chtěl skrýt před zraky ostatních.

Jinými slovy, uvažovala Weblingová, udělá přesně to, co je všechny dostalo do téhle šlamastyky, když přebral její experiment s graserem a vypálil ten prokletý paprsek na Zemi.

A tehdy to také myslel dobře.

Sakra! Co by vlastně měla udělat?

Myslet. *Myslet*. To musela udělat. Tak dobře. Larry měl něco v úmyslu, protože plán, který oficiálně oznámil, nemohl fungovat, a on to věděl. Ale chystal se udělat něco, díky čemuž dosáhne cíle původního plánu: zastaví útok Charonů na sluneční soustavu.

A bezpochyby svůj skutečný plán skrýval, protože nikdo by ho nepustil k Prstenci, kdyby věděl, co má doopravdy v úmyslu.

A pak jí to došlo. Vytáhla počítač a provedla řadu výpočtů. Dostala odpovědi, které očekávala. Zírala na ně v naprostém šoku a nechtělo se jí věřit, že by Larry něco takového udělal.

Věděla. *Znala* odpověď. Jiné vysvětlení nebylo možné.

Ale původní problém zůstával. Co by s tím měla udělat?

Seděla osamělá, za spolčníky měla jen Charon a jeho Prstenec na obloze a dlouho přemýšlela. Larry Chao si z jakéhokoli důvodu – z volby, nezbytnosti, viny, paniky, cynismu nebo chladného a tvrdého pocitu odpovědnosti hrál na Boha o přežití sluneční soustavy. Znovu. A tím, že uhodla jeho záměry a rozhodovala se, co s tím udělá, si v malém hrála na Boha i ona sama. Řekněme, jakkoli jí to připadalo zvláštní a nemožné, že Larry měl pravdu a ona by ho zastavila? Nebo co kdyby se strašlivě a katastrofálně mylil a ona by neudělala nic?

Nenya měla zasáhnout v poslední chvíli, jako záloha pro stanici v nouzové situaci – a ta bezpochyby nastala. Loď mohla přepravit celý tým, i když za spartánských podmínek, a byla by hodně přeplněná. S externími nádržemi, které přidali na Měsíci, mohla okamžitě nabrat cestující, bez potřeby předběžných úprav. Ale byla to správná volba?

Jane Weblingová věděla, že musí volit, a čas ubíhal. Konečně vstala, vrátila se do kanceláře ředitele a použila interkom k vydání příkazů. Mohla to udělat kdekoli na stanici, ale i ta skromná kancelář jí dodávala pocit autority.

Stiskla tlačítko interkomu, nadechla se a promluvila tak pomalu a jasně, jak to jen dokázala, aby odolala pokušení vykřičet všechna slova najednou.

„Hovoří zastupující ředitelka Weblingová,“ začala. „Veškerý personál se připraví na okamžitou a trvalou evakuaci této stanice. Sbalte si své osobní věci a připravte kopie všech dat k transferu na *Nenyu*. Pracujte co nejrychleji, vezměte si jen, co potřebujete – a vycházejte z předpokladu, že se sem už nikdy nevrátíte.“

Vypnula interkom.

„Protože my se už nikdy *nemůžeme* vrátit,“ zašeptala. Stanice tu už dlouho nebude, budou muset zaplatit velmi vysokou cenu – ale pokud situaci správně chápala, zničení stanice nebude ta nejnížší cena.

Nebo by to měla správně nazvat zálohou?

Protože pokud lidská rasa přežije, bude tento účet vyrovnávat hodně, opravdu hodně dlouho.

Další rys designu *Nenyi* vycházející z její účelu jako zálohy byl tento: loď byla vybavena řídicí místností Prstence, duplikátem čtyř řídicích

místností na stanici. Larry, který nevěděl o evakuaci stanice, seděl v této místnosti a zpracovával simulaci svého plánu. Mělo by to fungovat. A možná ho právě tohle zneklidňovalo. Každý krok v celé sekvenci mu připadal logický a odůvodněný. Ale když se na vše podíval vcelku, připadalo mu to pošetilé. Dokonce šílené.

Někdo zaklepal na dveře a vstoupil Simon Raphael. „Objevilo se cosi zajímavého,“ oznamoval tichým hlasem. „Právě jsem chtěl nařídít okamžitou evakuaci personálu stanice na *Nenyu*, když přišla zpráva od doktorky Weblingové oznamující, že nařídila totéž.“ Sesunul se do křesla u stěny a natáhl si pásy, jako by tu chtěl zůstat hodně dlouho.

Larry cítil, jak mu v žilách tuhne krev, v hlavě měl zmatek. „Jak je to možné?“ zeptal se.

„Když někdy předložíte dvěma lidem stejný problém se stejnými klíči k rozluštění, dojdou ke stejné odpovědi.“ Nastala odmlka. „A někdy k ní mohou dojít i tři lidé najednou.“

„Vy i doktorka Weblingová jste mě dokonale prohlédli,“ konstatoval Larry. „Už nemá smysl to skrývat.“

„Ano,“ přikývl Raphael a upřeně hleděl k místu za Larryho levým ramenem.

Ticho se protahovalo, až bylo jasné, že starší muž nic jiného neřekne.

„Mohu vycházet z faktu, že mě nezastavíte, že oba mé jednání schvalujete?“ otázel se Larry hlasem, který se snažil udržet klidný a vyrovnaný.

„Nikdo,“ pronesl s obtížemi Raphael, „nikdo nikdy vaše plány *neschválí*, zvláště ne vzhledem k nedávným událostem. Příliš se to podobá katastrofě, jakou jsme už zažili. Ale ani doktorka Weblingová, ani kdokoli jiný v tomhle nemáme na výběr.“

Zřejmě jste měl v plánu nikomu o tom neříkat, než bude příliš pozdě. Jen tak ze zvědavosti, jak jste nás chtěl vodit za nos? Co byste byl řekl, abyste odvrátil naše podezření?“

Larry potřásl hlavou s prázdným výrazem ve tváři. „Já nevím. To byla věc, kterou jsem ještě nedomyslel.“

„Pak navrhuji,“ pronesl chladně Raphael, „abyste pokračoval s tím, co jste už *domyslel*.“

Energie, říkal si Larry.

Energie. O tom to všechno bylo. Energie, gravitační energie, tu měli Charoňané k dispozici. Energie jim umožňovala brát si sluneční systémy, krást planety, trhat celé světy – bez ohledu na námitky jejich obyvatel.

Larry zkontroloval další krok na seznamu. *Přepnout hlavní ovládání na manuální.* Byl to *nedostatek* energie, který ponechával lidi ve sluneční soustavě zcela bezmocné.

Takže se vracela otázka: jak dostat něco z té energie do rukou lidstva? *Otočit transfer kolidujícího soustředěného paprsku o dvě stě sedmdesát stupňů.* Samozřejmě zdrojem vši té energie byla Dysonova sféra a nebyl tu ani zlomek naděje, že by něčeho takového dosáhli.

Ale i Sféra potřebovala vedení, jímž by energii vysílala. *Fúzní urychlovače pro varování třetího stupně.* Larry byl teď hluboko ponořen do práce a téměř nevnímal vnější svět a vůbec nic kromě Prstence, jeho řídicí místnosti a své mysli.

Pokud šlo o energii, připadalo Lunární kolo sotva v úvahu. Ano, *používalo* energii. Směřovalo ji a ovládalo. Ale všechna ta energie přicházela odjinud.

Energie nemohla přicházet ani z černé díry v Zemském bodu. Podle definice černé díry z ní nemohlo nic vycházet, jedině v procesu jejího vypařování. Proud elementárních částic, vznikajících vypařováním, nebyl nikde nablízku, aby jím byly vedeny rozsáhlé operace ve sluneční soustavě.

Jediným dalším možným zdrojem energie byla sama Dysonova sféra, používající černé díry v Zemském bodu v modu červí díry jako vedení, kterým vysílala energii Kolu. Každých sto dvacet osm sekund se po tři sekundy v Zemském bodu otevřela červí díra, spojení mezi světy. A právě *tehdy*, když Sféra posílala obrovské fyzické objekty velikosti asteroidu, určitě vysílala i energii. Energii gravitace, modulovanou gravitační energií. Jak ji Dysonova sféra vyráběla, to Larry nevěděl a nezáleželo na tom. Bude o tom přemýšlet zítra.

Pokud bude nějaký zítřek.

Larry tu myšlenku násilím vypudil z mysli, rozhodnutý soustředit se na okamžité problémy. Nevšiml si, jak Weblingová vklouzla do místnosti a posadila se k Raphaelovi. *Vysokoenergetické rotory kanálů v operační poloze.* Energie se dostala ke Kolu. *Tohle* bylo důležité. Když byl Prstenec v modu gravitačního teleskopu, bylo vidět, jak se Kolo nabíjí, jak pohlcuje energii, uskládá ji a vysílá ji přes sluneční soustavu všem příšerám, které ji rvaly na kusy. Bylo *vidět*, jak vysílá obrazové příkazy nařizující venušským Přistávajícím, aby vytvořili tu nestvůrnou věc vysávající hmotu z jádra této planety, a ganymedským Přistávajícím zahrabat se hlouběji.

Tohle byl energetický a velící cyklus, poskytující Charoňanům jejich sílu.

Řekněme, že obyčejní lidé by se dokázali na tento cyklus napojit? Že by byli schopni odčerpávat gravitační energii a odebírat ji tak Kolu? Dostat se do komunikačních obvodů a vetřelcům nařídít, aby zastavili svou činnost?

Řekněme, že by lidstvo mělo vlastní černou díru?

Ale černé díry vznikaly z hmoty. Z hodně velkého množství hmoty.

Připraven. Prstenec nastaven v nové konfiguraci. Připraven na manuální aktivaci. Larry dlouho sledoval indikátor sekvence. Uvědomil si, že i tentokrát mohl nakonfigurovat automatický start. Ale ne, opět to musel nastavit na manuál, aby lidský prst stiskl tlačítko a zahájil celou tu zoufalou hru.

„Tak do toho, pane Chao,“ zazněl chraptivý stařecký hlas. „Udělejte s Charonem, co musíte.“

Larry sebou překvapeně trhl. Otočil se a spatřil doktora Raphaela a doktorku Weblingovou. Neměl ponětí, jak dlouho už tu jsou. „První bude Charon, že?“ ptal se Raphael.

„Ano... ano pane. Ale, eh, já nemám žádný model, kolik času vlastně máme. Až získáme akreční hybnost, opravdu bychom neměli zastavovat –“

„Stanice byla evakuována, pane Chao,“ pronesla doktorka Weblingová napjatým a stěží ovládaným hlasem. Jaké emoce se snažila skrýt? Strach? Úžas? Hněv?

A koho nebo čeho se ty emoce týkaly? Ne, zeptej se přímo, říkal si Larry. *Jak moc se mě bojí? Budou se mě teď všichni bát?*

„Všichni jsou na palubě *Nenyi*?“ zeptal se překvapeně. Jak moc byl ponořen do práce, když si nevšiml přiletů a přesunů raketoplánu? *Panebože, copak v mém životě není nic kromě práce? Copak neuvidím nikdy nic jiného?*

„Je čas s tím začít,“ řekl doktor Raphael.

„A skončit to,“ doplnila šepem Weblingová.

Larry zvedl prst, podržel jej nad tlačítkem a stiskl.

Signál, obyčejný rádiový signál o síle jen několika wattů prolétl hlubinami vesmíru k Prstenci.

Vše jednoduché a malé tady končilo.

Neuvěřitelně silný Prstenec objímající Charon se probudil k životu, přesunoval a směřoval gravitační energii způsobem, na který jeho tvůrci nikdy nepomysleli. Třeba by podle určitého názvosloví bylo vhodnější říci, že Prstenec ohnul prostor, znovu narýsoval linie možného, avšak tento útok na celý svět byl příliš silný, než aby se dal popsat jako pouhé ohýbání a skládání. Prstenec *rozdrtil* prostor kolem Charona, dal mu nový tvar jako rozžhavenému železu na kovářině. Uchopil gravitační pole Charona a zaostřil je, vytvořil efekt gravitační čočky, soustředil veškerý gravitační potenciál planety do jednoho bodu.

Ale ten bod nebyl uvnitř. Byl na povrchu, přímo ve středu polokoule obrácené k Plutu. Byl to Larryho starý experiment soustředění a zesilování gravitace. Tentokrát byl ale bod s milionem g stabilní a pevný. Larry teď už

věděl, jak udržovat bodový zdroj tak dlouho, jak chtěl, a jakým způsobem využít gravitačního potenciálu celé planety a zaměřit jej do jednoho malého bodu.

Na jeden kratičký okamžik oběžnice vydržela a zachovala si téměř sférický tvar. Ale pak se jí zmocnilo nové a silné napětí.

Jádro, nacházející se po miliardy let ve středu Charonova gravitačního pole, bylo najednou na jeho okraji. Jako loď, když ztratí kotvu, stal se Charon najednou světem, když se vymkl z bývalé gravitační studnice, která mu dala tvar po všechny osamělé eóny jeho existence. Se ztrátou gravitačního ukotvení se měsíc začal hroutit. Nejprve hmota na povrchu a pak víc a víc hmoty z jádra začalo *padat* směrem k novému místu výskytu gravitace.

Stará kráterová pole se rozechvěla, rozhoupala a pak se roztříštila na kusy, jak se kamenitá lavina valila po povrchu a řítila se k místu gravitace. Hluboko uvnitř se celé vrstvy zmrzlého plynu a skály, jež se nepohnuly po miliardu let, najednou začaly přesunovat a tlačit k jednomu místu na povrchu. Žár způsobený stlačením a třením zahřál led i skálu, odpočívající v mrazu blízko absolutní nuly po dobu mnohem delší, než uběhla od chvíle, kdy první živý tvor vystoupil z praoceánu. Zahřátý led i skála se roztahovaly, syčely, vařily a vybuchly. Obrovské plochy ztýraného povrchu náhle vyrazily vzhůru. Proudly rozžhaveného plynu i rozdrcené skály vylétly do vesmíru a pak se zřítily do hladového středu gravitace.

Charonští Přistávající, kteří přistáli na světě, jenž jim dal jméno, začínali umírat, drceni a rozmačkáni stále vzrůstajícími silami, které zmítaly zmrazenou oběžnicí.

S každým dalším pádem hmoty byl střed gravitace silnější, hltavě polykal více a více hmoty. Prstenec gravitační střed monitoroval, upravoval ohnisko gravitace a zesiloval je, aby bodový zdroj byl ještě těsnější, menší a silnější.

Nyní Prstenec zahájil druhou fázi operace. Pomalu posunoval nový střed gravitace zpět dolů, do středu umírající oběžnice, kroutil nožem v ráně a vyrýval v povrchu ještě hlubší otvor.

Vyvolal tím novou vlnu stlačování a zahřívání, které se vracelo dovnitř, takže první i druhá vlna stlačování narazily jedna na druhou.

Povrch oběžnice se zachvěl a praskl, takže rozžhavený led z nitra vyrazil ven v podobě kapaliny a páry.

Na Prstenec se valila sprška stovek a tisíců zášlehů sopečné činnosti. Ale byl postaven tak, aby vydržel i mimořádné napětí, a Larryho řídicí program dokázal soustředit většinu záchvěvů daleko od roviny ekliptiky Prstence.

Střed gravitace se zaryl hluboko do středu měsíce. Ted' už se kolem něj koncentroval pevný hmotný bod s hustotou blížící se hustotě neutronové hvězdy a chtivě pohlcovaval víc a víc hmoty. Pod ztýraným povrchem Charona se začínal projevovat objem narůstající hmoty. Hmota ve středu gravitace pohlcovovala vše kolem a stlačovala to do nepatrného zlomku předchozího objemu. Se stále větším a větším množstvím hmoty stlačovaným do menšího a menšího objemu se Charon začínal hroutit do sebe.

Žár kolapsu se začínal zvyšovat, zatímco hmotnost a objem hmoty k zahřívání se neustále smršťovaly.

Teplota začala stoupat. Chemická spojení stabilní po miliardy let se teď rozpadala. Na povrchu začaly zářit žhavé body, odpudivě bílé a červené skvrny, šířící se po povrchu jako nějaký děsivý mor. Více a více svrchní plochy se vypařovalo. Gejíry plynu vyletovaly vzhůru, oblaka páry se valila skrze otvory a z bublajících kotlů rozžhavených míst na povrchu. Mraky růžové a zelené, z víru v hlubině nově vzniklé chemické sloučeniny vířily a kroutily se v rozbouřeném vzduchu. Poprvé za celou dlouhou historii měla Charonova obloha atmosféru. Ale ne nadlouho.

Chronometry říkaly, že to trvalo čtyřicet sedm a půl hodiny, ale nikdo z přítomných tomu nedokázal uvěřit. Byla to příliš dlouhá nebo příliš krátká doba na úplné zmizení jednoho světa.

Larry za celou tu dobu nespál, ale dlouhé úseky té doby mu připadaly jako zlý sen se zuřícími bouřemi, s nezvyklým pohledem na měsíc doběhla rozžhavený žárem stlačování a hroucení, kde byla každíčká část hmoty neúprosně rozdrcena. Had tohoto světa požíral svůj vlastní ocas, pohlcovaval sám sebe pod vedením neúprosného volání Charonova prstence, pojmenovaného po oběžnici, která už neexistovala.

Pokračovalo to dál a dál, jako by to mělo trvat věčně a pak najednou během okamžiku skončilo. Seděl tu jako hypnotizován. Charon se na věčné časy dostal do stavu hroucení a pak najednou, téměř bez přechodu, Larry zamrkal a spatřil, že se oběžnice smrškla na polovinu a zářila jasným světlem, jež tu předtím nebylo.

Larry se díval, neschopen jakkoli jednat nebo reagovat, jak se drama odvíjelo dál. Bylo to cosi mimo dosah jeho chápání, události tak titánského významu nemohly mít nic společného s *ním*. Nic, co by řekl nebo udělal, nemohlo toto divadlo žádným způsobem ovlivnit.

A přesto to způsobil on. Vymyslel to, naplánoval, nastavil program a stiskl tlačítko, které to způsobilo.

Výbuchy, mohutné elektrické bouře, silné vířící proudy magmatu, světlo jak polární záře. Charon při svém umírání předváděl všechny možné

způsoby, jak vypustit obrovské množství energie udržované vši tou hmotou, řítící se k všežravému středu gravitace. Smršťující se měsíc zářil jasněji a jasněji, rozžhavoval se stále víc, jak divadlo pokračovalo.

Nakonec nezbylo nic než skvrna na obloze, jasná jako slunce, zářící ionizovaný oblak úlomků obklopující bod z neutronia, který byl dříve celým světem. Iontová záře křišťálově rozsvítila vnitřní stranu Prstence odraženým světlem. Ale brzy, až příliš brzy i ten oblak z hmoty, jenž se utvářel do miniaturního akrečního disku, navždy zmizí. Částice po částici, atom po atomu budou rozdrceny na povrchu zhroucené hmoty, jež ho pohltí. A sféra z neutronia, která si zachovala hybnost oběžnice, se teď otáčela neuvěřitelnou rychlostí a stále narůstala, částice následovala po částici a při každém nárazu vylétaly světelné záblesky a tvrdé záření.

Charon už neexistoval. Na jeho místě tu byl bod zářící jako hvězda, obklopený slabým oblakem plynu, zhušťujícím se do neuspořádaného disku prachu, úlomků a plynu v rovině bývalého rovníku Charona. A Prstenec, Charonův prstenec, který jej obklopoval v kolmé poloze k akrečnímu disku, se tyčil před malou lodí, vznášející se ve stále nehybném barycentru. Střed gravitace celého systému se znatelně nepohnul. Charonova gravitace nezmizela, byla teď uvězněna v nepatrném bodu z neutronia, v nepatrném prostoru ze zhroucené hmoty, která udržovala vše, co kdysi bývalo světem. Hmoty tak stlačené, že i samotné atomy se zhroutily do sebe, elektronové slupky se zploštily, proměnily se v nic a přinutily tak protony a elektrony spojit se a vytvořit neutrony. Gravitace vítězila nad slabými nukleárními silami a prakticky celou oběžnici stlačila do jednoho obrovského neutronu.

„Takže teď jsme se stali tím, čím jsou oni,“ komentovala Weblingová, když na monitorech sledovala neuvěřitelné výjevy. „Stali jsme se Šivou, ničitelem světů. Vzali jsme celý svět, měsíc starý čtyři miliardy let, a rozdrtili jsme jej v nic, aby posloužil našim pomíjivým potřebám.“

„Sebeobrana, Jane,“ nesouhlasil Raphael. Jako vysvětlení to nestačilo, ale nic jiného neměl. Otočil se k Larrymu a zahleděl se na něj. „Není nějaká šance, že samotný Charon by mohl postačit, že ne? Není tu naděje, že bychom mohli nechat Pluto na pokoji?“

Larry zíral přímo před sebe, totálně vyčerpaný. Odmítal vidět cokoli kromě obrazovek plných abstraktních čísel. Nemohl si dovolit uvažovat o realitě toho, co dělali – ne – co *dělal*. „Vůbec žádná. Zesílil jsem a soustředil gravitaci Charona dost na to, abych vytvořil sféru z neutronia, ale to je všechno. Vytáhl jsem z něj veškerý umělý soustředující tlak. Je stabilní, teď rozhodně ano, a možná i natrvalo. Neměl by být schopen sám se roztahovat. Ale nemohu dosáhnout dalšího stlačení s tak malým množstvím hmoty, ať s tím udělám cokoli.“

I když k tomu přidám Pluto, je to na hraně. Ani s planetou nemusím mít dost hmoty na to, abych to přeměnil na černou – ehm, myslím na singularitu.“ Po dlouhou dobu snil o tom, že vytvoří černou díru, ale teď, když ji měl na dosah, nedokázal ta slova ani vyslovit a nutil se do eufemismů.

„Tak malým?“ vyjekla Weblingová. „A co se stane pak? Co když *Pluto* zmizí a nám se to stále nepodaří?“

„Tak půjdeme nakupovat na další planety a měsíce,“ odušil chladně Raphael. „Myslím, že Uran nám dává větší možnosti než Neptun. Se soustředěnou hmotou Charona a Pluta myslím, že dokážeme vytvořit gravitační paprsek, který by k nám mohl přitáhnout některý z jeho měsíců. Je to tak, že?“

„Ano, pane,“ přisvědčil Larry prkenně, jak by odpovídal u zkoušky. „Užší, lépe zaměřený a silnější paprsek, než o jakém jsme před několika týdny vůbec mohli snít. Gravitační paprsek by samozřejmě způsobil vzájemnou přitažlivost. My bychom se současně pohybovali směrem k nim a nakonec bychom k nim padali, až by paprsek vysunul měsíce z jejich oběžné dráhy. Vyžadovalo by to přechodnou dobu nejméně několika týdnů. Setkali bychom se víceméně na polovině cesty mezi Plutem a Uranem. Předpokládám, že bychom potřebovali Oberon a Titanii a možná i Umbriel. Jsou všechny menší než Pluto, ale jejich spojená hmota by byla víc než dostatečná, pokud by Pluto nestačil sám.“

Fungovalo by to vůbec? Bez ohledu na to, kolik světů by zničili, bez ohledu na to, kolik hmoty by spolykali, to nemuselo znamenat vůbec nic, pokud nenaruší moc Charoňanů a jejich řídicí cyklus. Larry si povzdechl a jeho hlas trochu zaskřípal. „Tak jdeme na to?“

Raphael přikývl. „Už nemůžeme zpět.“ Stiskl tlačítko interkomu. „Pane Vespasiane, tady je Raphael. Můžete nás dostat z barycentra.“

Pro účely pozorování a měření mělo barycentrum jistě nesporné výhody jako místo, kde se měla nacházet řídicí stanice. Pro vypálení gravitačního paprsku z jednoho bodu do druhého mělo ale i jasné nevýhody, protože se nacházelo na přímce mezi středem gravitace a Plutem. Vespasian nemarnil časem, spustil stroje *Nenyi* a vysunul loď na bezpečných pět tisíc kilometrů přímo ven z barycentra.

Larry zkontroloval sekvenci, ujistil se, že Prstenec je připraven pro další fázi. A znovu stiskl to prokleté tlačítko *start*.

Charonův prstenec se zaměřil na střed gravitace a tentokrát ohýbal prostor kolem něj, aby přesunul většinu gravitačního potenciálu dolů, do jednoho malého bodu na povrchu Pluta a najednou tomu bodu dal gravitační pole milionkrát silnější, než byla gravitace na povrchu planety. Gravitační

pole, které tento bod táhlo vzhůru, pryč od planety. *Právě tak, jak to dělají Charoňané*, pomyslel si Larry.

Téměř okamžitě se objevil zářivý paprsek barvy rubínu, spojující střed gravitace s povrchem Pluta, jak se proud hmoty tenký jako tužka vytrhl z planety a zrychlil ke gravitačnímu středu. Proud, rozžhavený třením a střetem částic, rozsvítil zmrzlou planetu děsivým jasně červeným světlem. Ale zahřívání dále pokračovalo a padající konec proudu hmoty, stále zrychlující směrem ke sféře z neutronia, žhnul víc a víc jako modrobílý světelný meč, jako ohnivé kopí ze světla vztyčené do vesmíru směrem ke středu Charonova prstence, s pekelnou přesností mířící přímo k cíli.

A pak z pohledu *Nenyi* začal konec kopí u sféry pomalu proudit zpět dolů k červené části. Ne proto, že zpomaloval, ale protože zrychloval, dosahoval relativistických rychlostí a pohyboval se tak rychle, že se jeho světlo dostalo do rudého posuvu a barva se přesunovala k červené díky rychlosti, jakou se vzdaloval od *Nenyi*.

Prstenec začal přemísťovat cílový bod na Plutu, pohyboval bodem kontaktu po povrchu, slabě ohniskový bod rozšiřoval, záměrně rozostřoval okraje paprsku, aby snížil gravitační potenciál na jeho obvodu. Jeho základna, rozervaná strašlivým útokem gravitačního paprsku, se odsunula, jak hmota z vnitřního jádra vylétala ven a krajina na Plutu se začala rozpadat. Pevný povrch, drcený na prach rázovými účinky variabilního paprsku, se změnil v roztržštěné kusy skály a přehřáté těkavé látky, unikající do vesmíru.

Larry se díval, jak se Pluto hroutí do sebe, a slzy mu tekly po tvářích. Nebyla to velká planeta, ani důležitá. Astrofyzikové ani přesně nerozhodli, zda to je opravdová planeta, nebo jen uprchlý Neptunův měsíc či přerostlý kus skály z vesmíru. Ale byl to *svět*, místo, jedinečná část Božího vesmíru, hraniční bod sluneční soustavy.

A teď mizel, mizel, byl pryč.

A on jej zabil.

„Stanice stále drží pohromadě,“ hlásil Raphael se zvláštní hrdostí v hlase. „Máme tu velmi zajímavé údaje na všech kanálech telemetrie. Planeta se stanici hroutí pod nohama, ale ta stále drží. Postavili jsme to tu dobře, že?“ ptal se Simon Raphael a obrátil se ke své kolegyni. V tváři se mu zračila bolest i lítost a jeho výraz se zrcadlil ve tváři Jane Weblingové. Vztáhl ruku a uchopil její do své dlaně. Bylo to osamělé místo, tak chladné, že je žádný topný systém nemohl zahřát, místo vyčerpaných proher. Ale stanice byla i domovem pro ně oba.

Larry vstal od řídicího pultu a nechal Prstenec, aby dál pracoval sám. Teď bylo vše na automaticke, sekvence probíhala příliš rychle, aby ji lidské oko dokázalo sledovat.

Přešel k oběma starším vědcům a připojil se k nim. Všichni společně sledovali obrazy z vnějších kamer Výzkumné stanice gravitoniky. Poznal úhel kamery. Byl to stejný výhled. Ten starý, neměnný výhled z pozorovací kopule. Než ho uviděl očima takový, jaký byl, připomnělo si jeho vědomí, jaký byl po tak dlouhou dobu beze změny – krátery, pustá pláň a poblíž obzoru nepravidelné roztrášené zbytky prvních stanic, trosky vystavené hvězdám. A hřbitov, několik desítek těl z prvních skupin, spěšně zakrytých už před celou generací, pečlivě umístěných mimo dohled z kopule.

A nyní chybějící veselý modrý mramor ze Země, který se někdy leskl do noci.

Ne, nic nebylo jako dřív.

Otevřel oči a probudil se do současnosti. Zem se chvěla, kameny vyletovaly k obloze a před jeho pohledem se otevíraly spáry vypouštějící pod prudkým tlakem gejzíry přehřáté látky směrem vzhůru. Zbytky první a druhé stanice se sesypaly a zhroutily do bublajícího kotle roztavené půdy. A na jeden krátký děsivý okamžik hroby vydaly své mrtvé. Ze země pod hroby se vyvalil proud páry a Jane Weblingová v hrůze vykřikla, když těla jejich starých přátel byla vymrštnuta vzhůru a letěla k obzoru.

Ted' se povrch pod stanicí naklonil, takže se kamera sesunula a upadla na stranu. Do kopule narazil kámen a prorazil ji. Vnitřek kopule v mžiku zamrzl a obsah místnosti byl najednou jen bouří vířících zbytků. Obrazovka zhasla, když se kamera vytrhla z kabelu.

Jako svíčky, které zhasne prudký vítr, tak rychle zablikaly a zhasly i ostatní indikátory a měřiče na stanici.

Larry se otočil zpět k řídicímu pultu a zkontroloval displej sekvence. Střed gravitace se výrazně zvětšil a Prstenec dokázal zaostřit gravitační paprsek, aby byl ještě silnější. Přepnul jeden z monitorů na vnější kameru a na dlouhou chvíli se zadíval na Pluto. Naposledy.

Planeta se hroutila, smršťovala se tak rychle, že to mohl sledovat pouhým okem. Jako pohřební výzdoba planety odsouzené k záhubě tu byl oblak prachu, úlomků a plynu. Obrovský kuželovitý mrak úlomků stoupal podél gravitačního paprsku, hmota se točila po spirále ve víru vycházejícím z celé planety, jak ji paprsek vtahoval k sobě.

Prstenec znovu upravil zaostření a zaměřil paprsek na bod přímo pod středem gravitace, přitom jej rozšířil tak, aby mohl přitahovat více a více hmoty. Čím rychleji gravitační střed hmotu pohlcoval, tím rychleji rostla síla paprsku a tím rychleji rval další hmotu z Pluta.

Hmota planety hučela v gravitačním cyklónu a přehřátá, ionizovaná hmota zářila na obloze. Stále více a více hmoty mizelo v gravitačním centru a dávalo tím Prstenci větší potenciál. Prstenec utahoval šroub a stlačoval ještě těsněji střed gravitace do sebe.

Larry sledoval ukazatele gravitace a zesílení. Stoupaly ještě rychleji, než to měl v plánu. Stále blíží a blíží k bodu, kde vůbec nic, ba ani světlo, nemohlo uniknout z mikroskopického bodu, v němž teď byla soustředěna všechna hmota, jež kdysi byla měsícem, z bodu, který teď polykal planetu. „Už to jede,“ oznámil a nikdo se neptal, co má na mysli. Zavřel oči a pocítil, jak se ho znovu zmocňuje vyčerpání. Ale ne, ještě ne.

Konec ohnivého kopí spočívající na středu gravitace rudl víc a víc. Byl stále tmavší, jak byla gravitační studnice hlubší, a světlo se posouvalo stále víc do ruda. Poslední zlomky a zbytky Pluta vlétly do akrečního disku, kde byly rozdrčeny na prach a plyn, pak na ionty, padaly a vířily, točily se, zářily a hroutily se do všežravé tlamy.

Larry sledoval měřič a olízl si suché rty. Brzy. Brzy. Až úniková rychlost dosáhne rychlosti světla...

Náhle se na obrazovkách podivně zablesklo, jak zbytek Pluta padal do paprsku. Právě tehdy světlo z ohnivého kopí zcela zhaslo a ani světlo při nárazu na střed gravitace už nemohlo uniknout.

A zbyla jen tma.

Larry vzlhl od čísel a měření, ignoroval dění na obrazovkách a přešel k jednomu z mála oken *Nenyi*. Tohle musel vidět vlastníma očima.

V jídelně. Tam bylo okno. Vstoupil dovnitř a spatřil dav vyhlížející z okna. Ale najednou se všechny tváře obrátily k němu a zase zpět. Zda ze strachu, nebo z úcty, to Larry nevěděl a nezáleželo na tom. Vidět to. Musel to vidět, vidět vlastníma očima.

Přitiskl tvář k oknu a naklonil se tak blízko, že jeho dech zamrzal na skle a změnil okno v zamlžené zrcadlo. Přiblížil oči k odrazu, který na něho hleděl.

Oné první noci jeho dech zmrazil místo na pozorovací kopuli stanice. Tahle zmrzlá vlhkost na okně mu připomněla to dávné vítězství, když dokázal zaostřit nepatrný zlomek gravitačního potenciálu, pouhé nic, a udržet je stabilní po kratičký okamžik – a to tehdy považoval za vítězství. Nyní byl moudřejší.

Ach, s jakou radostí by se vzdal onoho okamžiku, aby mohl přijít i o tento, kdyby mohl vyměnit své sny a ztratit znalosti, které získal za tak děsivou cenu. Znalosti destrukce.

Vztáhl znavenou ruku a setřel svůj odraz, aby pohlédl na své dílo.

Charon byl pryč.

Pluto byl pryč.

Byly ztraceny, zmizely, jako by nikdy neexistovaly.

Jen Prstenec, mocný a strašlivý Prstenec přežil. V jeho středu, kde procházela osa, na místě, kolem něhož se točily všechny jejich zoufalé

naděje, byl neuvěřitelně malý bod, dokonale a navždy neviditelný. Bod obsahující vše, co bylo kdysi Charonem, vše, co bylo kdysi Plutem, vše, co bylo kdysi stanicí i těly jejich mrtvých kamarádů.

Černá díra.

Kus temnoty a *on* jej tak stvořil.

Larry zavřel oči, zachvěl se a rozplakal. Pak ho přemohlo vyčerpání a víc už nevěděl.

12 Půlka krajíce

Larry se probudil příliš brzy. Toužil po dalším odpočinku, po skutečném spánku, po možnosti snít a zapomenout na některé z těch nočních můr. Ale věci se ve Vnitřním systému dále zhoršovaly. Lidé, rodiny i celá města by umírala, zatímco on by dále odpočíval. Nebyl čas.

A tak byl zpátky v křesle u řídicího pultu a snažil se, aby všechno fungovalo.

Konečně se rozsvítila hlavní obrazovka.

SYSTÉM PŘIPRAVEN PRO SLEDOVÁNÍ

Dobře. Uklidil pult, provedl poslední kontrolu a spustil automatiku. Světlo na displeji jednou bliklo, ozvalo se slabé zapípání a pátrací program se spustil. Počítače Prstence znaly v přesné toleranci modulaci, intenzitu, zaostření i pulzní rychlost Zemského bodu. Teď musel pátrat v těchto parametrech, hledat přesnou kombinaci hodnot, která by mu umožnila

zaměřit. Vše teď záleželo na strojích. Larry se odsunul. To bylo ono, konec pátrání.

A přesto to byl jen začátek. Museli ještě vybojovat nekonečné bitvy.

Sekvence Prstence neúnavně pokračovala všemi možnými způsoby. Prstenec prováděl testy, zkoumal každou drobnou úpravu. Larry sledoval, jak pracuje, ohromen svou vlastní arogancí. Jeho černá díra byla sotva několik hodin stará, a přesto ji už používali tím nejsložitějším a nejpromyšlenějším způsobem. Měli provádět testy po celá léta, shromáždit celou encyklopedii dat, než se pokoušeli o něco tak riskantního.

Ale nebyl čas. Lidé umírali.

Webbingová byla totálně vyčerpaná a šla si lehnout. Larry seděl v řídicí místnosti sám s doktorem Raphaellem a sledoval, jak na displeji probíhají permutace.

Ale samota byla pouhou iluzí. Larry věděl, že za dveřmi sleduje každý monitor i displej kompletní personál výzkumné stanice, ti lidé, z nichž právě udělal uprchlíky. Sledovali, zda sluneční soustava bude žít. Ach ano, zdaleka nebyl sám.

Larry se otočil a pohlédl na doktora Raphaela. Ne, na *Simona*. Nikdy starého muže takto nenazýval. Ale teď možná přišel čas, aby jeho jméno vyslovil. Možná by i tohle byl začátek, první vyřčení mnoha dalších věcí svému nejvěrnějšímu druhovi. „Simone,“ řekl tiše.

Starší muž překvapeně vzhlédl. Bylo zřejmé, že pochopil význam tohoto okamžiku. „Ano, Larry?“

„Simone, jak jsme na tom? Myslím tím, i když to bude fungovat, co nám to přinese? Když je zastavíme, co uděláme pak?“

Simon chvíli přemýšlel a pak vyloudil smutný úsměv. „Já nevím,“ odpověděl konečně. „Možná nezískáme nic. Možná vyhraje tuhle bitvu a prohrajeme válku. Sotva jsme začali chápat, proti komu a čemu bojujeme. Ale aspoň jsme získali čas. Budeme schopni přežít, přeskupit se. Budeme mít *naději*. A Země bude v bezpečí, alespoň prozatím.“

Larry se chystal odpovědět, když se rozezněl alarm. Zkontroloval údaje na pultu a najednou cítil, jak mu v těle stoupá adrenalin. „Zaměřili jsme,“ oznámil. Zapnul vnější monitor a přiblížil pohled kamery ke středu Prstence, kde se v temnotě vznášela neviditelná singularita Plutova bodu. Najednou, ačkoli se to zdálo nemožné, se uprostřed černi objevil záblesk ne-modro-bílé barvy. A pak byl pryč. Larry se bez hnutí díval, ani se neodvažoval dýchat. Čekal.

O sto dvacet osm sekund později se znovu zablesklo a Larry ze sebe vydal vítězný pokřik, který vyděsil Simona Raphaela téměř k smrti. Měli to.

„Teď,“ oznámil, „se napojíme na přívod energie z Lunárního kola.“

Výuka Strážního prstence nové planety byla sotva dokončena. Strážce udržoval Spojení sám jen po nejkratší okamžik, ale začínal se zapracovávat do běžné rutiny. Udržovat Spojení, umožnit dokončení cyklického otevírání průchodu, stimulovat otvor červí díry, aby se otevřel, poslat skrz otvor Pojídače světla, současně stahovat gravitační kvanta z Dysonovy sféry a rovněž je posílat otvorem. Dokončit všechny úkony, než se otvor destabilizuje a zhroutí. A pak udržovat Spojení, než se cyklus bude opakovat.

Bylo to jednoduché, přímé, právě ta činnost, pro niž byl stvořen. Strážce pociťoval z práce i z faktu, že Sféra odstranila své poslední přímé monitory, mechanický ekvivalent pýchy a uspokojení.

Ale ať byl Strážce jakkoli schopný, jakkoli rozsáhlá byla jeho dědičná paměť, čas byl stále tím největším učitelem a zatím ho uplynulo velmi málo.

Strážní prstenec – a Sféra – zaplatily cenu za Strážcovu ne zkušenost, když se anomálie objevila. Strážci trvalo jen několik mikrosekund, než si uvědomil, že něco není v pořádku. Na Spojení do nového systému vnímal zvláštní pocit. Útlum energie, dvojí ozvěna u několika posledních pulzů, jako by Volající prstenec na druhé straně odpovídal dvakrát. Strážce zvýšil čerpání energie od Sféry, aby vyrovnal zvýšenou energetickou potřebu, zatímco diagnostikoval situaci. Nebylo třeba volat Sféru na pomoc. Strážce věřil, že si s problémem poradí sám.

Musela to být jeho představitost, ale Larrymu připadalo, jako by se Charonův prstenec viditelně *chvěl* a *pulzoval* energií. Nikdy nebyl určen k tomu, aby v sobě udržoval takový gravitační potenciál, ale personál Výzkumné stanice gravitoniky se v jeho nepřítomnosti mnohem naučil. Navrhli způsob, jak využít části potenciálu singularity v Plutově bodu k vytvoření toroidní gravitační láhve, gravitačního pole, které by zakřivilo prostor mezi Prstencem a černou dírou do toroidu a stočilo jej do tvaru koblihy se středem v singularitě. Pole mohlo udržovat gravitační potenciál, dokud bude zapotřebí.

A bude ho zapotřebí brzy.

Larry nervózně bubnoval prsty na pultu. „Simone, některými věcmi si nejsem jistý. Myslím, že mám ten systém charonských obrazových příkazů. Inženýři ze Stanice gravitoniky souhlasí, simulace fungují a teď to stahujeme z napojení na Strážce, abychom to potvrdili. Ale na další výzkum nemáme čas. Nebudeme *vědět*, zda to máme správně, dokud nezačneme vysílat příkazy – a tehdy už bude příliš pozdě na to, abychom zjišťovali, co je špatně.“

„Dobře,“ odtušil Simon. „Tak si to spolu ještě jednou projdeme. Pokud bude všechno fungovat, co uděláte?“

„No, nejlepší, v co můžeme doufat, je vyslat Lunárnímu kolu falešné příkazy silnějším signálem, než jaký používají skutečné příkazy. Protože dáváme veškerý gravitační potenciál do signálu a žádný do přenosu energie, *měli* bychom být schopni na Lunární kolo zakřičet hlasitěji než Dysonova sféra – nebo hlasitěji než jakékoli pomocné zařízení, jež Sféra používá k řízení Kola. Pravděpodobně je to Prstenec v Měsíčním bodu, ale to nevíme. Pak můžeme Lunárnímu kolu přikázat, aby vyslalo *naše* příkazy *svým* podřízeným. Marcia MacDougalová zaznamenala řadu povelů k zahájení prací, vyslaných Lunárním kolem Přistávajícím, a několik dalších, které jsou zřejmě příkazem zastavit. Vyšleme sekvence k vypnutí, ty by měly zabrat. Měly by přimět všechny Přistávající, aby zastavili svou činnost a znehybněli. To by nám mělo poskytnout dost času, abychom se naučili celý jazyk příkazů a pak je řídili dokonaleji – a udrželi spojení se Zemí otevřené. Pokud ten systém příkazů zvládneme, možná bychom mohli přivést Zemi zpět.“

„To všechno zní velmi slibně. A co když vaše příkazy nezaberou?“

Larry složil ruce v klíně a sklopil hlavu. „Mám náhradní plán. Ale nechtěl bych ho použít. Je to třeba včas rozhodnout.“

„Co je třeba včas rozhodnout?“ ptal se Simon tak jemně, jak byl schopen.

Larrymu se nechtělo dát přímou odpověď. „No, když nepomůže nic jiného, Marcia objevila něco jako příkaz k zastavení všech činností. Charoňané byli dost chytří, aby do každého stroje umístili vypínač. Je to zřejmě příkaz, jaký lze použít na jakéhokoli nefungujícího charonského tvora nebo stroj v případě, že se vymkne zpod kontroly a ohrožuje ostatní. Zpozorovala, jak ho vysílají Přistávajícím, kteří se vymkli zpod kontroly a havarovali. Mohu tento příkaz použít jako poslední možnost – a říci Lunárnímu kolu a Prstenci v Měsíčním bodu i všem Přistávajícím, aby zemřeli. Je to velmi jednoduchý příkaz. Není pochyb, že ho mám přesně zaznamenaný. Když ho vyšleme na všeobecné frekvenci skrz červí díru a odsud, dosáhneme úplného a definitivního vypnutí všech. O tom naprosto nepochybuji. Ale samozřejmě by to mělo i další důsledky,“ skončil.

„Důsledky?“ vybuchl Simon Raphael. „Byla by to naprostá katastrofa! Bez Kola bychom ztratili spojení se Zemí! Sám jste zdůraznil, k jaké katastrofě by došlo, když Vespasian navrhoval Kolo zničit. Země by stále byla ohrožena, vystavená nebezpečí, že bude v budoucnu použita jako chovná zásobárna.“

„Zemi jsme poslali varování,“ nedal se Larry. „Pokud se nestane zázrak a nedokážeme ji přivést zpět, nemyslím, že toho můžeme udělat příliš, nebo že toho *budeme* schopni. Ať už budeme v kontaktu nebo ne, Země bude muset odvrátit nebezpečí chovné zásobárny sama.“

„Ale vy sám jste řekl, že Dysonova sféra musí mít záložní systém,“ namítl Simon.

„Pokud má, vsadím se, že druhý konec udržuje Prstenec v Měsíčním bodu v Multisystému,“ vysvětloval Larry. „A ten dostane příkaz zemřít ve stejném okamžiku jako Lunární kolo. Když budou *oba* konce spojení zničeny, červí díra se zhroutlí. Nevím, jestli by nás i Dysonova sféra dokázala kdy znovu najít.“

„Jak vůbec můžete uvažovat o něčem –“ chtěl Simon Raphael protestovat, ale vtom pohlédl na hodiny. S každou změnou čísla utrpěla sluneční soustava. Další a další rány. Tři další sopky vysávající hmotu jádra na Venuši a šest na Merkuru. Kopule Port Viking se rozpadá ve spárách, vzduch uniká do marsovské noci. *Daltryho zákon*, pomyslel si. *Vždycky může přijít ještě horší katastrofa*. „Promiňte. Když na to přijde, možná zjistíme, jak něco takového udělat. Udělali jsme vše, co bylo v našich silách, abychom se na tohle připravili. Není čas. Začněte. A hodně štěstí.“

Larry se zhluboka nadechl, otočil se zpět k pultu a upravil vypouštění v nádrži gravitačních kvant. Prstenec získal další energii. Až dosud byl konec červí díry u Plutova bodu na nejnižším stavu energie, pouhá jiskřička vedle hlavního nebeského tunelu.

Teď Larry zesílil energii procházející do otvoru Plutova bodu, čímž prakticky uchopil prostor, natáhl otvůrek a roztáhl jej, až z něj byla zející díra v prostoru.

Simon Raphael pozoroval hlavní displej a napůl sledoval odpočet. Otvor mezi Zemským a Měsíčním bodem se měl znovu otevřít za dalších pět sekund. Čtyři, tři, dvě, jedna – najednou tu byl nepatrný modravý záblesk – a prostorem se hnal obrovský objekt. Simon zachytil pohledem odlesk na předmětu ve tvaru doutníku, než zmizel ze zorného úhlu kamery.

„Dobrý Bože. Zachytili jsme Přistávajícího!“ zvolal Simon. Najednou byla pro něj poprvé šílená myšlenka vytvořit červí díru zcela konkrétní. *Přistávající*, živá kosmická loď velikosti asteroidu, vylétla z ničeho přímo před nimi.

„Ten ubohý hloupý Přistávající musel být zacílen a naprogramován na jednu z vnitřních planet. Tak co teď vlastně udělá?“ zeptal se Larry vesele. „Dobrý začátek, a pokud jsme to předtím nevěděli, víme to teď,“ pokračoval. „Naše propojení je silnější než to v Zemském bodu. Teorie fungovala – červí díra je přitahována k nejsilnějšímu gravitačnímu signálu.“

„Ale co udělá Sféra?“ ptal se Raphael.

„Ne Sféra,“ opáčil Larry. „To je naše hlavní naděje. Sféra by byla dost chytrá, aby si s naším útokem poradila. Ale z toho, co se mi podařilo vytáhnout ve zprávách ze Země, svěčuje Sféra všechno ostatním. Vsadím se, že Prstenec v Měsíčním bodu teď už běží samostatně.“

„A jak *ten* zareaguje?“

„Bůhví,“ Larry pečlivě sledoval řídicí panel. „Tam! Tam to je.“ Přepojil sledování osciloskopem na obrazovku. „Tohle je hlavní řídicí signál, přicházející od Prstence v Měsíčním bodu skrz červí díru. Přesunu jej k nám, pokusím se ho přitáhnout skrz náš otvor tolik, kolik to bude možné, abychom oslabili signál přicházející do Zemského bodu.“

Porucha! Strašná porucha. Ze Spojení bylo odčerpáváno obrovské množství energie. Mladý a nezkušený Strážní prstenec se přinutil přemýšlet jasně. Musela tu být odpověď, řešení skryté v dědičné paměti. Ale tato okolnost byla zcela nová a jedinečná, naprosto neznámá všem análům Sféry i jejích předků. Urychleně zastavil vyslání dalšího Pojídače světů skrze Spojení. Byl si dobře vědom strašlivého rizika vysílání hmoty nestabilní červí dírou.

Ale ta energie. To byl skutečný problém. Bez dostatku energie by Volající prstenec nemohl dokončit práci. Strážní prstenec zvýšil své úsilí.

Na druhém konci Spojení byl i Volající prstenec stejně zmaten, stejně vyděšen a zcela bezmocný. Bez energie nebyl ničím.

„Už to jede,“ oznamoval Larry. „Vysíláme modulovaný vysokoenergetický gravitační paprsek v pulzech ve velitelském modu přímo skrz červí díru. Nařizuji ukončení všech aktivit na Marsu.“ Stiskl tlačítko a setřel si pot z čela. „Sakra! Prstenec v Měsíčním bodu zvyšuje přívod energie Lunárnímu kolu přes Zemský bod. Budu muset stáhnout více energie a uchovávat ji zde, aby náš signál Kolu byl silnější.“

„Ale my nemáme takovou skladovací kapacitu,“ namítl Raphael a sklonil se nad řídicí pult. „Budeme se jí muset zbavit, anebo ji použít k zesílení našeho signálu.“

„To nemůžu,“ odpověděl Larry. „Kapacita už je nastavena a energii nelze vypustit, jen přes Charonův prstenec. Když pustíte do Prstence další energii, tak jej roztavíte. A více skladovací kapacity v gravitačním poli nemáme.“

S přicházejícími rozkazy určitě něco nebylo v pořádku a nic nemohlo připadat Volajícímu prstenci děsivější. Přijímal najednou dva příkazové signály a ani jeden nedával smysl. Ten slabší říkal, že další energie je na cestě – ale pokud se něco vůbec měnilo, tak příjem energie znovu klesal. Ten druhý signál byl hlasitý, až ohlušující, a nesmírně silný. Musel použít veškerou vůli, aby ho slepě neposlouchal. Ale syntaxe příkazů byla slabě narušena a bylo tu cosi podivného, jakoby neznámého – a samotné rozkazy

nedávaly žádný smysl. Silnější hlas, příkazující nesprávné jednání. Volající prstenec byl notně vyděšený. Co to mohlo být? Co se to dělo? Vyslal odpověď oběma vysílajícím...

Strážní prstenec byl ohromen. Volající zjevně přijímal cizí signál. Proč mu kdosi nařizoval, aby přestal rozebírat jeden ze světů? Kdo to příkazoval a proč? Jak je možné, že zvýšené množství energie, které Strážce vyslal, nebylo přijato?

Strážní prstenec znovu zesílil spojení s Volajícím prstencem.

„U všech svatých, jsme v koncích,“ upozorňoval Raphael. „Gravitační pole je naprosto plné. Už do něj nemůžeme přesměrovat žádnou další energii. Musíme ji pustit přes Lunární kolo, nebo roztavíme Prstenec.“

„Ještě ne,“ zastavil ho Larry. „Jen ještě trochu – moment, signál se vrací zpět. Počítače pracují na překladu. Počkejte.“ Larry hleděl na obrazovku a jeho tvář zpopelavěla. „Panebože. Nevyšlo to. Kolo říká, že náš příkaz byl narušený, a hlásí příjem dvou příkazových signálů. Nepodařilo se nám dost vyrušit signál z Měsíčního bodu.“

„No tak znovu pošlete příkaz ukončit práce na Marsu,“ nabádal Raphael.

Larry zavrtěl hlavou a vytíkal kód na displeji. Na hlavní obrazovce se objevil složitý obraz, schéma příkazu zastavení prací na Marsu. „Ne, pokud je v něm chyba. Nemůžeme jej jen tak znovu poslat, Kolo by jej znovu odmítlo.“ Pozoroval schéma a cosi si mumlal ve snaze přečíst symboly a kódy.

„Můžete to spravit? Opravit chybu a znovu to poslat?“ ptal se Simon.

Larry zavrtěl hlavou a na čele mu vyrazil pot. „Ne včas, ne dost rychle. Ta ztracená zpráva je příliš složitá a my neznáme dost dobře její jazyk. A do pole nemůžeme nasměrovat více energie, pokud tu teď hned nechceme zopakovat Velký třesk. Kolo dostane z Měsíčního bodu všechno – všechnu energii, všechny příkazy – a můžete na to vzít jed, že tamější Prstenec zesílí přívod energie.“

A teď vědí, že jsme se na ně napojili, že v systému je vetřelec. Až Kolo dostane z Měsíčního bodu signál v plné síle, objeví způsob, jak nás odpojit. Pravděpodobně stačí změnit frekvenci. A všechno bude k ničemu.“

Na dlouhou dobu zaváhal a se zoufalým pohledem se otočil k Simonovi. „Jedině, že by tu Lunární kolo už nebylo.“

Nastala odmlka. Čas ubíhal. Simon Raphael hleděl na Larryho a chápal, co tím myslí.

Simon pocítil chlad hluboko uvnitř. Před patnácti minutami odmítal tu myšlenku jako katastrofu, ale teď nic jiného na výběr neměli. „Udělejte to,“

řekl. Teď si přál, aby si Larry *ponechal* celý plán pro sebe. Doktor Simon Raphael nechtěl nést tíhu takového rozhodnutí. „Udělejte to. Vyšlete příkaz zemřít.“

Larry se rozhodl nepokoušet osud tím, že by žádal o potvrzení. Přesměroval veškerou dostupnou energii, vyvolal signál, který tak pečlivě sestavil, a přikázal počítači, aby jej vyslal přes červí díru se vším, co s ním souviselo. A nejen Lunárnímu kolu, ale *přes* Kolo i Prstenci v Měsíčním bodu a otevřeným prostorem každému Charoňanovi ve sluneční soustavě.

Volající prstenec nikdy nepoznal takovou hrůzu. Co se to dělo? Jaký strašný nepřítel dělal všechny ty věci? Celou bytostí se najednou přiměl k napjaté pozornosti, když k němu dorazil mocný signál, vyžadující okamžitou pozornost. Vyznění zprávy, jejíž hlas byl stále cizí, jako by patřil někomu neznámému, ale tentokrát bylo nezaměnitelné, příkaz byl vyslaný v dokonalé syntaxi a modulaci.

A byl to takový signál, jaký nebylo možno odmítnout, protože působil nejen na samotné vědomí Volajícího, ale přímo na obvody, které ono vědomí tvořily. Příkaz zněl celým Volajícím prstencem, na každém velícím okruhu ke všem Pojídačům světů v systému. A vracel se zpět k samotnému Volajícímu prstenci.

Smrt.

Zastav.

Přestaň.

Vypni energii.

Vypni se.

Smrt.

S podivnou chladnou fascinací cítil ten signál, pohlcoval jej, vnímal, jak prochází všemi myriádami spojů, které jej tvořily. Viděl, jak postupuje všemi jeho komponenty.

Byla tu jen jedna naděje. Musel část sama sebe dostat do stáže a přejít na mód hibernace dřív, než signál mohl všechno zničit. Jakákoli část, kterou vypne, neuslyší příkaz a ve stavu nehybnosti přežije. Zbývalo mu velmi málo času, v nejlepším případě několik mikrosekund. Volající téměř náhodně vybral jednu svou část v blízkosti severního pólu a využil všech velících kanálů, které měl k dispozici, aby vyslal příkaz ke stázi.

Ale pak signál dosáhl prahu úrovně samotného vědomí.

Smrt.

Smrt.

Sm –

Strážní prstenec se zachvěl v záchvatu bolesti. Smrt. Smrt. Bojoval se snahou zemřít, snažil se vypnout svůj komunikační systém. Pokud se ten strašlivý příkaz dostane dál, ven do Multisystému, byla by katastrofa úplná. Mohla by být ohrožena i samotná Sféra. S posledním vypětím vůle si udržel příkaz pro sebe.

A zemřel.

Sféra si uvědomila, že něco není v pořádku. Obrátila svou pozornost zpět k novému Strážnímu prstenci, ale o milisekundy příliš pozdě. Zachytila poslední zbytky příkazu zemřít na přicházejícím signálu a bleskově ho zrušila, než mohl přejít dál. Žádný z dalších svěřenců Sféry nebude ohrožen.

Ale Prstenec byl mrtev, zcela nehybný. Něco ho napadlo a surově zabilo.

Bez Strážce bude muset Sféra nový svět monitorovat přímo a osobně kontrolovat jeho orbitu. Další odčerpávání zdrojů a pozornosti. Žádný svět, který si předtím vzala, jí dosud nezpůsobil tolik těžkostí.

A ten její hvězdný systém! Její naděje na nový Multisystém, na úkryt před přicházející záhubou. Pryč. Ztracena. A s přerušeným Spojením do nového systému se nemohla dozvědět, jak se to stalo.

Sféra si uvědomila, že nový hvězdný systém nebyl pouze ztracen – byl jí záměrně odebrán.

Dysonova sféra poprvé pochopila, že nemá jednoho nepřítele, ale dva.

A druhý nepřítel vědět, jak jí upírat hvězdné systémy.

Ale kdo a co tohle udělalo? Sféra se horečně dala do práce, procházela veškeré trosky paměti Strážního prstence. Musely tu být náznaky. Musel existovat způsob, jak získat Spojení zpět.

A pokud ne, byla Sféra odsouzena k záhubě. Protože její první nepřítel se nezastaví u vraždy Strážního prstence.

Frank Barlow, v poslední době známý jako Chelátový Šumotvůrce Mimořádný, pohlédl na ukazatele přístrojů a oknem ven na singularitu v Měsíčním bodu. Všechna aktivita najednou ustala. Celá ta ztracená věc se vypnula. Pokud to dokázal určit s nízkým přidělem energie a slabým rozlišením upravených senzorů, nebyla tu vůbec žádná gravitační modulace. Prstenec přestal kontrolovat černou díru v Měsíčním bodu a červí díra byla pryč.

Těm lidem ve sluneční soustavě se nějak podařilo Prstenec v Měsíčním bodu zabít.

Seděl a dlouho se díval do prázdna. Měl by zavolat Ohia, i když je notně zaneprázdněn ve snaze zachránit habitat v situaci, kdy díky objektům

RENO bude pravděpodobně další zásobování ze Země nemožné. NaPurHab se teď bude muset zásobovat sám, nebo zahyne.

Stiskl tlačítko interkomu. „Ohio, tady je Frank,“ ohlásil se. „Něco se tam dole stalo.“

„A co?“ ptal se Ohiov hlas.

Frank Barlow si olízl rty, znovu pohlédl na zhaslé a tiché přístroje a pověděl Ohiovi Modelovému Větropytli, co brzy zjistí celá Země.

„Nu, Waltere,“ prohlásil, „vypadá to, že jsme v tom sami.“

13 Před pronásledováním

Příkaz zemřít se rozšířil z Měsíce po celé sluneční soustavě všemi směry. Na Venuši, na Marsu, na Merkuru a na Pásu asteroidů, na oběžnicích Jupitera a Saturna i Uranu Přistávající uslyšeli – a zastavili se.

Spinové bouře na Jupiteru ustaly, sopky vysávající hmotu z jádra Venuše a Merkuru ustaly ve své činnosti. Tvorové užírající povrch Marsu přestali vyvrhovat do vesmíru gejzíry kamene a skály. Přistávající na oběžné dráze, připraveni zpracovat trosky světů do použitelné formy, se vypnuli, ještě než začali. Všichni Přistávající – napůl živé bytosti, napůl stroje – se zastavili.

Oblaka prachu na obloze nad Port Viking se rozplynula. Zničená města plyných oběžnic vyhlédla z trosk, které je obklopovaly, a zjistila, že stále žijí. PSOV létala nad planetou zbavenou týráni.

Ale cena byla vysoká, protože nikdo ani o píd' nepokročil ve snaze lokalizovat Multisystém.

Bez Strážního a Volajícího prstence byla Země ztracena, dokonale ztracena mezi myriádami sluncí.

Konečně přišel spánek. Přerušovaný, neklidný, plný děsivých snů, ale přesto spánek, dost dlouhý odpočinek na to, aby mu prospěl – a možnost, aby se těch snů zbavil. Spánek a pak probuzení. Simon a Larry seděli v jídelně nad kávou, konečně prostě šťastní, že jsou naživu. Obrazovka byla zapnutá a nad stolem se snídání svítily hvězdy.

„Půlka krajíce,“ říkal Simon. „Jsme naživu a Země je naživu – ale ztratili jsme se jeden druhému. Mýlil jsem se, když jsem to nazval katastrofou, Larry. I když se navzájem nikdy nenajdeme, alespoň jsme přežili. Země i sluneční soustava. Budeme v pořádku. *Oni* budou v pořádku.“

„Opravdu si to myslíte?“ tázal se Larry.

Raphael pokrčil rameny. Z jakéhosi důvodu, i když ta noční měra skončila teprve nedávno, se dnes ráno cítil dobře. Zítřka nebo další den bude dost času na pocit viny, že přežil. Právě teď, jakkoli to bylo málo pravděpodobné, přežil on, sluneční soustava i Země. To byl dost velký důvod oslavovat. „Nevidím důvod, proč ne. Sama planeta je nedotčena, její klima je stabilní. Při skoku byla poškozena jen lidská technologie – a naši přátelé se z toho už vzpamatovávali, ještě než jsme ztratili kontakt. Mají modrou oblohu, zelenou trávu, oceány, lesy. Proč by neměli být v pořádku?

Jistě, nemají už kosmické lety díky těm objektům RENO, sestřelujícím vše, co létá. Ale habitat Nahého purpuru obíhá kolem singularity v Měsíčním bodu a někde tam venku v Multisystému je *Terra Nova*. To jsou dvě zařízení ve vesmíru. Mohli by se toho ve vesmíru hodně dozvědět o Multisystému, který je doménou Sféry. Ještě mají v ruce několik trumfů.“

„Předpokládám to. Ale co mě opravdu děsí, je to, že na sebe upoutávám pozornost Dysonovy sféry,“ upozornil Larry. „Bylo tu skryté požehnání pro nás všechny: Sféra ani *žádný* Charoňan si lidskou přítomnost vůbec neuvědomovali. Ale teď si budou muset všimnout, že jim někdo ukradl hvězdný systém přímo před nosem a zabíjí jejich příslušníky. Docela dobře jsem z Charoňanů mohl udělat našeho zoufalého nepřítele.“

Simona Raphaela to zaskočilo. „Dokážu je vidět jako nepřítele. Ale proč je nazýváte zoufalými?“

Larry na okamžik zaváhal. „Je tu ten obraz, který nemohu vypudit z myslí, obraz roztržité sféry. Nemyslím, že Sféra sluneční soustavu jen *chtěla*. Mám dojem, že ji *potřebovala*. A stále ji potřebuje. Jako útočiště, jako skrýš, nebo možná jako odvrácení pozornosti. Já nevím. Nevíme, co ten obraz roztržité sféry znamená, ale víme, že v okamžiku, kdy jej Lunární kolo přijalo, každý Charoňan ve sluneční soustavě zvýšil výkon až s panickou vervou.

A pak je to způsob, jakým se všichni Charoňané ukryli ve sluneční soustavě. Přemýšlejte o tom. Brali jsme to prostě jako samozřejmost, nikdy

nás doopravdy nenapadlo, že se musejí skrývat *před* někým. Přistávající, maskovaní jako asteroidy nebo jako komety v Oortově oblaku. Přemýšlejte o tom, jak bylo Lunární kolo pohřbeno v nitru Měsíce. Panebože, *co je to tam venku*, že je to natolik silné, aby prorazilo Dysonovu sféru, co je tak děsivého, aby to přimělo věc velikosti *Lunárního kola* skrýt se pod povrch?“

Larry pokrčil rameny. „Předpokládám, že tomu můžete dát jméno. Myslel jsem na to jako na Rozbýječe Sfér. Ale *co to je!* Co chce? Možná vyhledává Dysonovy sféry, jako když Charoňané vyhledávají planety hostící život. A možná, že Dysonova sféra naší Země má být brzy napadena. Co se pak stane se Zemí? Představte si, co by se stalo s Multisystémem, kdyby tu už nebyla Sféra, aby udržovala všechny orbity stabilní.“

Larry se odmlčel a hleděl na obrazovku. Charonův prstenec se pokojně otáčel v temnotě, jako by se nikdy ve vesmíru nic nesprávného nestalo a nikdy se nemohlo stát. Konečně znovu promluvil. „Nemyslím, že Země bude v bezpečí nadlouho. Ne s Dysonovou sférou, která si ji uchovává jako možnou klec pro chov. Ne s Rozbýječem Sfér, který pronásleduje Sféru.“

„Bezpečí,“ opakoval Simon. „Kdy byl někdo z nás opravdu v bezpečí? Někdy jsme mívali *iluzi* bezpečí, ale vždycky tu bylo něco, co nás mohlo zabít. Jmenujte mi jednoho člověka, který prožil život jen tím, že žil.“

Larry se starému vtipu usmál, ale pak se ho znovu zmocnil smutek a vlna stesku po domově. Je opravdu možné, že už nikdy neuvidí Zemi, svůj *domov*? „Najdeme je někdy znovu, Simone? Jednou jsme Zemi ztratili a museli ji pronásledovat skrz červí díru. Teď to musíme udělat znovu, ale jdeme naslepo. Dokážeme ji najít tentokrát, když je Lunární kolo mrtvé?“

Simon se slabě usmál a přikývl. „Myslím, že ano. Víme o červích dírách a Dysonových sférách a máme sluneční soustavu plnou cizí technologie, jíž se můžeme prohrabovat. Musí tu být nějaký klíč, pohřbený ve vši té paměti. Země nás bude také hledat. Najdeme jeden druhého. Za týden, za jeden lidský život, nebo za tisíc let.“

Larry se konečně usmál a vyhlédl z okna, za Charonův prstenec, který zničil – a pak zachránil – tak mnoho. Za neviditelnou černou díru v Plutově bodu, uvězněnou ve středu Prstence, za vraky cizích vetřelců, rozptýlené po sluneční soustavě, za těžce zkoušené planety, obklopené prachem, a jeho přátele, kteří se na všech možných místech právě vyhrabávali z trosek, za duchy mrtvých ztracených v tomto boji, za vzdálený lesk milovaného Slunce, jež se Charoňané snažili uzavřít v nové Dysonově sféře – za všechny strach až k čirým hvězdám.

Gravitační energie a spojení přes červí díry. *Tohle* byla cesta ke hvězdám – a Země byla někde tam, čekala na své přátele ze sluneční soustavy, aby k tomuto zámku našli klíč a našli je.

Gravitační energie, červí díry, prosté vědomí, že kdysi někde existoval inteligentní život, i když teď zmutoval v cosi cizího a nepochopitelného. Vědomí, že hvězdy *byly* dosažitelné. Dozvěděli se toho od svých trýznitelů hodně, tam v troskách sluneční soustavy. A měli se toho ještě hodně co naučit z rozbitých strojů a mrtvých služebníků nepřítele.

A co Země, obklopená zázraky Multisystému, s bůhví kolika obyvatelnými světy těsně mimo dosah? Vědomosti, které mohly Země i *Terra Nova* získat, byly nekonečné.

Protože v Multisystému musely existovat *další* červí díry, další spojení s ostatními multisystémy, spojení s předky a příbuznými Sféry, sahající všemi směry v prostoru ke všem místům, kam Charoňané za nekonečné miliony let přicestovali.

Podívej se na to takto, ze *správného* úhlu. Lidstvo se nejen drželo při životě a bojovalo o přežití, ale docela náhodně se připravovalo na nová a velká dobrodružství, tady i na ztracené Zemi.

Dnešek měl být odpočinkem.

Zítra může pronásledování Země začít.

Poznámky

O technologii Charoňanů

Charoňané nepoužívají jazyk v lidském slova smyslu, ale namísto toho zcela spoléhají na vizuální komunikaci a instrukce. (Protože nepoužívají jazyk, naskýtá se oprávněná otázka, zda lze jejich vizualizaci vůbec považovat za myšlení.) Části knihy, popisované z hlediska Charoňanů, nejsou proto v žádném případě pouhým překladem, ale popisem obrazů vysílaných nebo zpracovaných Charoňany lidskými slovními symboly.

O pojmech, jménech a zvycích Nahého purpuru

Každá osoba v komunitě Nahého purpuru získá jméno, které z velké části vyjadřuje jeho nebo její pracovní zařazení a osobní vlastnosti. Jména se časem upravují a mění.

Na produktivní práci jakéhokoli druhu se hledí jako na nutné zlo, jež se nemá podporovat a nakonec by se mělo zcela vykořenit. Jak bude společnost fungovat, až toho bude dosaženo, nebylo nikdy zcela vysvětleno. Jazyk je považován za přímý nástroj ideologie, a tak je tu trvalá snaha o lepší nebo společensky vhodnější způsob vyjádření věcí. Slovní hříčky a kombinované významy, zejména takové, které zaskočí namyšlenou osobu nebo její činnost, jsou vysoce ceněny. Skutečnost, že takové slovní konstrukce a jejich důraz často samy působí arogantně, jen zesilují napětí jejich působení. Čistota výraziva má přednost nad srozumitelností, takže výsledkem je téměř naprostá nerozlučitelnost většiny písemných i slovních projevů Nahého purpuru. Sama nesrozumitelnost je rovněž vysoce ceněna. Navíc má řada jmen i pojmů ironický význam.

Životní cyklus Charoňanů

Charoňané jsou formou života cestující vesmírem, složenou z deseti nebo dvaceti značně rozdílných druhů, zařízení a robotických výtvorů. Biologické komponenty systému mohly být kdysi ‚inteligentní‘ tak, jak to obvykle chápou lidé, ale nyní tomu už tak není. Charoňané jsou schopni řešit problémy, vydávat příkazy, řídit výzkum, provádět syntézu, ale jsou velmi slabí v tom, co by lidé považovali za kreativní nebo nezávislé myšlení. Mohou přemýšlet o tom, *jak* něco dělat – například jak vyřešit problémy. Nejsou tak dobří při uvažování *co* udělat, nebo *proč*. Z velké části používají paměti. Postaru řečeno jsou na drátech a spoléhají na společnou dědičnou paměť, obsahující zkušenosti minulých generací.

Je pravděpodobné, že dnešní Charoňané začali existovat jako lodi se zárodky určené pro kolonizaci, nesoucí původní biologické Charoňany do nového domova na obloze, ale buď nešťastnou náhodou nebo záměrným rozhodnutím ze strany robotických strážců zárodečné plazmy se vše změnilo.

Komponenty strojové inteligence tento systém upravily a několikrát modifikovaly samy sebe i geny živých komponentů. Výsledek: Charoňané se stali formou von Neumannových strojů, schopných se donekonečna replikovat.

Lidé strávili celý život studiem von Neumannových strojů, ale jakkoli byla tato myšlenka lákavá, nikdy nebyla úplně na dosah, protože náklady a technické výzvy byly příliš náročné. Nikoho nikdy nenapadlo jednoduché a elegantní řešení problému: že *život* sám je von Neumannovým strojem. My lidé se můžeme stále rozmnožovat. Kdyby byla naše DNA modifikována tak, abychom instinktivně stavěli určitý typ kosmických lodí a tyto lodě by automaticky odvážely naši zárodečnou plazmu k jiným světům, to by byl ‚von Neumann‘. Koneckonců to není stroj sám, který se musí duplikovat a šířit se po galaxii, aby tento nápad fungoval, musí to být *plány* stroje.

Charoňané sestávají z několika druhů životních forem a robotů. Živé a robotické komponenty spoléhají v procesu reprodukce a duplikování jeden na druhého. Ani biotičtí ani mechaničtí Charoňané by nemohli jeden bez druhého přežít.

Charoňané prokázali, že cestování rychlejší než světlo je možné, ale jen mezi body propojenými přechodovými dvojicemi černých děr a ‚červí dírou‘ spojující tuto dvojici. Přirozené černé díry nepůsobí v systému červích děr – cestovatel vesmírem si musí vybudovat svoje vlastní. Proto dříve, než je možné cestování mezi dvěma hvězdami rychleji než světlo, musí vzdálenost mezi nimi urazit loď podsvětelnou rychlostí a po přiletu u hvězdy vytvořit černé díry. Bohužel k vytvoření černé díry je třeba zařízení velikosti Charonova prstence.

Stadia charonského bioticko-robotického cyklu

Dysonovy sféry pěstují a vyrábějí robotické kosmické lodi se zárodky. Každá loď opouští svou domovskou Sféru a odváží si v dědičné paměti místo, kde se nachází.

Lodě se zárodky cestují podsvětelnými rychlostmi pryč od Dysonovy sféry a letí ke hvězdám, kde pátrají po planetách hostících život. Když je odpovídající planeta nalezena, loď přistane. Shromáždí potřebné chemikálie a sloučeniny a vyklonuje první živé stadium cyklu, které si lze představit jako larvy. S pomocí larev vyrobí loď se zárodky jednoduché kosmické lodi.

Larvy jsou obrovští tvorové už při narození (nebo přesněji při odštěpení), nejmenší z nich je velká jako slon. Rychle rostou a později se rozvinou do několika specializovaných typů. Díky své značné velikosti a rychlému růstu mohou velmi brzy zničit biosféru planety. Jejich chování je do velké míry naprogramováno, zčásti je řízeno lodí se zárodky, ale do jisté míry je ovládáno i vůlí. Prvních několik generací tvorů se prostě rozmnožuje jako normální páry samců a samic, při každém páření porodí samička šest až osm mlád'at. Když dospívají, dá se většina larev do práce na budování dalších kosmických lodí pod vedením kosmických lodí. Ty jsou obvykle rozebrány na náhradní díly dávno předtím, než jsou larvy připraveny opustit planetu.

Invaze larev má typické následky – značné snížení až vymírání místní populace, spojené se závažnými klimatickými a ekologickými škodami.

Kosmické lodi, poháněné gravitací, vzlétnou do vesmíru – s trochou štěstí dříve, než je ekosféra planety zcela zničena. Kosmické lodi, na jejichž palubě je vždy jedna larva, lze přirovnat k mušlím kraba poustevníka – jsou to dočasné domovy k použití na tak dlouho, jak bude potřeba. Pokud larva zemře nebo je příliš velká, aby se do lodi vešla, je loď rozebrána na náhradní součástky. Devět desetin larev po odletu do vesmíru hyne. Jejich mrtvoly poslouží jako potrava pro ty, které přežijí.

Každá larva, která přežije, zuřivě bojuje se všemi soupeři, aby se nahromadilo co nejvíce mrtvých těl a opuštěných lodí. Nakonec zbude třicet nebo čtyřicet tisíc obrovských tvorů ve fázi kukly. Každá z nich sestává z částí několika vraků kosmických lodí a z jedné individuální kukly, která se živila těly svých druhů. Loď i živočich se natolik spojí, že je už nelze od sebe odlišit. Každý z nich je veliký jako malý asteroid o několika kilometrech v průměru s odpovídající hmotností.

Jedna nebo dvě kukly přistanou na nejbližším tělese, na němž není život, a zahrabou se do něho. Pokud to kukla přežije, strojové části tvora postaví a vypěstují Volající prstenec. Jeden Volající prstenec je ukryt hluboko v Měsíci planety Země.

Většina kukel ale uzavře kokon a usne. Jejich svrchní kůže ztvrdne, až je pevná jako skála. Jsou nejen stejně velké jako asteroidy, ale přesně se jim podobají. Tito tvorové, z nichž se stanou Pojídači světů, se pak skryjí. Ve sluneční soustavě planety Země se skryli v Pásu asteroidů a v Oortově oblaku. V tomto stadiu všichni živí i robotičtí charonští tvorové spí a čekají na signál.

Signál Volajícímu prstenci stimuluje novou fázi velké aktivity. Volající prstenec může být aktivován jedním ze dvou způsobů:

- **signálem od domovské Dysonovy sféry**, ohlašujícím, že Sféra má dostatečný přebytek energie, aby pomohla při stavbě dceřiné Sféry.

- **vnějším zásahem**: pulzními gravitačními vlnami generovanými jiným zdrojem – například experimenty s gravitací, prováděnými některým inteligentním druhem.

Když Volající prstenec detekuje dávku řízené gravitační energie, splní svou základní funkci – otevře gravitonové spojení, přechodovou dvojici virtuálních černých děr, která jej spojí s domovskou Dysonovou sférou. Pak prstenec vyšle signál pulzních gravitačních vln kokonům Pojídačů světů, spících ve hvězdném systému.

Po spojení s domovskou Dysonovou sférou se Volající prstenec pokusí dostat planetu hostící život mimo nebezpečí tím, že ji přesune do umělého hvězdného systému, obklopujícího domovskou Sféru. Pokud Sféra sama vyvolala signál nebo má k dispozici alespoň částečný přebytek energie, umožní provedení přesunu. Náhlý příchod Země však není první neplánované získání planety – Dysonova sféra ví, jak si s takovými věcmi poradit.

Sféra přesune co nejdříve černou díru s Kotvou skrz dočasnou virtuální černou díru, čímž zajistí silnější a stabilnější spojení s domovskou Sférou.

Na Multisystém obyvatelných planet, obíhající kolem domovské Dysonovy sféry, lze hledět jako na pole neorané. Charoňané shromažďují planety hostící život, aby je mohli poslat tam, kde jsou potřeba.

V případě, že loď se zárodky navštívila několik nevyhovujících hvězdných systémů a při přiletu do dalšího systému bez života je téměř u konce operačního cyklu, může zavolat domovskou Dysonovu sféru a využít posledního zbytku energie, aby nechala jeden z nahromaděných světů přesunout do jinak nevyhovujícího slunečního systému. Na nový svět je přesunuta nová loď se zárodky a cyklus může pokračovat.

Dysonova sféra začne vysílat energii prostřednictvím Volajícího prstence. Probouzející se kokony vyjdou z dlouhého spánku jako Pojídači světů. Jejich robotické komponenty se spojí s Volajícím prstencem a začne pohlcovat energii. Pojídači světů zamíří k hlavním planetám slunečního systému a začnou je rozebírat na kusy, aby je přetvořili na materiál potřebný ke stavbě nové Dysonovy sféry. Jejich práce může trvat stovky nebo tisíce let, ale nakonec je nová Sféra hotová, schopná pěstovat a stavět vlastní lodě se zárodky a začít se stavbou samostatné říše zajatých světů.

**charonův
prstenec**

**Roger
MacBride
Allen**

invaze

Vydavatelství AF167, s.r. o.
Sadovského 1
612 00 BRNO

Z anglického originálu THE RING OF CHARON
vydaného nakladatelství Tor Book (1990)
přeložil JUDr. Jan Pavlík

Obálka a grafická úprava Karel Soukup
Úprava textu a redakce Petr Sládek
a Milan Hrbata
Vydalo Vydavatelství AF167, s.r.o.
v Brně roku 2000
jako svou 41. publikaci
Vydání první
Sazba RETYPO Měnin
Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

ISBN 80-85384-40-X